

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE LLOBREGAT

EDICIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Secretaria General

REDACCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Delegació Diocesana
de Mitjans de Comunicació Social

Pl. de la Vila 11, 1r.

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31

butlleti@bisbatsantfeliu.org

www.bisbatsantfeliu.org

Subscripció anual: 20 euros

Les subscripcions anuals es consideren per any natural

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació i Impressió: T.G.A, S.L. Barcelona

Dipòsit Legal: DLB 27939-2005

Í

T

BISBAT DE **E**

SANT FELIU DE

LLOBREGAT **L**

L

T

U

B

[]

NÚM 19 (2008)
29 DE FEBRER
DE 2008

SUMARI

539 ESSLÉZIA DIOCESANA**540 Decrets**

540 *Nomenament del gestor administratiu de la parròquia de Vilanova d'Espoia*

540 *Nomenament de vicari general i episcopal*

540 *Nomenament de vicari episcopal Vicària II*

541 *Nomenament de vicari episcopal per a l'apostolat seglar*

541 Nomenaments parroquials

541 *Nomenament de diaca permanent adscrit a la Parròquia de Santa Maria de Vilafranca del Penedès*

542 Comunicats i notes de premsa

542 *Presentació del nou objectiu diocesà 2007-2010 per part del bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés Soriano: "El que creiem i vivim, això us anunciem".*

544 Escrits dominicals

544 *Maria Màrtir (4-11-2007)*

545 *La Paraula contra el silenci (11-11-2007)*

546 *Paraules seductores (18-11-2007)*

547 *La darrera paraula (25-11-2007)*

548 *El repte d'escoltar (2-12-2007)*

549 *Quan la Paraula esdevé un crit (9-12-2007)*

550 *La Paraula que demana un cant (16-12-2007)*

551 *La paraula de carn (23-12-2007)*

552 *La Paraula que amara la vida (30-12-2007)*

553 Crònica diocesana

553 *NOVEMBRE 2007*

555 *DESEMBRE 2007*

558 Visites pastorals

558 *Arxiprestat de Garraf*

566 Articles i altres escrits

566 *Carta als fidels de l'Arxiprestat de Garraf amb motiu de la Visita Pastoral*

566 *Carta als fidels amb motiu del Dia de Germanor*

567 *Carta als animadors de Pastoral de Joventut*

568 *Conferència del bisbe Agustí Cortés en les III Jornades de Matrimoni i Família*

576 *Carta als fidels amb motiu de la presentació dels materials sobre el nou objectiu diocesà*

578 Delegacions

578 *Economia*

578 *Catequesi*

579 *Vida Consagrada*

581 *Pastoral vocacional*

582 *Família i vida*

583 *Joventut*

584 *Patrimoni*

588 *Ensenyament*

588 Necrològiques

591 *PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA*

592 Comunicats

592 *Als preveres i diaques de la Província Eclesiàstica de Barcelona*

593 CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

594 Comunicats

594 *18 de novembre, Diada de Germanor: "La generositat dóna bons fruits"*

594 *El dissabte 24 de novembre de 2007 el papa Benet XVI crearà 23 nous cardenals, entre ells l'arquebisbe metropolità de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach*

597 CONFERENCIA EPISCOPAL ESPAÑOLA

598 Comunicats

598 *L'ESGLÉSIA A ESPANYA I ELS IMMIGRANTS*

629 *Primer centenario del octavario de oración por la unidad de los cristianos*

633 SANTA SEU

634 Comunicats

634 *Carta encíclica Spe salvi del summe pontífex Benet XVI als bisbes, als preveres i diaques, a les persones consagrades, i a tots els fidels laics, sobre l'esperança cristiana*

667 *Homilía del Papa en el consistorio de creación de 23 nuevos cardenales*

670 *Nota doctrinal de la Congregació per a la Doctrina de la Fe sobre alguns aspectes de l'evangelització*

672 *Missatge de Benet XVI per a la celebració de la Jornada Mundial de la Pau 1 de gener de 2008: "Família humana, comunitat de pau"*

Església diocesana

DECRETS

Decret per al canvi de secretariat del Consell Pastoral Diocesà

DECRET 01/08
Sant Feliu de Llobregat, 8-2-2008

Havent de procedir a la renovació del Secretariat del Consell Pastoral Diocesà de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, i després de l'elecció pertinent en la reunió plenària del 20 d'octubre de 2007,

PEL PRESENT document, segons els Estatuts del Consell Pastoral Diocesà, Art. 12-punt 12.1. constituïm el nou Secretariat del Consell Pastoral de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat que, presidit pel senyor bisbe Agustí Cortés Soriano, estarà format, fins al juny de 2009, pels següents membres:

Membre nat: Mn. Joan-Pere Pulido i Gutiérrez, secretari general i canceller

Secretariat: Sra. Montserrat Miguel i Balaguer, secretària

Sra. Paula Carrillo i Flores

Sra. Susanna González Peláez

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan-Pere Pulido i Gutiérrez, prev.
Secretari general i canceller*

NOMENAMENTS DIOCESANS

Nomenament nova secretària del Consell Pastoral Diocesà

Sant Feliu de Llobregat, 8-2- 2008

PEL PRESENT document i segons els Estatuts del Consell Pastoral Diocesà, Art. 12 -punt 12.3., tenint en compte el bé pastoral i atenent les circumstàncies personals de la interessada, nomenem,

Montserrat Miguel i Balaguer

Secretària del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, designada pel Sr. Bisbe, fins al juny de 2009.

Esperem que la seva generosa disponibilitat esdevindrà un bé per a la vida i el servei pastoral de la diòcesi.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan-Pere Pulido i Gutiérrez, prev.
Secretari general i canceller*

NOMENAMENTS PARROQUIALS

Nomenament de diaca adscrit a la Parròquia de la Santíssima Trinitat, de Vilafranca del Penedès

Sant Feliu de Llobregat, 16-1-2008

Havent de procedir al nomenament de Diaca adscrit a la parròquia de la Santíssima Trinitat de Vilafranca del Penedès, tenint en compte el bé pastoral i ateses les circumstàncies personals de l'interessat nomenem,

Mn. Genís Sans i Martínez

per al càrrec de diaca adscrit de l'esmentada parròquia, com a col·laborador del nostre ministeri en l'església de Sant Feliu de Llobregat, al servei del poble de Déu.

Declarem que li corresponen els drets i deures annexos a aquest càrrec pastoral, i li conferim les facultats adients, segons el dret i les disposicions diocesanes.

Esperem que la seva personal dedicació al ministeri i que la seva generosa disponibilitat esdevindran un bé per a la vida i el servei pastoral de la diòcesi.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan-Pere Pulido i Gutiérrez, prev.
Secretari general i canceller*

Nomenament de diaca adscrit a la Parròquia de Santa Maria de la Geltrú, de Vilanova i la Geltrú

Sant Feliu de Llobregat, 23-1-2008

Havent de procedir al nomenament d'adscrit a la parròquia de Santa Maria de la Geltrú, de Vilanova i la Geltrú, tenint en compte el bé pastoral i ateses les circumstàncies personals de l'interessat, nomenem

Mn. José-Lorenzo Menéndez Mejía

per al càrrec d'adscrit de l'esmentada parròquia, com a col·laborador del nostre ministeri en l'església de Sant Feliu de Llobregat, al servei del Poble de Déu.

Declarem que li corresponen els drets i deures annexos a aquest càrrec pastoral, i li conferim les facultats adients, segons el dret i les disposicions diocesanes.

Esperem que la seva personal dedicació al ministeri i que la seva generosa disponibilitat, esdevindran un bé per a la vida i el servei pastoral de la diòcesi.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan-Pere Pulido i Gutiérrez, prev.
Secretari general i canceller*

COMUNICATS I NOTES DE PREMSA

Cloenda visita pastoral a l'Arxiprestat de Garraf

Sant Feliu de Llobregat, 14-1-2008

Més de 250 feligresos s'apleguen al Santuari de la Mare de Déu del Vinyet per a l'acte de cloenda de la Visita Pastoral a l'arxiprestat de Garraf.

Ahir, diumenge 13 de gener, a les 18h va tenir lloc al Santuari de la Mare de Déu del Vinyet l'acte de cloenda de la Visita Pastoral a l'arxiprestat de Garraf del bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés Soriano.

A l'inici de l'acte, el coordinador d'aquesta demarcació, l'arxiprest Mn. Rafael Maroto, va donar la benvinguda i va fer una valoració del que havia suposat aquesta Visita Pastoral al Garraf.

Seguidament, es va celebrar l'Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada pels rectors i vicaris de les parròquies de Canyelles, Cubelles, Garraf, Les Roquetes, Olivella, Sant Pere de Ribes, Sitges i Vilanova i la Geltrú, juntament amb el Secretari General i alguns diaques.

La celebració va ser animada pel Grup Instrumental de la parròquia de Santa Maria de la Geltrú i el sr. Francesc Pi, organista de la parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges,

A la seva homilia, el bisbe Agustí, aprofundint en el significat de la Visita Pastoral, va assenyalar que, cercant la contemplació de Jesús personalment i en els altres, també podem reflectir Jesús a tots els nostres germans, i que, a través d'aquesta contemplació ha augmentat el coneixement de les diverses parròquies del Garraf.

Acabada la celebració eucarística, el secretari general i canceller, Mn. Joan Pere Pulido, va llegir un extracte del document elaborat amb les conclusions de la Visita Pastoral, fent-hi esment dels aspectes més significatius.

Finalment, i després de saludar la Mare de Déu del Vinyet al cambril del Santuari, els assistents van gaudir d'un refrigeri de germanor, durant el qual es va fer entrega al Sr. Bisbe d'una imatge d'aquesta Mare de Déu com a recordatori de la Visita. Aquest obsequi va ser un detall de part del Consell Arxiprestal de Garraf, òrgan format per catorze representants de totes les realitats eclesials de l'arxiprestat -entre els quals hi ha deu laics, tres sacerdots i una religiosa- que coordinen la vida de l'església local.

Inici visita pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat

Sant Feliu de Llobregat, 23 -1- 2008.

Del 29 de gener al 8 de març de 2008 estan previstos tots els actes relacionats amb la Visita Pastoral a l'arxiprestat de Sant Boi de Llobregat per part del senyor bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés Soriano.

El territori de l'arxiprestat de Sant Boi de Llobregat comprèn aquest mateix municipi i el de Santa Coloma de Cervelló;

al llarg d'aquestes cinc setmanes s'han programat tot un seguit de reunions, trobades i actes que permetran al senyor bisbe Agustí Cortés conèixer *in situ* la realitat eclesial i social d'aquesta zona, les seves necessitats i potencialitats.

A més de les diverses eucaristies estacionals a les parròquies de l'arxiprestat, de les trobades amb els diversos àmbits pastorals (familiar, de joves, de la salut, d'ensenyament, etc.) i les distintes comunitats religioses presents, el senyor bisbe visitarà també l'ajuntament de Sant Boi de Llobregat (19 de febrer) i el de Santa Coloma de Cervelló (21 de febrer).

El programa sencer de la Visita es pot consultar al web del bisbat de Sant Feliu de Llobregat <http://www.bisbatsantfeliu.org/historia/2008/080129VisitaPastoralSantBoiProgramaCata.pdf>

Amb periodicitat de cinc anys, es demana que els bisbes realitzin una visita pastoral a cadascun dels arxiprestats de la seva diòcesi. Des que el senyor bisbe Agustí Cortés va prendre possessió del seu càrrec com a ordinari de la nova diòcesi de Sant Feliu de Llobregat el 12 de setembre de 2004, ha visitat ja l'arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat i el de Garraf.

IV Jornades Diocesanes de Formació i Espiritualitat: "El Ministre ordenat al servei de la Paraula"

Sant Feliu de Llobregat, 20-2-2008

Les Jornades de formació per a preveres i diaques de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat van aplegar una cinquantena de participants a Montserrat del 13 al 15 de febrer per escoltar es reflexions de Mons.

Uriarte sobre el tema "El ministre ordenat al servei de la Paraula".

Des que va començar el seu camí al setembre de 2004 la jove diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, ha celebrat cada any unes Jornades diocesanes de formació per als sacerdots i diaques, iniciades quan es formava part de l'arxidiòcesi de Barcelona i assumides pel bisbe Agustí Cortés.

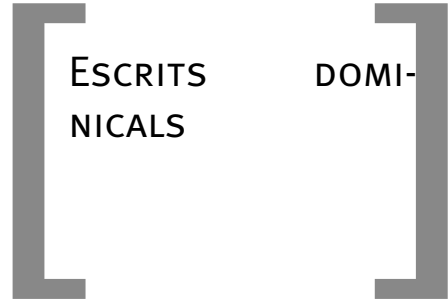
Enguany, arribant a la seva quarta edició diocesana, s'han celebrat els dies 13, 14 i 15 de febrer passats, al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat, i han comptat amb la presència del bisbe de Sant Sebastià, Juan Maria Uriarte, que ha aprofundit en cinc sessions el tema del ministeri sacerdotal en relació a la Paraula, argument directament lligat a l'Objectiu Diocesà d'aquest any: "La inspiració i la comunió que neixen d'escoltar la Paraula de Déu".

Aquestes intervencions, en paraules del bisbe Uriarte, no pretenien ser una "exposició acadèmica", sinó un "pensamiento espiritual y pastoral, apoyado en la Escritura, en documentos eclesiales, en la reflexión teológica". Els continguts de cadascuna d'elles s'han desenvolupat seguint aquests punts:

- Possibilitats obertes i resistències a la Paraula de Déu a l'actualitat.
- Directrius espirituals i pastorals contingudes en el document *Dei Verbum* del Concili Vaticà II.
- Servidors de la Paraula de Déu: oients i deixebles seus.
- Servidors de la Paraula de Déu: transmissors autoritzats i qualificats seus.
- Algunes actituds espirituals i pastorals especialment oportunes en la present conjuntura.

A més d'aquests moments d'exposició i d'aprofundiment, hi va haver ocasions

de diàleg i d'intercanvi entre tots els participants. També, els preveres i diaques diocesans, juntament amb el bisbe Agustí Cortés i el bisbe de Sant Sebastià, van compartir amb els monjos de Montserrat els moments de pregària quotidians i les misses conventuals d'aquests dies.

Paraula adorada i proclamada (6-1-2008)

Un cicle de vivències amb la Paraula es pot tancar amb la consideració d'aquell moment testimonial, que consisteix a anunciar als altres el missatge escoltat, allò que ens ha fet viure i ens ha il·luminat. És, per altra banda, el que celebrem a la solemnitat de l'Epifania: la revelació o manifestació universal de Jesucrist.

Tanmateix encara ens convé fixar-nos en un moment previ a l'anunci, un moment absolutament indispensable i que s'inclou també, precisament, en l'Epifania. És el moment de l'acolliment de la Paraula per la fe i l'adoració: si manqués, la proclamació de la Paraula esdevindria només una repetició buida i mecànica, normalment ineficaç, estranya al que s'entén per "testimoniatge" en l'Evangelí.

Com entendre i viure aquest moment? El Papa Benet XVI ens ha transmès a la seva Carta Encíclica "*Spe Salvi*" un bonic i profund comentari de Gregori Naziancè sobre l'escena de l'adoració dels Mags a Betlem. Diu que per als mags, un cop realitzat aquest gest d'adoració, ja no calia obeir com a "déus i senyors del destí humà" els astres ni les estrelles; ja no eren esclaus, sinó lliures:

"El cel (ja) no està buit. La vida no és

el simple producte de les lleis i de la casualitat de la matèria, sinó que en tot, i al mateix temps per sobre de tot, hi ha una voluntat personal, hi ha un Esperit que en Jesús s'ha revelat com a Amor" (n. 5).

En efecte, la Paraula de carn humana era davant els mags. Primer varen creure, i amb l'acte de fe els vingué la llibertat (com ens diu Sant Pau); però a més la fe els portà a l'adoració, que és el cim de la fe i de la llibertat: superada la idolatria, ara no tenen més Déu que aquell que se'ls comunica i se'ls ofereix com a Amor.

Així doncs, tenim aquí un model d'acolliment de la Paraula de carn, segons el qual prostrar-se davant el misteri i adorar-lo, lluny d'ésser servitud i esclavatge, esdevé l'experiència de suprema llibertat. Perquè el misteri, la Paraula que es transmet, és misteri i Paraula d'Amor.

- Que ningú gosi manifestar l'Evangeli, la Bona Notícia de la fe, sense prèviament haver cregut i adorat aquest misteri d'Amor. Ni Déu ni el món necessiten aquesta paraula buida.
- Que ningú gosi predicar o evangelitzar, si abans no ha experimentat el goig de la llibertat i la plenitud, que forneix la fe i l'adoració al Déu personal i viu, creador i provident.
- Però si li ha estat concedit aquest do, la seva paraula i fins i tot la seva vida encomanaran, junt a la fe, la llibertat i la joia que du al cor.

Una altra qüestió serà com hauria de ser l'anunci de la fe, que neix d'aquesta experiència. De moment veiem clar que la Paraula tal com ens ha arribat i ha estat rebuda, així ha de ser proclamada. Altres camins no voldríem.

La Paraula que s'encomana (13-1-2008)

Un cop la Paraula ha estat acollida i adorada, ve el moment evangelitzador com un pas totalment lògic i, podríem dir, "natural". Tan natural, que cap orant, ni que fos lliurat completament a la contemplació en el silenci, podria evitar ésser, d'alguna manera, evangelitzador. Ja només la seva presència parlaria de Déu.

Si mirem les coses d'aquesta manera, l'evangelització o la transmissió de la fe en general, entra dintre la resposta que nosaltres donem al Déu que ens ha parlat. Hi ha una manera de respondre-li que és la nostra pregària, individual o litúrgica, interior o exterior. Però també responem proclamant allò que hem escoltat, hem cregut i hem adorat. En aquest cas el motor o la força que ens empeny a fer-ho és l'entusiasme, l'alegria i l'agraïment. En això tenim un paradigma en el cant de Maria. Cal recordar l'eficàcia evangelitzadora que té el cant, nascut d'una fe profunda i agraïda?

El que sí cal tenir present és aquell principi –ja dit– que s'ha de respectar sempre en totes les maneres i camins de l'evangelització: "la Paraula tal com ens ha arribat i ha estat rebuda, així ha de ser proclamada". Perquè sembla com si la Paraula de Déu, o Déu mateix, tingués els seus propis camins, les seves pròpies maneres, fora de les quals les nostres paraules, per bé que fossin molt intel·ligents i assenyades, no serien de debò paraules de Déu i perdrien tota la seva eficàcia salvadora.

Així doncs, podem assenyalar algunes característiques d'aquest anunci de la fe que vénen exigides per la manera com Déu ens ha parlat.

- Hem de transmetre la fe amb un deler intens i d'una manera apassionada. Perquè així ho ha fet Déu, cercant-nos i parlant-nos. Cal estimar molt per parlar d'aquesta manera. En el nostre cas, estimar molt, no només el Déu que ens parla, sinó també els germans que ens escolten.
- Tal com Déu ha arribat a nosaltres, val a dir, mitjançant la carn, així nosaltres hem d'evangelitzar, amb el "suport comunicatiu de la carn". Que vol dir per mitjà de la humanitat concreta, amb les seves debilitats i pobreses.
- Així com Déu es va arriscar, exposant-se al fracàs, al ridícul, a la solitud i al sofriment, així farem nosaltres quan comuniquem el missatge evangèlic. No ens serà gens estrany no tenir l'èxit assegurat, trobar rebuig i, fins i tot, "venint a casa nostra, als nostres, ni els nostres no ens rebin", perquè talment fou l'experiència del Verb etern de Déu (cf. Jn 1,11).

Podríem anar assenyalant maneres pròpies de la nostra transmissió de la fe, que vénen de l'estil amb el qual hem estat evangelitzats pel mateix Déu. Hauríem d'esmentar la constància, l'alegria, la compassió, la fermesa, la coherència... Però una cosa és totalment certa: Déu no ens ha "dit" la Paraula, com s'ha donat a si mateix. Així la fe, a més de dir-la, sobretot s'encomana amb gestos d'entrega personal.

Pensem en capellans i religiosos temptats de cansament. O en pares sincerament cristians preocupats per la fe dels fills. O en tants agents evangelitzadors que hi ha a l'Església ferits per una certa decepció... En parlarem molt més. Mentrestant, visquem allò sempre indispen-

sable: tenir cura d'aprendre i exercitar-se en l'experiència apassionant d'escoltar Aquell que és Paraula de Vida.

El futur perdut (20-1-2008)

La carta encíclica de Benet XVI *Spe salvi* no ho diu així, però sens dubte aquesta afirmació hi és implícita: "sembla que avui hem perdut el futur" i, si això és veritat, no podem esperar res de bo per al present.

"El present, encara que sigui un present fatigós, es pot viure i acceptar si porta a una meta, si podem estar segurs d'aquesta meta i si aquesta meta és tan gran que justifiqui l'esforç del camí" (n. 1)

Seguirem els passos d'aquesta carta, per tal de fer-la entenedora i apropar-la a la nostra vida concreta, amb tota la seva capacitat il·luminadora per al món actual. De fet, volem fer nostra també la font de la qual brollen les paraules del Papa: l'estimació sincera per aquest món nostre i l'amor pastoral envers tot el Poble de Déu, que fa camí en la història.

Ja des de bell començament compartim la seva mateixa preocupació: tot mirant la manera de viure, les actituds, els comportaments, la cultura dominant d'avui, podem sospitar que patim la malaltia de "la tristor i la decepció". És clar que molts no estarien d'acord amb aquesta diagnosi sobre el nostre món present. Ens diran que, segons les estadístiques, el grau de satisfacció amb la vida dels espanyols és força elevat, que hem assolit un nivell de desenvolupament semblant al dels països més avançats o que la gent gaudeix d'una "qualitat de vida" com mai s'havia imaginat...

Caldria parlar-ne molt i el diàleg ens portaria força lluny. Només voldria ara cridar l'atenció sobre una dada de l'experiència: fugim dels compromisos que no siguin pel demà més proper, no volem respondre de l'endemà, menys encara d'un compromís definitiu, rebutgem entrar-hi; les coses s'han de tenir per gaudir-ne immediatament, la vida ens ha demostrat que avui tot passa i que fins i tot el que podria pensar-se de més "sagrat", com ara les promeses d'amor, s'esvaeix com el fum... Sembla com si tinguéssim por al futur, tant si pensem en el futur personal, com si pensem en el del matrimoni, la família, els amics o la societat.

Amb aquesta provisionalitat les coses no van bé. Fa anys una experiència radiofònica a Estats Units va demostrar que quan la gent creu que no hi ha cap futur es desperten tendències auto-destructives. Gràcies a Déu no és el nostre cas. Però, on són les il·lusions i l'optimisme respecte d'un món millor, que ens esperaven al compromís i a la lluita? On és la capacitat d'afrontar l'esforç present per tal de millorar aquest món?

- Més que "no tenir o no veure el futur", creiem que és millor dir que l'hem perdut: com si abans l'haguéssim tingut a les mans i ara no sabéssim què se n'ha fet.
- Potser esperàvem massa o esperàvem malament (d'això ens parlarà la carta del Papa). Però el que ens interessa sobretot és recuperar el futur per tal de tornar a trobar l'alegria profunda.
- La qual cosa, més enllà de recobrar la il·lusió (psicològica) per viure, significa que necessitem saber què és el que hem d'esperar, com fer-ho i

què suposa aquesta esperança per al present.

Mirem de contribuir a la vivència d'aquesta virtut, mare de totes les veritables alegries.

Fe que esdevé esperança (27-1-2008)

Aquesta és la nostra preocupació davant el món: viure sense esperança fiable (sense futur) és morir d'antuvi.

El pas següent de la carta *Spe salvi* de Benet XVI em recorda aquella cançó que cantàvem fa trenta anys de la mà de Lluís Llach i que començava així: "Fe no és esperar, fe no és somniar, fe és penosa lluita per l'avui i pel demà...". Era una cançó que ens engrescava, perquè reflectia tot el que pensàvem i desitjàvem aleshores: el canvi radical de la societat mitjançant el compromís personal.

En principi sembla que la cançó, per allò que diu "fe no és esperar", havia de contradir el que afirma l'encíclica: "la fe és esperança". Però més aviat, tot i que aquesta diu molt més, coincideix en part amb el que pretenia la cançó: la fe no deixa les coses com estaven, sinó que és una força transformadora del present en vistes a l'endemà. La fe no són només idees, una il·lustració de la intel·ligència, una informació, ni només un sentiment íntim... Parlant pròpiament, l'encíclica diu que la fe no és espera, sinó esperança.

"Això significa que l'evangeli (la fe) no és només una comunicació de coses que es poden saber, sinó una comunicació que comporta fets i canvia la vida. La porta fosca del temps, del futur, ha estat oberta de bat a bat. Qui té esperança viu d'una altra manera; se li ha donat una vida nova." (n. 2)

De cap manera és indiferent creure o no creure. La fe veritable ho canvia tot de dalt a baix: passat, present i futur. Canvia la manera de viure el passat i el present. Però sobretot, canvia la manera de viure i actuar, creant-lo, el futur, donat que en bona mesura està encara a les nostres mans. Per això la fe es tradueix en esperança.

Però, per què "en esperança" i no pas en resignació, en pessimisme o fracàs? Per què la fe ens obre un futur "positiu", que a més passa pel compromís en el present?

- La fe es tradueix en esperança perquè significa el trobament amb el Déu que és amor i alhora Senyor dels senyors i Pare absolutament bondadós.
- Aquest trobament esdevé garantia que en el futur cap força de mort, cap poder, cap "senyor", podrà ser tan fort i tan poderós com el seu amor per nosaltres.
- Però també aquest trobament empeny a viure i actuar d'acord amb aquest amor i bondat, construint un futur digne de Déu i, per tant, digne de l'home.

Diu Sant Pau que els d'Efes estaven en el món "sense esperança", perquè, encara que tenien "déus", estaven sense Déu (Ef 2,12). La carta del Papa posa com a exemple d'aquesta esperança la santa africana Josephina Bakhita, que, portant tota la vida al seu cos les 144 ferides del temps de l'esclavatge, un cop trobada la fe va lliurar el seu futur per a l'alliberament dels germans. Val a dir que el que s'ha dit de la fe que obre a l'esperança no són paraules boniques, sinó realitat i fets concrets: milers i milers de vides han estat sostingu-

des per aquesta força, més poderosa que qualsevol altre poder.

Així doncs, l'enemic de l'esperança és la idolatria.

Entre Espartac i Sant Pau (3-2-2008)

Hem pogut llegir fa uns quinze dies un article d'opinió a un diari dels de més tiratge de Catalunya, que feia una forta denúncia de la conducta d'uns bisbes, perquè –deia– "en manifestar públicament la seva crítica a les noves lleis i defensar el que creuen ser la família veritablement humana, feien política". Tot seguit, criticava igualment els actuals bisbes catalans, perquè "segons els seus silencis, els seus escrits i pronunciaments, només seguien una línia espiritualista". Finalment, defensava les figures d'uns bisbes ja morts, que demostraren la seva vàlua pastoral i la seva proximitat al poble comproment-se amb una forma determinada d'organització del país... Vaig treure la conclusió que l'articulista no criticava que els bisbes s'haguessin ficat en política, sinó que haguessin criticat la seva pròpia opció política o no l'haguessin promoguda...

És una mostra més de la complexitat del problema i, alhora, de l'actualitat i la transcendència de l'encíclica del Papa que anem comentant. Seguint l'ordre dels seus missatges, un cop afirmat que la fe canvia de dalt a baix la vida, esdevenint esperança, precisa de quina manera, des dels orígens, aquesta esperança canviava efectivament la vida concreta de les persones. I diu que Jesucrist no era Espartac, que va organitzar un exèrcit per tal d'alliberar els esclaus, ni cap zelota, com Barrabàs, que

lluïtava amb les armes contra l'opressió de l'imperi romà:

"El que Jesús havia portat, havent mort ell mateix a la creu, era una cosa totalment diferent: la trobada amb el Senyor de tots els senyors, la trobada amb el Déu viu, i, així, la trobada amb una esperança més forta que els patiments de l'esclavitud, i que per això transforma des de dins la vida i el món." (n.4)

Transformar "des de dins la vida i el món" és el que va fer Jesucrist. L'exemple concret és l'episodi que ens transmet la Carta de Sant Pau al seu amic Filèmon. Sant Pau li demana que ara tracti Onèsim, esclau fugitiu i evangelitzat per ell a la presó, ja no com a tal esclau, sinó com a germà. Transformar des de dins la vida vol dir:

- Des de dins l'existència i la història real de sofriment, malaltia, contradiccions i morts ("havent mort ell mateix a la creu").
- Des de dins de la persona humana, més enllà de les medicines, de les estructures, les lleis, els canvis polítics.
- Però també des de dins de la societat organitzada, que acaba canviant gràcies a la vida i a l'acció dels que ja "han tastat" el món nou portat per Ell.

Perquè, en efecte, el món nou portat per Jesucrist comença ja a existir en aquells que "batejats i creients, omplerts del mateix Esperit, plegats, uns al costat dels altres, reben el Cos de Crist: i això canviava la societat des de dins" (n.4). Era l'inici de la ciutat nova.

Aleshores, què som els cristians enmig d'aquest món? Som els qui miren el món present i senten un neguit constant. Sembla que sempre serem uns inquiets i des-

assossegats, com estrangers, cercadors d'una pàtria millor, només en part ja coneguda i posseïda i per això buscada. Per tanyem a una societat nova, vers la qual ja estem caminant, tot i que en la nostra peregrinació, ens és ja anticipada.

Per aquí podem començar a respondre la qüestió de "si ens hem de posar en política o no".

La revolució interior (10-2-2008)

El pas lògic que hem de fer de la mà de l'encíclica *Spe salvi* és fer una afirmació que sembla una mica agosarada: "el primer canvi polític, la primera revolució, el germen i nucli d'una vertadera transformació en aquest món és la conversió personal".

Cal dir-ho, no pel fet que tot just ençetem una nova quaresma, sinó perquè és un missatge necessari en tot moment i d'una manera especial avui. Per què?

Davant qualsevol problema humà la reacció més comuna avui és fer una diagnòsi, bé per la via de la sociologia o bé per la via de la psicologia. Així diem: "això passa per culpa de les estructures socials, l'ambient, les influències de grups...". O també: "això li passa perquè té un trauma, una depressió, un complex...". Tot seguit busquem les solucions al problema per les mateixes vies, la del canvi social o la de les teràpies psicològiques. Hi posem a més molta convicció, perquè estem segurs del poder de la "ciència" i de la seva aplicació en el món de la tècnica per solucionar (salvar) tota la vida.

Però, tant de bo les coses humanes fossin així de senzilles! La ciència en general i la sociologia i la psicologia en particular

són molt importants. Però hi ha quelcom a les persones, precisament allò de més humà i més personal (com ara la llibertat, la necessitat d'estimar i ser estimat), que no està al seu abast. I és allà justament on rau la fe i la conversió: és allà on neix i viu, per tant, l'esperança.

Recordem com va ser l'experiència dels primers cristians quan cregueren i es convertiren. Per a ells va ser una experiència decisiva: per un costat de veritable alliberament, per l'altre de vinculació d'amor. En el fons, qui es convertia a la fe descobria que "l'última instància no són les lleis de la matèria i de l'evolució, sinó la raó, la voluntat, l'amor: una Persona; (...) ja no som esclaus de l'univers i de les seves lleis, ara som lliures. (...) El cel no està buit. La vida no és el simple producte de les lleis i de la casualitat de la matèria, sinó que en tot, i al mateix temps per sobre de tot, hi ha una voluntat personal, hi ha un Esperit que en Jesús s'ha revelat com a Amor." (n. 5)

Aquesta troballa era tan radical que canviava de dalt a baix la vida.

- No era un canvi de només nous coneixements (què fer, com fer). Ara la vida gaudia d'una presència d'amor inqüestionable (n. 6).
- No era una espera pacient d'un futur feliç, només imaginat. Ara, al present ja es podia posseir en germen la realitat esperada (n. 7).
- No era un menyspreu dels béns materials, que eventualment podem perdre o se'ns poden manllevar. Ara, en tenir el bé absolut per fonament, s'engega una nova llibertat, i amb ella, les grans renúncies i despreniments en favor dels altres més necessitats (n. 8).

D'aquesta manera, des dels cors convertits a la fe, anaven obrint-se camí els trets d'un món nou.

La campanya de "Mans Unides" no pot ser per a nosaltres només una contribució a la construcció d'un món més just. Inserir en el camí quaresmal ha de ser en definitiva un gest de llibertat i d'amor, fruit de la nostra conversió: despresos d'allò que altres necessiten, amants d'Aquell que ens omple absolutament la vida, en el qual els pobres ens són més estimats.

Feliços per sempre? (17-2-2008)

Encara que hem fet un cop d'ull a la societat, al canvi polític i estructural, al món exterior en definitiva, de moment no hem de sortir del nostre món interior, on té lloc la revolució més radical i decisiva. Perquè el pas següent s'ha d'entendre evocant els nostres desitjos més profunds, és a dir, preguntant-nos què és el que desitgem, què demanem, què esperem.

L'exercici pràctic ha estat recomanat freqüentment pels mestres d'esperit. Comença preguntant-nos què és el que desitgem en aquest instant, el més immediat, com ara menjar, descansar, passar una estona divertits... Després, què desitjaríem un cop aconseguit això més immediat, com ara un lloc de treball estable, tenir amics, poder pagar la hipoteca, que hi hagi tranquil·litat a la família, gaudir de bona salut... Més endavant, anar fent-se preguntes fins a les més profundes: en definitiva, què és el que volem quan demanem aquestes coses. Potser arribem a la conclusió: " simplement el que volem és ésser feliços".

Sabem que la felicitat és allò que tothom va cercant. Però sovint defugim de

pensar-hi. I no solem plantejar-nos aquesta qüestió, per dos motius fonamentalment: perquè en el fons tenim por d'entrar en un terreny massa compromès i perquè alhora ens resultaria difícil o no sabríem definir què és de debò la felicitat. El cas és que anem fent i anem vivint, deixant per a altres les preguntes massa perilloses i complicades.

Però la veritat és que tard o d'hora la vida, la pròpia o la dels que trobem més a prop, ens dóna un ensurt. Mica en mica o de sobte ens trobem despullats de tots els recursos, que apassionadament anàvem buscant. Aleshores ens ve al cap allò del filòsof: tot ha estat un passió inútil?

Si mai hem arribat a aquest punt, difícilment entendrem què és l'Evangeli i què significa a la nostra vida concreta l'esperança que es deriva de la fe. Perquè, si se'm permet l'expressió, la fe cristiana és "maximalista" (i alhora "minimalista"). La fe és per a aquells qui ho volen tot, els qui desitgen no bocins de plaer, sinó la felicitat plena; no petites veritats, sinó la veritat de tota la vida; no estones d'alegria, sinó el goig sense fi. Per això, diu l'encíclica, el celebrant preguntava als pares que portaven el fill a batejar: "què demaneu?". I ells responien: "la fe". I afegia: "què dóna la fe?". I ells deien: "la vida eterna".

- Desitgem una vida que no s'esgoti, sense límits d'espai ni de temps. Que ni la malaltia, ni la violència, ni la mort acabin amb les persones que estimem, ni amb la bellesa o la bondat del món.
- Desitgem que aquesta vida sense fi no estigui sotmesa a cap amenaça de l'avorriment o del sofriment, sinó que sigui a més plenament fel·l·iç.

- Desitgem quelcom que no podríem definir, però sí albirar quan se'ns regala una esclatxa d'amor.

Potser ens basti de moment sentir que Jesús a l'Evangeli de Joan ens encoratja dient-nos: "El vostre cor s'alegrarà quan us tornaré a veure. I la vostra alegria, ningú no us la prendrà" (16,22) (n. 12).

Esperança política (24-2-2008)

És el moment de tornar a la qüestió política. Ara toca parlar-ne, no precisament pel fet de la proximitat de les eleccions al Parlament, ni per l'enuig i la irritació amb què va reaccionar el govern espanyol i altres polítics, ni per l'entrenou que hi va haver als mitjans de comunicació, sinó perquè justament és el punt que pertoca, tot seguint el raonament de l'encíclica que comentem.

Convidàvem a fixar-nos en el nostre món interior, per tal de fer-hi una anàlisi dels nostres desitjos i adonar-nos del nostre anhel profund de felicitat plena. Però si només anéssim per aquest camí, potser cauríem en un error que la mateixa carta del Papa denuncia. L'error d'una esperança individualista, l'esperança en una felicitat, un cel, que tan sols satisfà les necessitats individuals de salvació:

"Consistiria en pur individualisme, que hauria abandonat el món a la seva misèria i s'hauria emparat en una salvació eterna exclusivament privada" (n. 13)

Basant-se en l'esplèndid estudi del teòleg Henri de Lubac *Catolicisme. Els aspectes socials del dogma*, la carta demostra que aquesta esperança individualista és falsa i anticristiana. Val la pena completar la cita que reproduceix

l'encíclica de l'encapçalament de la Introducció d'aquest llibre: davant l'esperança individualista, Jean Giono diu en la seva obra *Les vertaderes riqueses* que "quan la misèria (dels altres) m'assetja, no puc apaivagar-me sota rondinejos de geni. La meua alegria no perdurarà si no és alegria de tots. Jo no vull travessar les batalles amb una rosa a la mà...". Certament el que des de sempre ha volgut el vertader cristià és no la tranquil·litat pròpia, sinó que al món no hi hagi batalles. La salvació, el cel, la felicitat, l'esperança, o és social i comunitària o no és cristiana. Per això la Carta als Hebreus i l'Apocalipsi parlen de "ciutat futura" i les promeses del Regne vénen expressades amb imatges de comunitat (casa, família, banquet...). El pecat sempre és trencament, divisió, dispersió. La redempció sempre és aplec, reunificació, recuperació de la comunió perduda. Tot recordant el que dèiem sobre l'inici, ja al present, d'allò que esperem per al futur, l'esperança cristiana

- serà, en primer lloc, el Poble de Déu reconstruït, la comunió fraterna en el goig compartit;
- serà en conseqüència llevat i ferment actiu d'un canvi del món present, de l'edificació del món d'avui segons la mesura i el model del projecte de Déu;
- serà llum que veu en contrast la foscor del món social, econòmic, cultural, polític, així com força que esperona la paraula profètica i el compromís, mirant de fer avançar la història.

Com els monjos, que mentre pregaven treballaven per tal de transformar el bosc feréstec en un jardí, el món inhumà en quelcom semblant al Paradís...

Si aquesta és la nostra esperança, com estranyar-se que la paraula i l'acció de l'Església, la veu i el compromís dels cristians, sempre tinguin un ressò polític? L'Església no és un partit polític, ni podrà jugar el joc del poder polític. Però la seva paraula mai serà socialment "asèptica" o indiferent, i els cristians que creuen i esperen en el cel, tindran en la política un dels camps més nobles i evangèlics de servei a l'esperança del món.

CRÒNICA DIOCESANA

GENER

4 de gener. Jornada del Clergat de la Província Eclesiàstica de Barcelona al Seminari Conciliar de Barcelona. Amb la presència de Mons. Ricardo Blázquez Pérez, bisbe de Bilbao i president de la Conferència Episcopal Espanyola, que parlà sobre la "*Situació actual dels preveres a la llum dels deixebles d'Emaús*".

6 de gener. El senyor bisbe presideix l'eucaristia a la S. E. Catedral de Sant Llorenç, en la Solemnitat de l'Epifania.

7 de gener. Reunió de la Delegació Diocesana de Pastoral Vocacional.

9 de gener. Reunió del senyor bisbe amb els arxiprestos de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf a Sant Sadurní d'Anoia.

Curs de catequistes de l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat (dies 9 i 10), a càrrec del Sr. Jaume Galobart, membre de la Delegació de Pastoral de Joventut de la Diòcesi de Terrassa, al col·legi Bon Salvador, de Sant Feliu de Llobregat.

10 de gener. El senyor bisbe presideix la

missa funeral en record de Mn. Lluís Ferret a la Parròquia de Santa Maria d'Olesa de Montserrat.

El senyor bisbe visita la comunitat de clarisses de la Divina Providència i el col·legi de Vilanova i la Geltrú, en la Visita Pastoral de l'Arxiprestat de Garraf.

11 de gener. El senyor bisbe presideix l'eucaristia en la capella del col·legi del Bon Salvador de Sant Feliu de Llobregat en motiu de la festa del beat Pierre François Jamet.

Reunió de la Delegació Diocesana de Família i Vida.

12 de gener. El senyor bisbe presideix l'eucaristia estacional i manté una reunió amb el consell pastoral de la Parròquia de Santa Maria de Garraf en la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Garraf.

Campanya de l'Ampolla, organitzada per Joves Cristians de Vilafranca, que es porta a terme a 26 pobles de l'arxiprestat. Els beneficis són destinats a un projecte de cooperació al Senegal.

13 de gener. Eucaristia de cloenda de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Garraf al Santuari de la Mare de Déu del Vinyet.

14 de gener. Trobada del senyor bisbe amb el preveres joves de la diòcesi.

16 de gener. Reunió del senyor bisbe amb els arxiprestos de la Vicaria del Llobregat a Viladecans.

17 de gener. El senyor bisbe presideix la reunió del Consell Diocesà de Càritas a la

Sala Pere Tarrés del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

El senyor bisbe presideix l'eucaristia de Festa Major a la Parròquia de Sant Antoni de Abat de Corbera de Llobregat.

18 de gener. El senyor bisbe presideix una de les taules de conferències en el Congrés Internacional de Teologia Pastoral "La Parròquia, comunitat Missionera", que es fa del 17 al 19 de gener a la Facultat de Teologia de Catalunya, en la celebració del quarantè aniversari d'aquesta institució.

Reunió de la Delegació Diocesana de Vida Consagrada

19 de gener. El senyor bisbe presideix l'eucaristia a la Parròquia de Santa Maria de Capellades on confereix el sagrament de la confirmació.

20 de gener. El senyor bisbe predica el recés als adults catecúmens de la Província Eclesiàstica de Barcelona que es preparen per rebre els sagraments de la iniciació cristiana, a la casa d'exercicis dels jesuïtes de Sarrià.

El senyor bisbe participa en l'obertura de l'Any Jubilar de Sant Fructuós, a la S.E. Catedral de Tarragona.

23 de gener. El senyor bisbe presideix la pregària per a la unitat dels cristians en l'octavari de pregària a la S. E. Catedral de Sant Llorenç i en companyia d'altres confessions cristianes.

24 de gener. El senyor bisbe es reuneix amb el secretariat del Consell Presbiteral.

Entrevista de l'Agència Flama al senyor bisbe sobre la realitat diocesana.

25 de gener. Reunió del Consell Episcopal.

El senyor bisbe presideix l'eucaristia en la capella del col·legi dels germans de la Sagrada Família de Gavà on confereix el sagrament de la confirmació.

26 de gener. El senyor bisbe presideix l'eucaristia en la Parròquia de Santa Maria de Montserrat on confereix el sagrament de la confirmació.

Trobada de les religioses dels arxiprestats de Montserrat i Piera-Capellades, a la casa de la Fraternitat Missionera Verbum Dei (Piera), com a preparació a la Jornada de la Vida Consagrada (2 de febrer).

27 de gener. El senyor bisbe visita la Parròquia de Sant Pere de Masnou; presideix la celebració dominical i lliurà el Parenostre a un grup de catecúmens.

El senyor bisbe presideix l'eucaristia dominical en acció de gràcies pels nous beats de la família dominicana a la capella del Monestir de Montsió d'Esplugues de Llobregat.

28 de gener. Reunió de la comissió de litúrgia del Consell de la Catedral.

Reunió de l'Equip Diocesà de Pastoral Obrera.

29 de gener. Reunió de la Delegació Diocesana de Joventut.

Inici de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat.

30 de gener. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. El senyor bisbe es reuneix amb els professors de religió i responsables de centres educatius catòlics en el col·legi dels salesians de Sant Boi de Llobregat. En el mateix lloc, es reuneix amb el consell pastoral i altres membres representants de la Parròquia de Maria Auxiliadora de Sant Boi de Llobregat.

31 de gener i 1 de febrer. Reunió dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense a la casa d'espiritualitat dels claretians de Vic.

FEBRER

2 de febrer. El senyor bisbe presideix la celebració de l'eucaristia en la Catedral de Sant Llorenç en la Festa de la Presentació del Senyor i celebra la Jornada Diocesana de la Vida Consagrada i del Moviment de Vida Creixent.

Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. Visita de la Parròquia de Mare de Déu de Montserrat de Sant Boi de Llobregat. El senyor bisbe visita uns malalts de la parròquia a casa seva, es reuneix amb el consell parroquial ampliat amb diferents representants de la comunitat i celebra l'eucaristia estacional i a continuació es fa l'assemblea parroquial on es presenta al senyor bisbe l'informe de la parròquia i es fan diferents comentaris i peticions.

3 de febrer. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. Visita de la Parròquia de Maria Auxiliadora de Sant Boi de Llobregat. El senyor bisbe presi-

deix l'eucaristia estacional i l'assemblea parroquial on es presenta l'informe de la parròquia i es fan diferents comentaris i peticions.

4 de febrer. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. Visita a la Parròquia de Sant Antoni Maria Claret de Sant Boi de Llobregat. El senyor bisbe es reuneix amb els acollidors de promesos de l'arxiprestat.

5 de febrer. Reunió del senyor bisbe amb el secretariat del Consell Pastoral Diocesà, amb la renovació de l'equip permanent.

Reunió del senyor bisbe amb el Consell Diocesà d'Economia.

6 de febrer. El senyor bisbe presideix l'eucaristia a la catedral en la celebració del Dimecres de Cendra.

7 de febrer. Reunió del senyor bisbe amb el Col·legi de Consultors.

Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. El senyor bisbe es reuneix amb els agents pastorals de Càritas Arxiprestal en la Parròquia de Sant Baldiri de Sant Boi de Llobregat. A continuació és entrevistat per Ràdio Sant Boi.

8 de febrer. Reunió del Consell Episcopal

Reunió de la Delegació Diocesana de Família i Vida.

9 de febrer. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. Visita a la Parròquia de Sant Antoni Maria Claret de Sant Boi de Llobregat. El senyor bisbe

es reuneix amb els monitors i infants de l'esplai parroquial, visita uns malalts de la parròquia a casa seva, es reuneix amb el consell parroquial ampliat amb altres membres representants de la comunitat i celebra l'eucaristia estacional amb l'assemblea parroquial on es presenta al senyor bisbe l'informe de la parròquia i es fan diferents comentaris i peticions.

10 de febrer. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. Visita a la Parròquia de Sant Baldiri de Sant Boi de Llobregat. El senyor bisbe es reuneix amb el consell parroquial ampliat amb altres membres representants de la comunitat i celebra l'eucaristia estacional amb l'assemblea parroquial on es presenta al senyor bisbe l'informe de la parròquia i es fan diferents comentaris i peticions.

El senyor bisbe celebra l'eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç en el primer diumenge de Quaresma on confereix el Ritu d'Elecció a uns catecúmens.

11 de febrer. Trobada dels preveres ordenats més recentment amb el bisbe Agustí a la Residència Mare Ràfols (Vilafranca del Penedès), per aprofundir formativament en la figura de Sant Pau.

Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. El senyor bisbe es reuneix amb els consells parroquials d'economia a la Parròquia de Sant Josep Obrer de Sant Boi de Llobregat.

13, 14 i 15 de febrer. Jornades de formació i espiritualitat a Montserrat amb el tema "El ministre ordenat al servei de la Paraula" presidits per Mons. Juan Maria Uriarte,

bisbe de Sant Sebastià. Les conferències del bisbe Uriarte queden recollides a la publicació *Servidores de la Palabra de Dios*, de l'editorial diocesana guipuscoana IDATZ.

15 de febrer. El senyor bisbe dirigeix la primera conferència de Quaresma en la Catedral de Sant Llorenç i hi presideix l'eucaristia. Aquest cicle de conferències aborda el tema "Diàlegs de llum i de Vida". Hi intervé el grup musical *Quartet d'acord A*.

16 de febrer. El senyor bisbe presideix la reunió dels delegats de Família i Vida de la Tarraconense, a la seu del bisbat.

Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. Visita a la Parròquia de Sant Josep Obrer de Sant Boi de Llobregat. El senyor bisbe es reuneix amb el consell parroquial ampliat amb altres membres representants de la comunitat i celebra l'eucaristia estacional amb l'Assemblea parroquial on es presenta al senyor bisbe l'informe de la Parròquia i es fan diferents comentaris i peticions.

Curset per a lectors, adreçat a la vicaria de Sant Feliu de Llobregat. Organitzat per la Delegació de Pastoral Sagramental i Litúrgia, té lloc al col·legi del Bon Salvador d'aquesta localitat.

Trobada dels grups d'iniciació de la JARC al Penedès, a la casa de colònies de Penyafort (Pontons).

17 de febrer. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. Visita a la Parròquia de Sant Pere Apòstol de Sant

Boi de Llobregat. El senyor bisbe celebra l'eucaristia estacional amb l'assemblea parroquial on es presenta al senyor bisbe l'informe de la parròquia i es fan diferents comentaris i peticions.

El senyor bisbe celebra l'eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç en el segon diumenge de Quaresma.

El senyor bisbe es reuneix amb la Comissió Diocesana de Joves, al bisbat.

18 de febrer. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. El senyor bisbe presideix la pregària de vespres i la reunió de la Comunitat de Neocatecumenals a la Parròquia de Santa Coloma de Cervelló.

19 de febrer. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. Visita a la Comunitat de Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús i el Centre Assistencial en Salut Mental, Benito Menni. A continuació el senyor bisbe s'entrevista amb el senyor alcalde a l'Ajuntament de Sant Boi de Llobregat.

21 de febrer. Reunió del Col·legi de Consultors al Bisbat.

Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. El senyor bisbe s'entrevista amb la senyora alcaldessa a l'Ajuntament de Santa Coloma de Cervelló. Al vespre, el senyor bisbe presideix la celebració del sagrament del perdó en la Parròquia de Sant Josep Obrer.

Reunió de la Delegació Diocesana de Pastoral de la Salut.

22 de febrer. Reunió del Consell Episcopal.

Reunió dels bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

23 de febrer. El senyor bisbe presideix la Jornada de Formació dels acompanyants i catequistes dels catecúmens de la Província Eclesiàstica de Barcelona al Seminari Conciliar de Barcelona.

Trobada arxiprestal de Sant Feliu de Llobregat que, en la seva vuitena edició, aplega a Sant Sadurní d'Anoia unes 230 persones.

24 de febrer. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. Visita a la Parròquia de Santa Coloma de Santa Coloma de Cervelló. El senyor bisbe es reuneix amb el consell parroquial ampliat amb altres membres representants de la comunitat i celebra l'eucaristia estacional amb l'assemblea parroquial on es presenta al senyor bisbe l'informe de la Parròquia i es fan diferents comentaris i peticions.

El senyor bisbe celebra l'eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç en el tercer diumenge de Quaresma.

Recés per a catequistes de confirmació, organitzat per la Delegació de Joventut, als Camils de Sant Pere de Ribes.

El senyor bisbe es reuneix amb la Comissió Diocesana de Joves, al bisbat.

El senyor bisbe es reuneix amb la Delegació Diocesana de Família i Vida, incloent-hi, per primera vegada, els coordinadors arxiprestals de la pastoral familiar.

25 de febrer. El senyor bisbe participa en

l'acte institucional del quarantè aniversari de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. Visita a l'escola Sagrat Cor-Vedruna de Sant Boi de Llobregat, en la celebració del 125è aniversari. Al vespre es reuneix amb el consell pastoral de la Parròquia de Sant Baldiri de Sant Boi de Llobregat.

Curset per a lectors (dies 25 i 16), adreçat a la Vicaria de Vilafranca del Penedès. Organitzat per la Delegació de Pastoral Sacramental i Litúrgia, va tenir lloc a la sala Mn. Vinyeta de la Parròquia de Santa Maria de Vilafranca.

26 de febrer. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. Visita a la Comunitat d'Hospitalaris de Sant Joan de Déu i el Centre de Serveis de Salut Mental de Sant Boi de Llobregat. Al vespre, es reuneix amb els agents de pastoral de la Pastoral de la Salut de l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat.

27 de febrer. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. Visita de la Llar de Sant Josep de Sant Boi de Llobregat, on es reuneix amb els membres del Patronat, visita les instal·lacions i celebra l'eucaristia amb els interns i treballadors. A continuació el senyor bisbe es reuneix amb els preveres de l'arxiprestat i visita un malalt de la parròquia de Sant Baldiri.

29 de febrer. El senyor bisbe presideix una taula rodona en les XI Jornades d'Apostolat Seglar al Seminari Conciliar de Barcelona.

El senyor bisbe dirigeix la segona conferència Quaresma en la Catedral de Sant Llorenç i hi presideix l'eucaristia. Aquest cicle de conferències aborda el tema "Diàlegs de llum i de Vida". Hi intervé el grup musical *VeueArtTrio*.

Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. El senyor bisbe es reuneix amb els agents de pastoral de la Pastoral de Joves de l'arxiprestat.

ARTICLES I ALTRES ESCRITS

Carta a la Fundació Sant Josep Oriol informant de l'elecció de Mn. Jaume Berdoy i Alemany com a representant de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat al Patronat de la fundació

Sant Feliu de Llobregat, 16-1-2008

Benvolgut Mn. Francesc Raventós, He rebut la vostra carta on m'exposeu que, un cop aprovat el nou estatut de la Residència de Sant Josep Oriol, convé, segons els mateixos estatuts, escollir com a membre del Patronat un representant de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Per la present, us comunico que el representant al Patronat de la Residència de Sant Josep Oriol de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat és: Mn. Jaume Berdoy i Alemany, vicari general.

Prego doncs, que procediu, segons estatuts, a donar curs a aquest nomenament.

Rebeu una cordial salutació. Afm. en Crist,

*+Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

Carta als preveres de la diòcesi sobre la celebració del sagrament de la reconciliació

Sant Feliu de Llobregat, 28-1-2008

Estimats en el Senyor:

Permeteu-me que ja a les portes de la Quaresma us faci a mans aquesta carta per tal de fer algunes indicacions, que considero molt importants, referents a la celebració del Sagrament de la Reconciliació. Es tracta d'una qüestió que per diverses circumstàncies ha esdevingut força delicada i que té grans repercussions pastorals.

He rebut cartes d'alguns fidels que pregunten sobre la validesa o la licitud de les anomenades "absolucions col·lectives" en celebracions comunitàries de la Reconciliació o que simplement les denuncien com a contràries al que diu l'Església. Altres critiquen la fórmula d'absolució individual, però amb una manifestació genèrica o simbòlica de penediment, en celebracions igualment comunitàries...

Cal reconèixer i agrair els esforços que molts preveres han realitzat per tal de recuperar el sentit comunitari i eclesial del sagrament de la Reconciliació mitjançant la seva celebració comunitària. No és ara el moment d'entomar el problema de fons sobre la pràctica d'aquest sagrament: ens portaria més lluny plantejar-nos aquí el vertader sentit de pecat, els aspectes positius de la reconciliació, la seva vessant eclesial i social, la mediació eclesial, el ministeri de la reconciliació... Només volem referir-nos a aquests dos aspectes molt concrets de la celebració litúrgica del sagrament. Ens hi mou la responsabilitat de respectar els mateixos fidels, i de celebrar autènticament aquest gran sagrament

que ens obre a la llibertat i a l'esperança, fruits del veritable perdó.

Crec que tots partim del principi bàsic que la forma sacramental no està a la disposició per a ningú de nosaltres. No està al nostre abast poder canviar-la. La raó fonamental és ben sabuda: cap ministre perdona els pecats per ell mateix, ni tampoc cap església particular, sinó que el poder de fer-ho pertany només a l'Església, que l'ha rebut del Crist; i, per tant, és l'Església qui determina la forma del sagrament (amb el benentès que ho fa amb fonament bíblic, històric i teològic). Això vol dir que no podem oferir als fidels altres formes de celebració sacramental de la Reconciliació que les previstes pel mateix Ritual, amb les condicions que s'hi estableixen. És dintre d'aquest marc on nosaltres podem introduir-hi qualsevol iniciativa, fruit de la nostra creativitat pastoral, que afavoreixi la vivència del sagrament.

És per això que:

a) No podem fer celebracions comunitàries de la Reconciliació amb absolució col·lectiva. La "Tercera fórmula" que ofereix el Ritual determina unes condicions, com ara "urgència, gravetat, impossibilitat de practicar les altres dues formes, necessitat de confessió del pecats greus sempre que es pugui...", que no es donen de fet habitualment entre nosaltres.

b) Les celebracions comunitàries de la Reconciliació amb absolució individual, previ un gest simbòlic o una paraula genèrica de petició de perdó ens planteja el problema que no permet al penitent manifestar els seus pecats ("confessió"). I aquesta confessió, per a les faltes que trenquen la comunió amb Crist i la seva Església (greus o "mortals" segons diferents terminologies), és necessària, en el

sentit que ve exigida pel discerniment que l'Església, mitjançant el seu ministre, ha de fer de la disposició del qui és perdonat i de la matèria objecte del perdó. Per tant, al moment de presentar aquesta forma de celebració, no podem dir als fidels que només han de fer un gest o dir una fórmula genèrica de penediment, sinó que hem de deixar llibertat i, fins i tot, motivar perquè manifestin, això sí, senzillament i breument, els seus pecats al ministre.

No oblidem per altra banda els valors pastorals que conté la Primera Forma de celebrar el sagrament de la Reconciliació, en tant que permet, sense perdre la seva dimensió eclesial, el tracte (i possible acompanyament) més personalitzat.

Confiam tenir ocasió més endavant d'un tractament ampli de la pastoral d'aquest sagrament. Mentrestant voldríem que aquestes disposicions no s'interpretin com una "mesura merament disciplinar", sinó que siguem capaços de posar a la llum la riquesa d'aquest sagrament com acció d'una Església que ofereix la reconciliació i alhora viu, tota ella, del perdó. Igualment ens caldrà una bona pedagogia i prudència pastoral per aplicar-les, mirant el fruit dels fidels i de l'Església. De fet ella, vivint seriosament els pecats propis i del món, també vol oferir-se amb la mateixa profunditat com a lloc de reconciliació i de perdó.

Units en la comunió de l'Esperit:

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.*

Entrevista para la revista *Sagrada Família* (enero 2008), publicació dels Fills de la Sagrada Família

1. El lema episcopal.

Elegí el lema episcopal "*Accepit, benedixit, fregit, deditque*" porque respondía exactamente a la experiencia personal ante el hecho de la ordenación como obispo. Me vino sugerido por el teólogo H. U. Von Balthasar, que había plasmado esta frase en la estampa recordatorio de su primera misa, por una razón semejante. Forma parte de las palabras de la consagración en el Canon Romano de la Misa, que reproducen el texto bíblico de la institución de la Eucaristía en la versión de Mateo (26,26) y Marcos (14,22). La persona del apóstol entra en esa escena como el pan entre las manos de Jesucristo.

- Ser apóstol, ministro ordenado en la Iglesia no consiste primeramente en "darse o entregarse" uno mismo. Por dos razones: porque es Jesucristo quien da el apóstol a los otros, a la Iglesia ("*dedit*"); y porque antes de esta acción El ha obrado en la persona del apóstol, "ha trabajado su persona y su vida": no puede dar lo que antes no ha sido tomado, bendecido y partido.
- En el "ser tomado" ("*accepit*") vemos todo el misterio de la elección y la llamada por amor gratuito (según la experiencia y la profunda teología paulina).
- En el "ser bendecido" ("*benedixit*") se representa toda la acción transformadora del Espíritu, desde el bautismo, la confirmación, la Eucaristía y, sobre todo, el sacramento de la ordenación: en este caso una transforma-

ción espiritual, no como enriquecimiento personal, sino en función del servicio...

- En el "partió" ("*fregit*"), tal como ocurre en el signo sacramental de la Eucaristía (junto a la sangre derramada, "*effundetur*"), se expresa todo el aspecto sacrificial por los demás ("*pro vobis*") que el ministerio comporta.

Sólo después de "esta historia" puede hablarse de la entrega personal en el servicio apostólico. La coincidencia de estos momentos de la institución y la celebración de la Eucaristía con las vivencias sacerdotales o episcopales no es pura casualidad, ni se trata de un simbolismo forzado, porque de hecho la existencia sacerdotal es esencialmente existencia eucarística: el amor pastoral es esencialmente amor eucarístico.

2. Definir la situación de la familia hoy.

Sé que la respuesta hoy más común entre los sociólogos y analistas a esta pregunta es: "la familia está en profunda transformación". Pero silencian una cuestión previa y fundamental: "qué es eso que cambia". Y silencian esta cuestión porque no pueden o no quieren definir qué es lo que cambia: el término "familia" ha dejado de significar algo determinado, ya que de hecho (legal y culturalmente) con ese nombre se puede hoy denominar cualquier grupo de personas que conviven de modo habitual. En este sentido podemos decir que "la familia goza de buena salud..."

Quienes afirmamos que la familia (el núcleo familiar) es la comunidad de vida y amor formada por el matrimonio entre un hombre y una mujer con sus hijos, no

podemos sino afirmar que, más allá de los cambios y adaptaciones que siempre estarán presentes en la historia, en general corre un peligro serio de desintegración. Los datos estadísticos y la experiencia cotidiana, junto a una observación fenomenológica acertada, concluiría que se está produciendo una degradación real del propio amor. Un hecho que puede constatarse en todos los ámbitos del amor humano, pero particularmente en el del amor conyugal y familiar con sus rasgos específicos. Y un hecho además que arrastra consigo el menoscabo de la persona humana (que al fin es lo que importa, pues la familia está a su servicio).

3. Cómo presentar hoy la familia de Nazaret.

Creo que hemos de presentar la familia de Nazaret simplemente como lo que es en esencia: la realización del Reino de Dios en el ámbito de la familia. Por usar la expresión que utilizó el Concilio Vaticano II para hablar del matrimonio en relación con el amor humano conyugal, la familia de Nazaret, arquetipo de la familia cristiana, se ha de presentar como "sanación, perfeccionamiento y elevación" del afecto humano y natural (cf. GSp 49). Si se quiere subrayar algunos aspectos, éstos deberán presentarse, tanto como continuidad y plenificación de lo que aspira toda persona humana (p. ej. comunión de vida, afecto, libertad, ayuda mutua, socialización, etc.), como en el sentido de superación y alternativa a lo que se puede encontrar en la sociedad actual. Quizá uno de estos aspectos sea el hecho de que la familia cristiana "es el lugar, primero y original, donde uno es amado por sí mismo".

4. Principios para la preparación al matrimonio.

La pregunta puede referirse a la preparación para el matrimonio cristiano en general

o bien a la preparación a la celebración del sacramento. De hecho el Directorio de Pastoral Familiar de la Conferencia Episcopal distingue entre preparación remota y preparación próxima.

En todo caso se impone un principio metodológico, que viene exigido por el panorama tan diverso de las parejas, mayoritariamente alejadas de la fe, que piden el matrimonio por la Iglesia: hay que conocer la realidad presente de la pareja, para partir de ella; escuchar y observar para "medir la distancia" que les separa de lo que entendemos por matrimonio cristiano y específicamente por "sacramento del matrimonio". Desde ahí, ofrecerse como interlocutor y acompañante de un proceso, que habrá de ser más experiencial que ilustrativo o informativo. En este sentido la preparación al matrimonio puede convertirse prácticamente en un "catecumenado sacramental", con todo lo que ello supone.

En el caso, más común, de la preparación próxima al matrimonio, hemos de tener muy claro que lo único que podemos pretender es asegurar la disposición subjetiva mínima para celebrar con fruto el sacramento. Ello supone la presentación clara de lo que entendemos por matrimonio cristiano y su celebración sacramental, ofrecido como plenificación de las aspiraciones humanas más profundas del amor humano. Se ve, por ello, muy conveniente ofrecer un espacio sencillo de experiencia religiosa de fe vivida en relación a lo que la pareja está viviendo...

5. Ante las familias con dificultades.

Si lo que se pregunta es acerca del trato con familias con dificultades con vistas a ayudarles para encontrar alguna salida,

es muy difícil contestar en abstracto, sin especificar la dificultad. En general nos sirven los consejos metodológicos que se aplican en todo buen acompañamiento pastoral personalizado, con sus adaptaciones a la realidad de la pareja o la familia. Desde la experiencia podemos subrayar que, una vez diagnosticado el o los problemas, se han de clarificar los referentes o apoyos que tiene (que comparte) la pareja y la familia para poder reconstruir la comunidad. Estos referentes (valores, principios, creencias, etc.) junto con la disposición personal son fundamentales a la hora de encontrar (o no) salidas a la situación problemática.

Si lo que se pregunta es el trato con familias ya afectadas por "algún trauma", la respuesta nos llevaría muy lejos. Conviene subrayar:

a) Que hemos de partir de un hecho: nada puede llenar el vacío de una familia ausente, sólo es posible mitigar sus efectos. El objetivo pedagógico habría de ser que los afectados no perdieran la fe en el valor que no han podido disfrutar totalmente, por haberles fallado la mediación. Han fallado las personas, pero subsiste el valor. Desde aquí será útil todo lo que ayude para sostener esta convicción: presencias, experiencias personales, etc.

b) Que no es buena medicina el disímulo, las evasiones o las compensaciones artificiosas (no hablo de los niños, mientras son niños). El realismo es siempre buen consejero, sin que ello suponga negar la utilidad de determinadas ayudas... En todo trauma familiar hay agentes responsables y víctimas, en distinto grado y proporción. En psicologías débiles las víctimas suelen generar interiormente sensaciones de culpabilidad: una tarea

importante sería ayudarles a superar tales complejos. Pero no olvidamos que en cada crisis hay una palabra (para el creyente, "de Dios") escondida que llama e interpela.

c) Que la aceptación cordial de la situación generada por el trauma no impide seguir luchando por establecer vínculos comunitarios de vida y de amor, asentados no tanto en las personas siempre falibles, en las propias fuerzas o en las ajenas, sino en aquel que ha amado hasta el extremo.

Entrevista de l'agència de notícies Flama al bisbe Agustí Cortés (6 i 7-2-2008)

1a part

Mons. Cortés ens rep un matí plàcid a Sant Feliu, en el que és la "residència episcopal" provisional. Quan es va promulgar la creació del bisbat ni tan sols tenien un lloc físic on poder treballar. Mons. Agustí Cortés, nascut a València, és un dels bisbes més joves de l'Episcopat català.

Quins són els grans reptes de l'Església avui?

El gran repte és **l'evangelitzador**. Creure en aquest repte de tal manera que la nostra paraula sigui significativa, i alhora, renovada, esperançada i positiva com a oferta de salvació a la gent. Aquest és el gran repte. I d'aquest en deriven d'altres.

Com quins altres?

Evangelitzar determinats col·lectius com són els adolescents i els joves. Un altre és el d'**encertar en la manera de viure i de ser Església dins d'una societat secularitzada**. Estic parlant de la manera

institucional de ser Església en relació amb els polítics i els poders socials.

És un repte que tenim nosaltres **però també el tenen ells**, l'altra part. És a dir, la responsabilitat dels problemes en la relació Església-societat no és només responsabilitat nostra, sinó que també n'hi ha de l'altra part, i cal un diàleg que ha de ser real.

Crec que aquesta altra part no acaba d'entendre què pot significar ser l'Església de Jesucrist avui en la societat, el nostre compromís de fidelitat a l'Evangeli i, alhora, ser llum per al món en qüestions tan importants com ara la justícia...

No creu que cal una mena de reconciliació entre la societat i l'Església, per tal que el diàleg pugui ser bo per a ambdues parts?

Crec sincerament, i em fa por pensar així, que l'evolució i el canvi cap a un reconeixement de l'ésser Església s'han de donar precisament en persones que no són d'Església o que n'ignoren la realitat.

Tenim un principi secular molt important, que és el de donar al Cèsar, allò que és del Cèsar i a Déu allò que és de Déu. El problema és que **tenim instàncies de la societat**, culturals o polítiques, -i és molt fort això que diré- que s'atorguen el rol de Déu. És a dir, assumeixen papers **que van molt més enllà del que ha de fer la cultura o la política**. Està clar que hi ha una necessitat de l'absolut que apareix per tot arreu, i la societat pagana sempre tendeix una mica a dominar la vida social amb la voluntat de solucionar els problemes, i això és legítim, **però no es poden oferir solucions que esdevenen dominadores de la vida personal**, de la llibertat, de la consciència...

Però també alguns sectors instituci-

onals de l'Església han volgut entrar en espais que pertanyen més a la política. No és aquest un terreny perillós?

Sí, alguns són més a prop que d'altres; però avui l'Església és molt conscient que, per exemple, la dreta política no reproduïx l'ideal evangèlic. De cap manera.

I ni cap partit polític...

És clar. L'Església sempre dirà un "sí però no": sí a la llibertat, no a la imposició externa. Vull dir que sempre hi haurà una certa tensió, però el que l'Església no pot acceptar és el que estem sentint: "Que l'Església no faci servir arguments religiosos per proposar un model de família". **I per què no?** si el nostre cristianisme inclou una idea de la persona humana, de l'amor, que no imposem sinó que proposem com una força més dins la societat.

Històricament la veu dels bisbes catalans ha estat diferent de la veu dels bisbes espanyols.

Les formes són diferents, però el fons és el mateix. Nosaltres ens hem pronunciat sobre diferents aspectes com ara els materials que vénen de la Generalitat sobre educació sexual. Aquesta nota no ha tingut cap ressò en els mitjans de comunicació. Ara, als mitjans de comunicació no els interessa que la Generalitat i una determinada Conselleria siguin criticades pels bisbes.

Però aquesta manca de ressò, no pot venir més com a expressió d'un desinterès de bona part de la societat sobre els temes religiosos?

Sí, però **quan un bisbe diu alguna cosa que és susceptible d'escàndol**, hi tenen un interès molt gran. Si dius quelcom d'escandalós, **estaràs a primera pàgina**.

Creu llavors que els culpables són els Mitjans?

No ho sé. Però el que tinc clar és que es fa **una tria evident de les notícies** que es publiquen sobre l'Església. Quants coneixen a Catalunya el document sobre immigració que ha elaborat la Conferència Episcopal Espanyola? Ben pocs. I és un document importantíssim... Però, en canvi, tothom coneix les declaracions del portaveu de la dita Conferència, Mons. Camino.

L'Església fa tot el que pot per explicar-se i comunicar el que fem, però **l'interlocutor**, i em sap greu dir-ho, **hi posa una reixa davant i filtra tota la informació** que tingui més ressò en l'opinió pública, i això ho he viscut en primera persona.

2a part

El 2004 va néixer el **Bisbat de Sant Feliu**, arran de la desmembració de la diòcesi de Barcelona. Va ser una partició sobtada, fins i tot traumàtica per a molts fidels. De fet, però, naixien dues diòcesis noves amb un munt de reptes. És per això que Flama info ha volgut parlar amb el Bisbe de Sant Feliu sobre com ha anat el procés de creació i sobre quins són els reptes que té al davant la diòcesi amb temes com ara la **Immigració** o la **mobilitat eclesial** que hi ha a les ciutats. Aquesta és la segona part de l'entrevista que encetàvem en el nostre butlletí d'ahir dimecres.

Mons. Agustí Cortés diu que el seu referent fonamental de fe ha estat la seva família. "Som vuit germans, dels vuit, un morí en un accident treballant amb un grup d'infants marginats, i estava a punt d'entrar al seminari dels marianistes. Les germanes són casades, la resta de germans són religiosos marianistes".

El seu pare era militant d'Acció Catòlica i la mare era una dona "molt comprome-

sa". L'escola dels marianistes, l'escoltisme, i els preveres diocesans que va conèixer després van anar sent importants en el decurs del camí. A nivell molt més intel·lectual, la recerca continuà amb els estudis de teologia, "sobretot pel moment que es vivia en l'Església als anys 60 amb el Concili Vaticà II".

"En aquell moment vaig haver de **reformular de soca-rel la meva fe**, una renovació important i un replantejament de la mateixa teologia. La sort que vaig tenir és que la reformulació no va ser una ruptura, sinó una il·luminació".

Mons. Cortés, des de molt jove va decidir dedicar la seva vida a Déu –hi havia altres possibilitats–, "però vaig triar la via del sacerdoci de parròquia, **la vida d'un apòstol, senzillament**, de tracte amb la gent en la seva quotidianitat" explica.

Entrant al seminari, l'ara bisbe de Sant Feliu, inicia el seu ja extens recorregut de compromís eclesial: rector d'una parròquia de Quart de Poblet, professor d'un institut, membre del secretariat de pastoral juvenil, sis anys de secretari d'un bisbe, tesi a Roma, 11 anys com a rector de seminaristes...i el 1998 és nomenat bisbe de Eivissa.

-Com ha estat aquest acompanyament del naixement de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat?

El procés va ser **una mica traumàtic per a la gent**, perquè la diòcesi de Barcelona ja tenia molts segles d'història i una personalitat molt arrelada. Per contra havíem de començar de zero i fins i tot no teníem espai físic. Es podia motivar la gent dient que una diòcesi petita era molt més convenient, més a l'abast, amb participació més directa, amb una relació

més humana, que una diòcesi de 4 milions de persones. **L'interrogant era si estàvem tocant el cor de la gent**, i els fèiem sentir més diòcesi.

-Per això el primer objectiu pastoral era el de treballar el concepte de pertinença?

Exactament. Vàrem plantejar acceptar la realitat, el que havia de ser, i començar a caminar. **"Aquesta és la teva diòcesi, sigues-ne responsable"**. La crida es va plantejar a tots aquells que estan més compromesos en el nucli de la diòcesi. Això es materialitzà en un moment en què la diòcesi es va sentir representada en una celebració a Montserrat, en el nou patronatge, amb els nous càrrecs i sobretot en nous organismes de participació de laics, preveres i religiosos.

Un 60 % de la diòcesi se sent nova realitat en la que s'hi entra de mica en mica. Tanmateix, **la gran massa de gent encara no té consciència** d'aquest fet.

-Potser són aquells que no s'apropen tan sovint a les parròquies?

Sí, ara tenim dos nous arxiprestats, que són una reunió de parròquies, socialment homogènies i ara comencem a formar-ne un tercer (1). Amb molta paciència i amb el contacte amb la gent fa que aquesta tingui més consciència de diòcesi.

-El nou objectiu pels propers anys té per títol "El que creiem i vivim, això us anunciem". Què vol dir això, per què l'accent es posa en el "viure"?

Perquè **la fe sempre s'ha interpretat d'una manera molt intimista**, molt personal, i això és incorrecte. En el fons d'aquesta qüestió hi ha el fet que creiem

que la comunitat cristiana no pot créixer si no **des de l'escolta de la paraula, la vivència d'aquesta paraula i la comunicació, la transmissió de la paraula**. Es el cycle natural del creixement de l'Església.

Ens trobem unes parròquies que necessiten, no només evangelitzar, sinó **revitalitzar-se elles mateixes**.

-Però a vegades l'Església té uns murs, i la gent està al carrer, fora de l'Església. Com cerca l'Església aquesta gent? Hi ha iniciatives concretes?

Avui dia és impossible fer una tasca d'evangelització si no tens **una proposta d'integració comunitària** concreta. Per exemple, avui hi ha una vivència de soledat important i una desig de satisfacció de la pròpia necessitat afectiva. La ciutat crea solitud, la competitivitat crea individualisme. Per tant, quan jo faig una proposta a un jove o a una família avui, he de posar l'accent en la dimensió comunitària, oferir referents comunitaris concrets.

-L'actual mobilitat que es dona en les ciutats i els diferents nuclis de població, no fa necessari un replantejament de les estructures de l'Església?

Ho he pensat sovint i és un tema que precisament es tractà fa unes setmanes a les jornades sobre la Parròquia a la Facultat de Teologia. **Sóc defensor de la parròquia territorial**, tot i què també sóc defensor de **la llibertat, fruit d'aquesta mobilitat**, que fa que les persones es reunixin en grups en funció de la sintonia; però crec que no podem renunciar a la territorialitat. Crec que l'espai determina molt la personalitat, i crea referents.

El fet que la parròquia sigui territorial **la fa oberta, acollidora de tothom**. Si no

fos així, podrien homogenitzar la mentalitat al voltant d'una persona, el rector. **Això és la catolicitat** que fa que un jove es trobi al costat d'una persona gran o d'un emigrant. Això s'ha de compaginar amb el desig que hi hagi sintonia dins de la comunitat.

Quan una parròquia té possibilitat de triar grups, que sigui aleshores comunitat de comunitats. Això és el que es vol. Que el jove trobi altres joves, però que pugui celebrar la mateixa eucaristia amb un avi. La parròquia es un punt aglutinador

-Cal superar la tristor i el pessimisme que hi ha a moltes comunitats. No creu que cal trencar aquest derrotisme dins l'Església?

Absolutament.

-Com veu la Immigració com a bisbe? Com s'intenta integrar els immigrants a les seves comunitats?

L'acció que fem resulta insuficient. El que ens cal ara és que es converteixi en una **qüestió transversal**, ja que té implicacions en moltes àrees com és la litúrgia o la pastoral. **El que manca és fer el pas d'un tractament més global de la qüestió**, perquè ens planteja reptes de tot tipus.

A Sant Feliu, dins de la Vicaria de pastoral seglar, s'ha creat **un grup que s'ocupa de la pastoral social**, jo vaig demanar que fessin **una reflexió de cara a oferir propostes concretes seguint** el darrer document de la CEE sobre immigració, i aplicar-les al nostre àmbit.

Els llatinoamericans vénen en concret d'esglésies molt participatives, i han de vèncer una recança d'integració. Molts d'ells vénen amb **una consciència cristiana i eclesial molt profunda**, i amb una

experiència d'una comunitat viva.

Aquí a la diòcesi, a **Vilafranca i a Vila-nova** hi ha unes celebracions específicament llatinoamericanes. A el **Prat** hi ha un grup que porten les Carmelites Missioneres, el grupo Latino, que té el seu àmbit de formació, pregària i que el formen bàsicament gent immigrada, però és gent integrada a la parròquia. A **Sant Just**, hi ha una persona que porta un grup, tot dintre d'un procés integrador. Però sempre són projectes espontanis que cal articular.

(1) Nota de l'ditor: Fa referència a les visites pastorals ja realitzades als Arxiprestats de Sant Feliu de Llobregat i de Garraf, i la que s'està realitzant a l'Arxiprestat de Sant Boi, al moment de l'entrevista.

DELEGACIONS

Salut

Comunicació del delegat sobre el "Dia del Malalt"

Sant Feliu de Llobregat, 5-2-2008

El proper dia 11 de febrer, Ntra. Sra. de Lourdes, l'Església celebra el Dia del Malalt. A propòsit d'aquesta celebració el Sant Pare ha enviat un Missatge que el web del bisbat ha recollit i servit per a tots els seus usuaris.

No obstant això, desitjo aclarir per a tots els següents punts:

1.- L'Església d'Espanya venia celebrant el Dia del Malalt des de fa molts anys i el tenia fixat en el VI Diumenge de Pasqua. Precisament l'èxit d'aquesta Jornada a Espanya, entre d'altres, va ser un dels motius que va dur la Santa Seu, a instàncies del Pontifici Consell per a la Salut, a instaurar el Dia del Malalt a nivell universal i a senyalar l'11 de febrer com el dia apropiat per a això.

2.- A nivell de l'Església a Espanya –Pastoral de la Salut- es va viure aquesta proposta amb una certa ambivalència. Al goig de veure remarcada la missió envers els malalts amb una Jornada específica –fins llavors inexistent-, no acabàvem

d'encaixar que la data proposada fos la més indicada per a nosaltres. I no per la celebració de Ntra. Sra. de Lourdes, només faltaria, sinó pel fet que consideràvem que en el nostre cas es donaven una sèrie de circumstàncies que la podien "deslluir". A saber, és temps d'hivern i per tant poc afavoridor del moviment de malalts per a les celebracions, amb els seus conseqüents pelegrinatges, jornades de preparació... D'altra banda, acabem de sortir del Nadal que ens ha obligat a dirigir les nostres forces pastorals darrere d'altres objectius; de vegades, com enguany, ens situa ja a la Quaresma; entorn de l'11 de febrer se situa la Campanya de Mans Unides –tan significativa a les nostres comunitats-...

Estudiats aquests arguments se'ns va contestar, en el seu moment, des de la Comissió de Pastoral de la Conferència Episcopal que es mantenia el Dia del Malalt el dia 11 de febrer, però que es passava al VI Diumenge de Pasqua la celebració de la Pasqua del Malalt. I des d'allà es va acordar, a nivell dels Delegats de Pastoral de la Salut d'Espanya, que el dia 11 de febrer seria com la data d'arrencada del que significa el Dia del Malalt, i que es culminaria amb la Pasqua del Malalt. La primera tindria un caràcter més senzill i propi de cada comunitat cristiana; la Pasqua tindria un caràcter més festiu i se celebraria més a nivell diocesà.

3.- Enguany, la Pasqua del Malalt correspondria celebrar-se el diumenge 27 d'abril –Ntra. Sra. de Montserrat-. I sent que és la Patrona de la nostra diòcesi, el nostre Bisbe ha cregut oportú que es traslladi de data. I d'acord amb ell, la Pasqua del Malalt a la nostra diòcesi serà el diumenge 4 de maig amb una celebració que tindrà lloc en el Centre Assistencial Benito Menni,

de Sant Boi de Llobregat (dels detalls de la qual s'informarà més endavant). El tema d'enguany és el de l'acompanyament en el dol, i el lema "Davant el dol, oberts a l'esperança".

4.- Referent al material específic per a tal celebració, a dia d'avui, només hem rebut en la Delegació de Pastoral de la Salut els cartells, però en queda pendent la resta. En tal situació hem pensat no forçar-ne l'enviament de tan sols una part sinó esperar que ho tinguem tot i ho puguem enviar a cadascuna de les nostres parròquies, hospitals, centres religiosos, comunitats religioses... És un material que ens serveix, sobretot, per a preparar la Pasqua del Malalt. De fet en el cartell vénen impreses les dates de la Jornada del Malalt –us adjuntem el guió litúrgic per a aquesta Jornada i el missatge dels Bisbes de la Comissió Episcopal de Pastoral de la Salut- i de la Pasqua del Malalt, i per això hi hem fet un petit retoc ja que la segona assenyala el 27 d'abril –que és la data en què se celebrarà en la resta de les diòcesis d'Espanya i sembla ser que també en les de la resta de Catalunya- i, com ja hem dit, nosaltres la traslladem al 4 de maig.

5.- En síntesi:

El Dia del Malalt -11 de febrer- cada comunitat cristiana s'unirà espiritualment a l'Església universal en la celebració d'aquesta Jornada. Se'n podria fer esment breu en l'homilia del diumenge anterior -10 de febrer-.

La Pasqua del Malalt la celebrarem a cada comunitat cristiana de la forma que es consideri més adient a les necessitats i possibilitats de cadascuna d'elles. I a nivell diocesà, se celebrarà en el **Centre Assistencial Benito Menni, a Sant Boi de Llobregat, el dia 4 de maig i serà**

presidida pel nostre pastor, Mons. Agustí Cortés.

En aquests moments disposem del Missatge del Sant Pare per al Dia del Malalt que està penjat en el web del bisbat. Pròximament, tan aviat com ens arribi, s'enviarà la resta del material i que servirà especialment per a preparar la Pasqua del Malalt (cartells, estampes, guió litúrgic...).

Espero haver col·laborat amb aquestes línies a aclarir tot el que fa referència a aquest tema.

*Gmà. Miguel Martín Rodrigo, O.H.
Delegat diocesà de Pastoral de la Salut*

Ecumenisme

Octavari de pregària per la unitat dels cristians

El dia 23 gener va tenir lloc a la Catedral de Sant Llorenç una pregària ecumènica amb motiu de la Setmana de Pregària per la Unitat, presidida pel senyor bisbe Agustí Cortés i amb la presència del P. Josep Moya, de l'Església Ortodoxa de Catalunya, el P. Aurel Bunda, de l'Església Ortodoxa de Romania i Manel Alonso, de l'Església Evangèlica. La celebració va ser animada amb els cants del grup "La coralleta" de Sant Pere de Masquefa.

Litúrgia

Carta del delegat als preveres, diaques i religiosos i religioses

Sant Feliu de Llobregat, gener 2008

Benvolguts preveres i diaques, religiosos i religioses de la diòcesi,

En començar el nou any, des de la Delegació de Litúrgia ens posem de nou en contacte amb vosaltres. Com sabeu, el bisbat ha engegat l'objectiu diocesà per al trienni 2007-2010 amb el títol "*El que creiem i vivim, això us anunciem*". Concretament, per a aquest primer curs 2007-2008 se'ns proposa el lema "*La inspiració i la comunió que neixen d'escoltar la Paraula de Déu*", destinat especialment a treballar el coneixement, l'escolta i l'aprofundiment de l'Escriptura.

Evidentment, des del camp de la Litúrgia el lema d'aquest curs ens suggereix el tema de la proclamació de la Paraula de Déu en les celebracions litúrgiques, especialment en l'Eucaristia. I concretament ens porta a reflexionar sobre el **ministeri del lector**, que certament cal potenciar i millorar sempre. En aquest sentit, des de la Delegació proposem algun suggeriment:

En primer lloc, la possibilitat de convocar una sessió de formació per als laics i laiques que desenvolupen aquest servei en les nostres parròquies i comunitats. Seria una trobada a manera de "minicurs" de lectors, en la qual s'oferirien alguns punts de reflexió teòrica i espiritual sobre la importància de la Paraula de Déu i del ministeri del lector, així com també algunes qüestions sobre el seu desenvolupament pràctic. Un cop feta aquesta proposta als vicaris episcopals, sembla ser que la millor opció seria convocar aquestes reunions per arxiprestats o vicaries. Restem, doncs, a disposició dels arxiprestos i vicaris episcopals per concretar les dates de les diverses sessions.

Tanmateix, la importància del ministeri del lector dóna peu a altres possibilitats de treballar a nivell de les diverses par-

ròquies i arxiprestats. Seria bo poder-se reunir regularment els lectors de cada parròquia o grup de parròquies per compartir experiències i reflexionar plegats. Una idea que suggerim des de la Delegació seria la de reunir-se periòdicament els lectors per reflexionar sobre la Paraula de Déu d'un determinat diumenge, en la línia d'un grup d'Estudi d'Evangelí. Així es veuria clar que el lector no proclama només la Paraula de Déu per als altres, sinó que primer esdevé un oient de la Paraula, que intenta aprofundir-la i viure-la en la pròpia existència. En alguns llocs on existeixen ja grups d'aquesta mena, fins i tot ofereixen al prevere pistes per elaborar l'homília del diumenge.

Aquesta idea de fer grups d'Estudi d'Evangelí caldria fomentar-la en totes les parròquies i comunitats, més enllà dels equips de lectors. I també, en els grups de revisió de vida que ja existeixen, potenciar durant aquest curs el treball a partir de l'Escriptura. Com també fomentar que en la nostra pregària personal o comunitària hi tingui aquest curs un protagonisme especial la Paraula de Déu.

El bisbat va oferir al començament de l'Advent una proposta de treball a partir de dos textos de l'evangelí de Mateu, i n'oferirà altres durant el temps de Quaresma i Pasqua. Tanmateix, aquest treball d'Estudi d'Evangelí es pot fer a partir de qualsevol text de l'Escriptura, i d'una manera especial a partir de l'evangelí del diumenge corresponent. En el material ofert pel bisbat apareixia una pauta per fer aquest Estudi d'Evangelí en grup. Tanmateix, aquí us n'oferim un altre model, concretament el que utilitza habitualment el Moviment de Cristians de Pobles i Comarques:

PAUTA PER A UN ESTUDI D'EVANGELI PERSONAL O COMPARTIT

1. *BREU ORACIÓ. Invocació a l'Esperit Sant o, també, a Jesucrist.*

2. *LLEGIM, junts, del passatge escollit. Aclariments que hi hem de fer per tal d'entendre'l.*

3. *CONTEMPEM, cadascú personalment.*

3.1. *Contemplem i escoltem Jesús i els altres personatges de l'escena:*

Ens interessa tot, amb vistes a conèixer i estimar Jesús.

3.2. *Mirem la vida, la nostra i la del nostre entorn, a la llum de tota aquesta contemplació de l'Evangelí. Acollim les crides que Jesús ens fa a actuar:*

- Quines actituds he de mantenir o he de canviar?

- Què he de fer, en concret, per tal que el meu amor sigui amor de seguiment del Mestre?

4. *COMPARTIM amb confiança i acolliment, els uns envers els altres, allò que hem descobert en el diàleg d'amor. Primer compartir el punt 3.1. i després el 3.2.*

5. *PREGÀRIA D'ACCIÓ DE GRÀCIES, de petició, de penediment, d'admiració..., plegats o un per un.*

Aprofitem aquesta tramesa per fer-vos arribar el **cant d'entrada propi del temps de Quaresma** promogut per la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Tarraconense, que ens ha proporcionat, i ho agraïm, el Centre de Pastoral Litúrgica. A

les properes jornades de formació per a preveres a Montserrat (13-15 de febrer) la nostra Delegació presentarà i donarà la possibilitat d'aprendre aquests cants litúrgics propis.

Finalment, us adjuntem també el programa de la **jornada de formació** que organitza l'Institut de Litúrgia, el proper divendres dia 25 de gener al Seminari de Barcelona, sobre el recent motu proprio *Summorum pontificum* del papa Benet, per si a alguns us pot interessar.

Esperant que totes aquestes propostes siguin del vostre interès, rebeu una salutació ben cordial,

Xavier Aymerich i Miñarro, delegat

Comunicació a les parròquies sobre els cursos de lectors - Febrer 2008

L'Objectiu Diocesà 2007-2010 té com a lema "EL QUE CREIEM I VIVIM, AIXÒ US ANUNCIEM". Es desenvoluparà amb accents específics durant aquests tres cursos.

L'actual curs 2007-2008 posa l'accent en "**La inspiració i la comunió que neixen d'escoltar la Paraula de Déu**". Per ajudar a concretar-lo, s'ha previst oferir diversos mitjans. Avui us en presentem un: es tracta del **CURSET PER A LECTORS** que ha preparat la Delegació de Pastoral Sacramental i Litúrgia.

L'objectiu d'aquest curset, que va adreçat a les persones que habitualment proclamen la Paraula de Déu en les celebracions litúrgiques i a d'altres que potser podrien fer-ho, és ajudar a entendre el significat teològic i espiritual d'aquest ministeri i recordar aquelles qüestions pràctiques que cal tenir en compte per a fer possible una millor audició de la Paraula que es proclama.

A la Vicaria del Llobregat hi haurà dos cursets:

1. El dia 16 de febrer, de 10:30 a 13:00 h., al Col·legi Bon Salvador (c/. Armenteres, 15 – Sant Feliu de Llobregat)
2. El dia 12 d'abril, de 17:00 a 19:30 h., a la Sala d'Actes de l'Institut psiquiàtric Benito Menni (c/. Pujadas, 38 – Sant Boi de Llobregat)

A la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf hi haurà un sol curset:

Els dies 25 i 26 de febrer (dilluns i dimarts), de 21:30 a 23:00 h., a la sala Mn. Vinyeta de la Parròquia de Santa Maria de Vilafranca.

Us hi convidem i agraïm la vostra assistència.

Delegació Diocesana de Pastoral Sacramental i Litúrgia

Missions**Epifania, dia dels missioners diocesans**

El 6 de gener, dia de la Manifestació del Senyor a totes les nacions, es demana una pregària per aquells que donen testimoni de la fe i treballen per l'evangelització en països llunyans.

De la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat n'han sortit vint-i-vuit missioners: dinou a Amèrica, vuit a l'Àfrica, un a l'Àsia. A més, hi ha nou famílies que treballen a les missions.

Diada d'Infància missionera - 27-1-2008

Infància Missionera, que se celebra l'últim diumenge de gener, és construïda i

realitzada pels nens. Ells són els seus protagonistes, els d'allà i els d'aquí. Tots són necessaris per a l'anunci de l'Evangeli.

«Posem-nos a treballar»

En continuïtat amb la referència als sentits en els lemes d'aquesta Jornada d'anys anteriors, en aquesta ocasió es convida els nens que col·laborin directament en les tasques missioneres d'aquesta Obra Pontifícia.

Primer va ser obrir els ulls per a veure les necessitats missioneres; aquesta visió va ser meditada en el cor; més tard la invitació era a posar-se en camí; i, ara, tocava construir amb les seves mans l'obra de la missió.

Vida Consagrada**Gener**

28-12-2007/4-1-2008. *Barcelona*. Capítol general de la Congregació de Sant Pere ad Vincula. Va resultar elegit el P. Benjamín García Paño, nascut a la província de Zamora i establert fa molts anys a Sant Feliu de Llobregat. El consell general està format per: P. José María Roca Pons, Vicari General; P. Evando Batista de Morais, Procurador General; P. Ernesto Jáñez Sarmiento, Ecònom General; P. Marcos Rogério de Oliveira, Secretari General i Formació i Pastoral; P. Isidro Blanco Fernández, Apostolat i Obres.

L'esperit dels capitulars va manifestar-se pel desig de potenciar la condició de consagrats segons el carisma que Déu ha donat a la seva Església en la persona del fundador, el P. Carles Fissiaux, nascut a Marsella el 1839, que se sentí cridat a "alliberar la joventut delinqüent i aban-

donada, com una obra desitjada per Déu i destinada a fer molt de bé". Van constatar la il·lusió per crear ambients comunitaris on la vida fraterna, en un ambient de família, en sigui el distintiu amb fidelitat al projecte comunitari. A més, volen obrir les portes a la participació dels col·laboradors en les diverses obres a fi de garantir-ne el funcionament i continuïtat preservant la identitat eclesial: "la missió entre els infants i els joves més desfavorits".

1-1-2008. *Esplugues de Llobregat*. Al Col·legi Natzaret, trobada d'un centenar de Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzaret d'arreu d'Espanya i Camerun a fi de celebrar una assemblea després del capítol general del mes d'agost a Roma, sota el lema "Porteu al món l'esperança". Van fer també la commemoració del 75è aniversari de la fundació del Col·legi i van festejar el 25è aniversari de la professió religiosa de la Gna. Olga Rodríguez Rodríguez, d'aquesta comunitat d'Esplugues. Hi va assistir la superiora general, la M. Edith Gutiérrez, i va presidir l'Eucaristia el delegat.

18-1-2008. *Sant Feliu de Llobregat*. A la seu del Bisbat, reunió de la Comissió per a la Vida Consagrada.

Es dóna la benvinguda a la Gna. Concepció Badia, del monestir Sant Benet de Montserrat, que suplirà la Gna. Montserrat Salvat i s'encarregarà de l'apartat de Vida Consagrada al web del bisbat. Dediquem la reunió a preparar la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, el 2 de febrer: circular i cartells, invitació a les comunitats, litúrgia, piscolabis, etc. Organitzem la trobada-recés de Quaresma, el dia 8 de març al col·legi Natzaret, d'Esplugues de Llobregat. Farà la reflexió el senyor bisbe

i serà convidat a explicar la vida de la Delegació d'Ensenyament, el delegat Mn. Francesc Tirado. També comentem diversos aspectes sobre les trobades de Montserrat i n'encomanen al P. Salvador Plans l'organització. Seran els dies 17, 18 i 19 de març, amb temes de fons relacionats amb l'objectiu diocesà i aspectes més culturals i de lleure, comptant amb la participació en els oficis de Setmana Santa junt amb la comunitat. Finalment, aprovem l'Historial de la Delegació de l'any 2008 per lliurar-ne una còpia al senyor bisbe.

23-1-2008. En la vigília de la festa de sant Francesc de Sales, patró dels Salesians, el Rector Major de la Congregació Salesiana va fer públic el nomenament del P. Àngel Asurmendi Martínez com a nou provincial dels Salesians a Catalunya, Balears, Aragó i Andorra per a un període de sis anys, succeint així el P. Joan Codina a partir del pròxim estiu.

El nou provincial va néixer a Mendavia (Navarra), el 27 de febrer de 1952, essent el petit de quatre germans. Va fer la primera professió com a salesià el 16-8-1971, a Godelleta (València), optant definitivament per la vida salesiana el 15-6-1980 a Osca. Va ser ordenat sacerdot el 29-6-1983 al santuari de Sant Josep, de l'Obra Salesiana de Rocafort, a Barcelona.

Els seus anys de formació van transcórrer a les cases de Sant Vicenç dels Horts, Girona, Godelleta (València), Sentmenat i Martí-Codolar (Barcelona). Ha desenvolupat la seva vida religiosa en les cases de Rocafort (Barcelona), Osca (*Residencia Provincial de Niños* i *Colegio de San Bernardo*), Horta (Barcelona), Sant Vicenç dels Horts, Sarrià i, des de 2006, a la Casa Provincial com a vicari i delegat provincial de Formació.

27-1-2008. *Esplugues de Llobregat*. Al monestir de Montsió, celebració d'acció de gràcies pels nous Beats de la Família Dominicana de l'antiga Corona d'Aragó.

L'acte va començar a les 16:30, amb la presentació dels seus màrtirs per part de les diferents branques de la família dominicana. Es va fer una memòria agraïda al Senyor pel testimoni de:

Dos laics de l'Orde Seglar dominicana: Antero Mateo García (Valdevimbre, León, 4-3-1875 – Sant Andreu del Palomar, Barcelona, 8-8-1936) i Miguel Peiró Victori (Aiguafreda, Barcelona, 7-2-1887 – Barcelona, 24-7-1936). Una monja dominica de clausura del monestir de Montsió: Josefina Sauleda Paulís (Sant Pol de Mar, 30-7-1885 – Barcelona, 31-8-1936), que és enterrada al monestir que acollia la celebració. Dues dominiques del Beateri de Santa Catalina de Sena (Avui Congregació de l'Ensenyança de la Immaculada, que tenen un col·legi a Vallirana): María del Carmen Zaragoza Zaragoza (Vila Joiosa, Alacant, 1-6-1888 – Vallirana, 8-8-1936); María Rosa Adrover Martí (San Roque, Cadis, 22-7-1888 – Vallirana, 8-8-1936). Set dominiques de l'Anunciata: Ramona Fossas Románs (Ripoll, 1-11-1881 – Vallvidrera, 27-7-1936), Ramona Perramón Vila (Vic, 29-8-1898, Vallvidrera, 27-7-1936), Adelfa Soro Bó (Villanueva de Castelló, València, 6-3-1987 – Vallvidrera, 27-7-1936), Reginalda Picas Planas (Borredà, Barcelona, 25-5-1895 – Castellgalí, Barcelona, 26-7-1936), Teresa Prats Martí (Ciutadilla, Lleida, 8-1-1895 – Vallvidrera, 27-7-1936), Rosa Jutglar Gallart (Sabassona, Barcelona, 25-1-1900 – Castellgalí, Barcelona, 26-7-1936), Otilia Alonso González (Enfistiella, Astúries, 31-12-1916 – Vallvidrera, 27-7-1936).

Tot seguit el senyor bisbe, Mons. Agustí Cortés, va presidir l'Eucaristia, acompa-

nyat del delegat diocesà per a la vida consagrada, el Pare Josep Roca, S.F., del delegat diocesà per a la causa dels sants, Mn. Àlvar Pérez, i altres preveres dominics i diocesans. El senyor bisbe va remarcar a l'homilia que un màrtir dominic es, abans que res, un testimoni de la veritat, que és Jesucrist, fins a les darreres conseqüències.

La celebració va acabar amb un refrigeri fratern al mateix monestir.

31-1-2008. *Barcelona*. A la seu de l'arquebisbat, reunió de la Comissió de Monestirs de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

Es van ultimar els detalls per a la publicació del web dels monestirs de les contemplatives com un vincle dins l'Arquebisbat. Es va preparar el contingut del número 92 de la revista "Enllaç" corresponent al temps de Pasqua, centrat en la Paraula, amb la distribució dels articles. Es va obrir un diàleg enriquidor sobre la forma d'impulsar i d'estimar la vida monàstica com una gran riquesa de l'Església, aprofitant la jornada "pro orantibus". Es va comentar favorablement el desenvolupament del curset de formació permanent celebrat a Montserrat a càrrec del P. Hilari Ragner, amb participació de 18 monges provinents de nou monestirs. I es van assenyalar les línies generals del curset del 2008, a càrrec de la professora de la Gregoriana, la germana Núria Calduch, MN, que versarà sobre els Llibres Sapiencials..

Febrer

2-2-2008. *Sant Feliu de Llobregat*. A la catedral, celebració joiosa de la Jornada Mundial per a la Vida Consagrada..

A les 11:30 h., a la catedral, Eucaristia, presidida pel senyor bisbe Agustí Cortés i concelebrada per diversos preveres religiosos i diocesans, assistits per dos diaques. Hi participa el moviment "Vida Creixent". Es fa una pregària pels consagrats i consagrades que han fet el seu traspàs a la casa del Pare al llarg de l'any. Es fa una intenció especial i una acció de gràcies per les persones que enguany celebren els aniversaris de la seva consagració:

60 anys: Gna. Mª Lourdes Torres Llorente, religiosa filipense, de Sant Andreu de la Barca i Gna. Mª Núria Torner Castells, dominica de la Presentació de La Torre de Claramunt.

50 anys: Regina Goberna i Julià, benedictina del monestir de Sant. Benet de Montserrat.

25 anys: Montserrat Salvador i García, dominica claustral del Monestir de Montsió d'Esplugues de Llobregat.

7-2-2008. *Barcelona*. Al convent de les Adoratrius perpètues del Santíssim Sagrament, Reunió dels vicaris i delegats episcopals de la Vida Consagrada de Catalunya. Es va començar la reunió amb la pregària de l'Any Jubilar de Tarragona commemorant els 1750 anys de l'arribada de Sant Pau a la nostra terra. Es va fer un torn de paraules per a revisar la celebració de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada a les diferents diòcesis catalanes, donant gràcies a Déu pel bon desenvolupament i la participació. Es van comentar diversos aspectes de la reunió de delegats organitzada per la Conferència Episcopal Espanyola a Àvila, el novembre de 2007. Es van suggerir temes de diàleg i d'estudi de particular urgència per a properes reunions,

com el ministeri dels delegats per a la Vida Consagrada, les "mutuae relationes" entre les comunitats religioses i la vida diocesana, el paper de la vida religiosa en l'acolliment dels immigrants, etc. Es va fer una reflexió sobre la situació d'algunes comunitats monàstiques. Finalment, es va preparar el contingut i el desenvolupament de la trobada de final de curs, que tindrà lloc a Lleida.

NECROLÒGIQUES

20-10-2007. *Sant Boi de Llobregat.*
Sor Natividad Labiano, de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús. Havia nascut el 1903, a Góngora (Navarra). Va morir a Sant Boi a 103 anys d'edat i 76 de consagració al Senyor.

10-11-2007. *Sant Boi de Llobregat.*
Sor Josefina Ortega, de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús. Havia nascut l'any 1919, a Busquistar (Granada). Va morir a Sant Boi a 88 anys d'edat i 63 de consagració al Senyor.

6-2-2008. *Sant Boi de Llobregat.*
Sor Soledad Lozano Heras, de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús. Havia nascut el 1938 a Quintanilla del Agua (Burgos).

13-2-2008. *Monestir de Montserrat.*
Germà Joaquim (Andreu) M. Martínez i Periago. Va morir a 94 anys d'edat i 48 de consagració al Senyor. Havia nascut a Lorca (diòcesi de Cartagena), el 14 de febrer de 1915. Va començar el noviciat al 24 de desembre del 1942, va fer la professió simple el 26 de desembre de 1943, i la professió solemne el 15 d'agost del 1964. Era molt traçut en les coses manuals i

restaurava objectes antics. Sobretot va ser un bon infermer. Als malalts els agradava ser cuidats per ell. Va ajudar durant uns anys a la fundació de Medellín (Envigado) a Colòmbia.

23-2-2008. *Sant Feliu de Llobregat.* **Sor Maria Clotilde Mañeru Erdozan**. Aquesta germana hospitalària del Sagrat Cor de Jesús va morir d'accident; formava part de la comunitat a la residència Pins d'Or. Havia nascut a Mendigorria (Navarra) el 25.9.1928 i ingressà a la Congregació als 23 anys a Ciempozuelos (Madrid) on rebé la formació inicial. Durant els vots temporals va passar per les comunitats de Mondragón i Madrid. Va ser destinada a Colòmbia on va fer els vots perpetus, va ser superiora de diverses cases i es lliurà als pobres i malalts durant 46 anys. Feia poc més de tres anys que vivia a Sant Feliu de Llobregat on deixà una empremta de bondat i de servei als malalts, familiars i professionals.

Circular sobre la Jornada Mundial de la Vida Consagrada (2-2-2008)

Delegació per a la Vida Consagrada
Sant Feliu de Llobregat, 11-1-2008
Benvolgudes germanes i germans,

Som a les portes de celebrar la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, el dia 2 de febrer, dissabte.

Us recordo les arrels d'aquesta celebració, instituïda pel papa Joan Pau II el 2 de febrer de 1997 i les seves finalitats principals:

1. Lloar el Senyor i agrair-li el do de la VC.
2. Promoure en el poble fidel el coneixement i l'estimació vers la VC.

3. Invitar les persones consagrades a celebrar juntes les meravelles que el Senyor hi ha obrat.

4. Contemplar la icona de Maria i Josep en la Presentació de Jesús al temple "per oferir-lo al Senyor" (Lc 2, 22).

El lema d'enguany, plasmat al pòster, és: *L'evangeli al cor. La Paraula de Déu a la Vida Consagrada*.

Aquest lema va molt d'acord amb l'objectiu diocesà 2007-2010: *La inspiració i la comunió que neixen d'escoltar la Paraula de Déu*. Aquesta Paraula demana, per tant, l'escolta atenta, conservar-la en el cor, l'experiència de la fe i la seva celebració sacramental i l'anunci, nascut d'un goig compartit.

També es fa ressò del tema del proper Sínode que ajudarà a redescobrir la constitució *Dei Verbum*, del Concili Vaticà II, la qual, amb paraules de Benet XVI, "va donar un fort impuls a valorar la Paraula de Déu, que significà una pregona renovació de la vida de la comunitat eclesial, especialment en la predicació, la catequesi, la teologia, l'espiritualitat i les relacions ecumèniques".

Les consagrades i consagrats hauríem de tenir sempre la Paraula en el cor, com Maria, i en els llavis a fi d'anunciar "allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls, que hem tocat amb les nostres mans. Us parlem del qui és la Paraula de la vida, ja que la vida s'ha manifestat en nosaltres" (1Jn, 1,1).

Tant de bo la nostra vida consagrada sigui una epifania d'aquesta Paraula, inspiri els nostres actes i fomenti una veritable comunió en la nostra diòcesi.

Afectuosament, en J.M.J.,

Josep Roca, S.F.
Delegat per a la Vida Consagrada

INFORMACIONS

- La celebració de l'Eucaristia, presidida pel senyor bisbe a la catedral, serà a les 11.30 h. Després farem un pica-pica. Esperem trobar-nos-hi tots i totes.
- Adreçarem al Senyor una pregària especial per a les germanes i els germans que enguany celebren o han celebrat els 25, els 50 o els 60 anys de vida consagrada. Si us plau, feu arribar els noms a la Gna. M. Dolors Garcia abans del dia 27 d'aquest mes.
- En la mateixa data, també feu arribar el nom dels difunts o difuntes del 2008 a fi d'encomanar-los a Déu en l'Eucaristia.

Dia 2 de febrer, Jornada Mundial de la Vida Consagrada

El lema d'enguany, plasmat al cartell, és: *L'evangeli al cor. La Paraula de Déu a la Vida Consagrada*.

Aquest lema va molt d'acord amb l'objectiu diocesà 2007-2010: *La inspiració i la comunió que neixen d'escoltar la Paraula de Déu*. Aquesta Paraula demana, per tant, l'escolta atenta, conservar-la en el cor, l'experiència de la fe i la seva celebració sacramental i l'anunci, nascut d'un goig compartit.

Les persones consagrades tenen el repte de tenir la Paraula en el cor, com Maria, i en els llavis a fi d'anunciar "allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls, que hem tocat amb les nostres mans. Us parlem del qui és la Paraula de la vida, ja que la vida s'ha manifestat en nosaltres" (cf. 1Jn, 1,1).

A les 11:30 h., a la catedral, celebració de l'Eucaristia, presidida pel senyor bisbe

Agustí Cortès. Es farà una intenció especial i una acció de gràcies pels 25, 50 i 60 anys de consagració de religiosos i religioses. També es farà una pregària pels qui enguany han fet el seu traspàs a la casa del Pare.

Circular sobre el recés de Quaresma

Sant Feliu de Llobregat, 12-2-2008
Delegació per a la Vida Consagrada

Benvolgudes germanes i germans,

Us convido a la trobada-recés de Quaresma que tindrà lloc, si Déu vol, al Col·legi Natzaret, de les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzaret, que enguany celebren el 75è aniversari de la seva presència a Esplugues.

Dia: 8 de març, dissabte.

Adreça: Milà i Pi, 29-33

08950 Esplugues de Llobregat – T. 93 371 01 21 – Directora i Superiora: Marina Gelado, MN

ORDRE DEL DIA

10:00. Acollida

10:15. Xerrada quaresmal pel nostre senyor bisbe Agustí Cortès

11:15. Píscolabis

12:45. Recés (Silenci)

12:15. Informació sobre la Delegació d'Ensenyament, a càrrec del delegat Mn. Francesc Tirado.

Informacions diverses del Bisbat

13:00. Comiat

NOTA

Com és habitual, contribuirem amb una petita quantitat a les despeses d'organització.

Tot invocant la protecció de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de la nostra Diòcesi, espero saludar-vos-hi personalment,

Josep Roca, S.F.

Delegat per a la Vida Consagrada

Celebració d'acció de gràcies pels nous beats de la Família Dominicana de l'antiga Corona d'Aragó.

Monestir de les Dominiques de Mont-Sió (Esplugues de Llobregat), 27-1-2008.

L'acte va començar a les 16:30, amb la presentació dels seus màrtirs per part de les diferents famílies dominicanes.

Dos laics de l'Orde Seglar dominicana: Antero Mateo García (Valdevimbre, León, 4-3-1875 – Sant Andreu del Palomar, Barcelona, 8-8-1936), Miguel Peiró Victori (Aiguafreda, Barcelona, 7-2-1887 – Barcelona, 24-7-1936); Una monja Dominicana de Clausura: Josefina Sauleda Paulís (enterrada al monestir que acollia la celebració) (Sant Pol de Mar, 30-7-1885 – Barcelona, 31-8-1936); Dues dominiques del Beateri de Santa Catalina de Sena (Avui Congregació de l'Ensenyança de la Immaculada): María del Carmen Zaragoza Zaragoza (Vila Joiosa, Alacant, 1-6-1888 – Vallirana, 8-8-1936); María Rosa Adrover Martí (San Roque, Cadis, 22-7-1888 – Vallirana, 8-8-1936). Set dominiques de l'Anunciata: Ramona Fossas Románs (Ripoll, 1-11-1881 – Vallvidrera, 27-7-1936), Ramona Perramón Vila (Vic, 29-8-1898, Vallvidrera, 27-7-1936), Adelfa Soro Bó (Villanueva de Castelló, València, 6-3-1987 – Vallvidrera, 27-7-1936), Reginalda Picas Planas (Borredà, Barcelona, 25-5-1895 – Castellgalí, Barcelona, 26-7-1936), Teresa Prats Martí

(Ciudadilla, Lleida, 8-1-1895 – Vallvidrera, 27-7-1936), Rosa Jutglar Gallart (Sabasona, Barcelona, 25-1-1900 – Castellgalí, Barcelona, 26-7-1936), Otilia Alonso González (Enfistiella, Astúries, 31-12-1916 – Vallvidrera, 27-7-1936).

Tot seguit es va celebrar l'eucaristia presidida pel senyor bisbe, Mons. Agustí Cortés acompanyat del delegat diocesà per a la vida consagrada, el Pare Josep Roca, S.F., el delegat diocesà per a la causa dels sants, Mn. Àlvar Pérez, juntament amb alguns preveres dominics i del bisbat de Sant Feliu de Llobregat. El senyor bisbe va remarcar a l'homilia que un màrtir dominic és primer de tot un màrtir, és a dir un Testimoni de la Veritat, que és Jesucrist mateix.

La celebració va acabar amb un refrigeri fraterne al mateix monestir.

Família i vida

Gener

10-1-2008. Reunió de la Delegació de Família i Vida, per a abordar els següents temes: reflexió sobre la nota de premsa dels bisbes de la CET sobre l'educació afectiva-sexual dels infants i joves; aplicació a l'àmbit familiar de l'objectiu diocesà en relació a la Paraula de Déu; Jornada de la vida, 25 de març, festa de l'Encarnació (enguany traslladada litúrgicament al 31 de març); Setmana de la Família, del 12 al 18 de maig.

Febrer

16-2-2008. Reunió de les delegacions de Pastoral per a la Família i la vida de la Conferència Episcopal Tarraconense. A la sala Pere Tarrés del Bisbat de Sant Feliu de

Llobregat es va tractar, fonamentalment, el tema de la pastoral prematrimonial, amb les aportacions de cada diòcesi sobre l'acolliment de promesos.

24-2-2008. Primera reunió de coordinadors arxiprestals de la Pastoral Familiar del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Amb l'objectiu de millorar el servei pastoral en l'àmbit de la família, s'ha constituït aquest equip, amb una sèrie de matrimonis que fan d'enllaç de comunicació des de la Delegació de Família i Vida envers les parròquies i viceversa. La primera tasca de relleu d'aquest equip serà la preparació de la Setmana de la Família, del 12 al 18 de maig.

Patrimoni

Signatura d'un Conveni entre el Patronat de la Muntanya de Montserrat i la Parròquia de Sant Pere Apòstol de Monistrol de Montserrat.

29-1-2008. A la seu del Bisbat de Sant Feliu, el president del Patronat de la Muntanya de Montserrat, Sr. Jordi López i el rector de la Parròquia de St. Pere de Monistrol, Mn. Rafel Vilaplana, presidits pel senyor bisbe Agustí Cortés, signaren un conveni per a la restauració de l'exterior del temple parroquial de St. Pere, tot contribuint a la conservació i millora del casc antic.

Foren presents a l'acte el P. Jordi Castanyer, en representació del Monestir de Montserrat, l'alcalde de Monistrol, Joan Miquel Rodríguez, en representació de l'Ajuntament, que també ha col·laborat en la restauració, el secretari general i cance-

ller del bisbat, Mn. Joan Pere Pulido, i el delegat diocesà de Patrimoni del bisbat, Mn. Xavier Armengol.

Província eclesiàstica de Barcelona

DECRET'S

Aprovació dels nous estatuts de la Fundació Sant Josep Oriol

DECRET 41/07
Barcelona, 7-11-2007

Acceptada la petició presentada per Mons., Joan Carrera Planas, President delegat del patronat de la FUNDACIÓ SANT JOSEP ORIOL, fundació pia autònoma pública d'aquest Arquebisbat, en què sol·licita la modificació dels estatuts de l'esmentada fundació;

Atès que els estatuts modificats de la fundació compleixen tots els requisits establerts en la disciplina vigent de l'Església i que foren aprovats per acord del patronat de la fundació en sessió celebrada el 18 de setembre de 2007;

PEL PRESENT decret, amb el vistiplau dels senyors bisbes de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa, aprovem la nova redacció dels estatuts de la FUNDACIÓ SANT JOSEP ORIOL i els declarem vigents a partir del dia d'avui, en substitució dels anteriors.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Barcelona.

*+ Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe metropolità de Barcelona
Per manament del Sr. Arquebisbe
Sergi Gordo Rodríguez, prev.
Secretari general i canceller*

Informació complementària: Estatuts de la Fundació Sant Josep Oriol

TÍTOL I - DISPOSICIONS GENERALS

Article 1.- Denominació i règim jurídic

La FUNDACIÓ SANT JOSEP ORIOL, instituída canònicament el dia 14 de gener de 1965, és una pia fundació autònoma pública, de caràcter benèfic, d'acord amb el que es preveu en els cànons 114 a 123 i 1303, paràgraf l, 1er. del vigent Codi de Dret Canònic, la qual es regirà per aquests estatuts i per les normes provinents de l'autoritat eclesiàstica competent, sense perjudici de les disposicions civils que li siguin aplicables.

Article 2.- Finalitat de la Fundació

L'objecte i finalitat de la Fundació és l'exercici de la pietat i la caritat cristianes en forma de prestació d'habitatge i assistència corporal i espiritual a sacerdots dels Presbiteris diocesans de Barcelona de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa i també a sacerdots naturals de la vila de Calella de la Costa (bisbat de Girona⁽¹⁾) que es trobin en situació de jubilació, legítimament atorgada pel propi Bisbe diocesà, i en tinguin necessitat.

Article 3.- Domicili de la Fundació

La Fundació queda domiciliada a Barcelona, carrer de Joan Güell, nn. 198-200 (Les Corts).

Article 4.- Personalitat jurídica

La FUNDACIÓ SANT JOSEP ORIOL és una persona jurídica pública i, dins l'àmbit que li és propi, té plena capacitat jurídica per assolir els seus fins. Podrà, per tant, d'acord amb les normes canòniques,

administrar, adquirir, gravar, alienar béns de tota mena i adquirir drets, contraure obligacions i exercitar tota mena d'accions i excepcions davant qualssevol organismes.

TÍTOL II – PATRIMONI FUNDACIONAL

Article 5.- Dotació i sosteniment de la Fundació

5.1. La dotació patrimonial estable de la Fundació (cànon 1291) està constituïda per la finca de cinc mil dos-cents vuitanta-sis metres i trenta-tres centímetres quadrats, situada a Barcelona, carrers de Joan Güell nn. 198-200, Remei nn. 20-24, i Galileo, nn. 325-329, inscrita en el Registre de la Propietat de Les Corts (llibre 17, tom 62, finca núm. 473) "a favor del Prelat de la Diòcesi de Barcelona"⁽²⁾, amb totes les edificacions instal·lacions i accessoris existents dins la mateixa, i els béns mobles i valors dipositats segons les exigències legals.

5.2. La Fundació es manté de les rendes pròpies i també amb les aportacions, donacions de qualsevol tipus i subvencions que siguin acceptades pel Patronat de la Fundació. Si aitals aportacions sobrevingudes són fetes sense cap condició el Patronat decidirà segons el seu criteri, si convé aplicar-les directament a la realització de la finalitat fundacional, o passen a formar part del patrimoni estable; havent de destinar, en tot cas, a la realització de la finalitat fundacional almenys el vuitanta per cent de les rendes que obtingui la Fundació.

5.3. Els béns i rendes de la Fundació s'entendran afectes i adscrits d'una manera directa i immediata, sense interposició de persones, a la realització de l'objecte benèfic pel qual la Fundació està instituïda.

Article 6.- Inversió dels béns de la Fundació

El Patronat de la Fundació estarà facultat per efectuar en els béns les transformacions i modificacions que consideri necessari o convenient, de conformitat amb el que aconsellin una millor realització de la finalitat de la Fundació i la conjuntura econòmica de cada moment. En tot cas, caldrà excloure qualsevol tipus d'especulació i realitzar les operacions econòmiques i financeres amb els marges deguts de seguretat i amb fidel observança de les prescripcions canòniques vigents referents als béns eclesiaístics i les normes d'aquests Estatuts.

TÍTOL III - GOVERN DE LA FUNDACIÓ

Article 7.- El Patronat

7.1. La Fundació estarà regida i governada, amb les més amples facultats, per un Patronat que vetllarà pel fidel compliment de la finalitat fundacional detallada a l'article 2.

7.2. El Patronat -que serà presidit per l'Arquebisbe Barcelona o un Delegat seu permanent- estarà integrat per les següents persones:

- a. Un Director de la residència.
- b. Quatre membres designats:
 - . dos pel Sr. Arquebisbe de Barcelona,
 - . un pel Bisbe de Sant Feliu de Llobregat i un pel Bisbe de Terrassa.
- c. Un canonge de la Seu de Barcelona, elegit pel Capítol catedralici.
- d. Un membre del Col·legi de Rectors de Barcelona, elegit pel seu òrgan de govern.
- e. Un sacerdot jubilat i beneficiari de la Fundació, elegit pel col·lectiu de sacerdots beneficiaris.

7.3. A més dels càrrecs patronals de President i del Director de la Residència Sacerdotal, hi ha els càrrecs d'Administrador-Comptador i de Secretari, que poden ser exercits cumulativament pel Director si ho declara el nomenament episcopal. Però si el nomenament no ho declara, els membres del Patronat designaran els qui han d'ocupar aitals càrrecs.

7.4. La duració en els càrrecs electius serà de quatre anys. Els titulars són reelegibles i exerceixen el càrrec fins que tingui lloc la nova elecció.

Article 8.- Facultats i competències del Patronat

8.1. Correspon al Patronat el govern col·legial de la Fundació, l'administració dels seus béns i l'exercici de les accions que hagi de dur a terme.

8.2. Són -entre altres- competències del Patronat:

- Administrar diligentment els béns de la Fundació, vetllant per llur conservació i rendiment adequats.
- Administrar els béns de la Fundació d'acord amb les prescripcions del Dret Canònic vigent i aplicant la normativa continguda en el can. 1291-1295 del Codi de Dret Canònic.
- Realitzar les operacions de les quals tracta l'article 6, referent a la gestió, administració i inversió del patrimoni de la Fundació.
- Determinar les quantitats que en concepte d'aportació cal que realitzin els beneficiaris i usuaris de la Residència per a poder atendre adequadament al manteniment dels serveis de la mateixa.
- Determinar les entitats bancàries on s'han de dipositar els béns de la Fun-

dació. La disposició d'aquests dipòsits i comptes correspondrà al President, firmant conjuntament amb qualsevol altre dels Patrons.

- Esmerçar parts del patrimoni estable de la Fundació en la realització de les finalitats fundacionals, per a la qual cosa caldrà en tots els casos, l'autorització escrita de l'Arquebisbe de Barcelona.
- Portar la comptabilitat de la Fundació i tancar amb data 31 de desembre de cada any un inventari-balanç i la liquidació de l'any.
- Representar i obligar a la Fundació en tots els actes i negocis jurídics que dugui a terme segons la seva capacitat detallada a l'article 4.
- Delegar algunes de les seves funcions i l'execució d'algun acord en una o varies persones, conjuntament o indistintament, siguin o no membres del Patronat. Són indelegables l'aprovació del pressupost, comptes i balanç i els actes que ultrapassen la mera gestió o administració, sense per del dret del Patronat de conferir poders per a determinats actes.
- Contractar el personal necessari per a atendre al compliment dels fins de la Fundació detallats a l'article 2.

Article 9.- Atribucions dels càrrecs patronals

9.1. El President del Patronat representa a la Fundació en els actes i negocis jurídics i en l'execució dels acords i decisions del Patronat.

9.2. El Director de la Residència Sacerdotal, nomenat per l'Arquebisbe de Barcelona escoltats els Bisbes de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa, té cura del règim intern de la Casa en tots els seus aspectes, així com de la promoció i bon funcionalment dels

serveis necessaris o útils per al major bé dels residents, d'acord amb el Reglament de Règim Interior.

9.3. L'Administrador-Comptador elabora els pressupostos i balanços de la Fundació, fa la liquidació dels exercicis econòmics, controla el moviment econòmic de la Fundació, i prepara els cobraments i pagaments.

9.4. El Secretari porta el Llibre d'Actes del Patronat, redacta l'acta de totes les reunions, dóna fe dels acords, lliura els certificats que calgui i té cura de la custòdia del Llibre-Registre del patrimoni i dels altres documents de la Fundació, i redacta cada any una memòria de les activitats realitzades durant l'any anterior.

9.5. Els Patrons exerciran llur càrrec gratuïtament però tindran dret a ésser reembosats de les despeses degudament justificades que aquest els produeixi.

9.6. El Director de la Residència, per raó de l'especial dedicació que demana aquest càrrec, serà remunerat adequadament. Si és prevere la remuneració és farà d'acord amb la normativa vigent a la diòcesi sobre la retribució dels preveres.

Article 10.- Reunions i acords

10.1. El Patronat es reunirà almenys quatre vegades a l'any amb caràcter ordinari, per examinar els comptes i a memòria dels curs anterior, aprovar el pressupost del pròxim i prendre els acords que calgui sobre els afers que li correspon resoldre. A més, es reunirà amb caràcter extraordinari les vegades que sigui necessari o convenient per exercir les funcions que li són assignades.

10.2. Les reunions del Patronat seran convocades pel President i les reunions extraordinàries per iniciativa pròpia o a petició d'almenys un terç dels seus membres, amb l'antelació deguda.

10.3. Per poder prendre acords vàlidament caldrà que siguin presents a la reunió la majoria dels membres del Patronat. Els acords es prendran per majoria de vots dels patrons presents, a tenor de les normes del Dret Canònic i, en cas d'empat, serà decisiu el vot del President.

Els Patrons absents no podran delegar el seu vot, però sí expressar llur opinió mitjançant escrit dirigit al President, que aquest llogirà als assistents.

10.4. De tota sessió s'aixecarà pel Secretari l'acta corresponent que, un cop aprovada, serà signada pel President. Els acords que no fi en el preceptiu Llibre d'Actes, es tindran per no presos.

Article 11.- Facultats de l'autoritat eclesiàstica

Sense perjudici de les facultats pròpies de les autoritats eclesiàstiques competents, correspon el dret de visita i inspecció de totes les activitats de la Fundació; l'aprovació definitiva dels comptes anuals; exigir del Patronat que li reti comptes en qualsevol moment; suspendre els Patrons en l'exercici dels càrrecs per causes canòniques i, si s'escau, privar-lo definitivament del càrrec, prèvia audiència dels interessats; i autoritzar l'esmerç de parts del patrimoni de la Fundació als fins fundacionals i l'alienació dels béns de la Fundació.

TÍTOL V - MODIFICACIÓ DELS ESTATUTS I DISSOLUCIÓ DE LA FUNDACIÓ

Article 12.- Modificació dels Estatuts

Per introduir qualsevol modificació en els presents estatuts caldrà l'aprovació expressa i donada per escrit de l'Arquebisbe de Barcelona comptant

amb l'aprovació dels bisbes de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa.

Article 13.- Dissolució de la Fundació

La Fundació quedarà dissolta de ple dret per la impossibilitat de donar compliment als fins fundacionals establerts en aquests Estatuts o per decisió de l'autoritat eclesiàstica competent, a tenor de les normes del Dret Canònic.

Article 14.- Destí dels béns

En cas de dissolució de la Fundació, un cop cancel·lats els deutes i obligacions, el remanent de tots els béns, accions i drets de la mateixa revertirà al Bisbe de Barcelona, al qual correspon donar-li el destí que detalla l'escriptura autoritzada pel Notari de Barcelona Miquel Martí i Beya de data 4 d'agost de 1887, sobre cessió de la finca en qüestió, atorgada a favor del bisbe de Barcelona Jaume Català i Albosa i dels seus successors en aquesta Seu Episcopal.⁽³⁾ L'Arquebisbe prendrà la decisió comptant amb l'acord dels bisbes de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa.

NOTES:

- (1) Els sacerdots naturals de Calella de la Costa (Girona) poden ser beneficiaris de la Fundació, en atenció al generós benefactor FELIX LLOBET I NICOLAU, natural d'aquesta vila, el qual, amb importants donatius va fer possible la construcció de la Residència del carrer de Joan Güell, 198-200.
- (2) Aquesta finca fou cedida al Bisbe de Barcelona Jaume Català i Albosa mitjançant escriptura autoritzada pel Notari de Barcelona Miquel Martí i Beya de data 4 d'agost de 1887, pels

qui n'eren legals propietaris: Josep Morgades i Gili (llavors bisbe de Vic), Josep de Palau i Català (en qualitat d'hereu del seu oncle i canonge de la Seu de Barcelona Joan de Palau de Soler i Bonet, i Llätzer Bauluz i Bea (aleshores canonge de la Seu Metropolitana de Saragossa); amb la condició de que fos destinada a perpetuïtat a albergar i proporcionar assistència a sacerdots del bisbat de Barcelona -i excepcionalment d'altres bisbats-mancats dels recursos necessaris i en situació d'invaliditat.

- (3) En l'escriptura notarial al·ludida figura la clàusula següent: "Si por cualquier motivo o disposición independiente de la voluntad del Prelado de esta Diócesis, el edificio, sus dependencias y terreno anexo, no pudiesen en todo o en parte destinarse al mencionado objeto, o bien se ofreciere obstáculo a que el establecimiento dependiese directamente del Obispo de Barcelona, éste, o en su caso el Vicario Capitular Sede vacante, podrá disponer del edificio, con sus dependencias, agua y terreno anexo, como laica y privada persona, a favor del Seminario Conciliar de Barcelona, o de otra obra pia del Obispado, según su consideración".

COMUNICATS

Ordenació del primer diaca permanent al Bisbat de Terrassa

El diumenge dia 3 de febrer a les 8 del vespre Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va ordenar a la Catedral el Sr. Antoni Macaya Pascual com a diaca permanent.

Es tracta del primer diaca permanent ordenat a la diòcesi de Terrassa, que ha iniciat el quart curs de la seva història. El Sr. Antoni Macaya té 37 anys, està casat i és pare de quatre filles. La seva professió és metge dermatòleg. Després d'haver realitzat els estudis de filosofia i teologia corresponents va sol·licitar al senyor bisbe l'ordenació diaconal. Al llarg dels anys ha col·laborat a les parròquies de Sant Esteve a Granollers, Sant Pacià a Barcelona i darrerament a Sant Martí a Cerdanyola del Vallès.

El temple de la Catedral s'omplí de feligresos vinguts de diversos llocs de la diòcesi. Amb el senyor bisbe concelebraren Mn. Salvador Cristau i Mn. Francesc Pardo, vicaris generals, Mn. Fidel Catalán, secretari general i canceller, Mn. Josep Serra, president de la Comissió Interdiocesana per al Diaconat Permanent i una vintena de preveres. Hi assistiren també un bon nombre de diaques de les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica.

A l'homilia el senyor bisbe remarcà la importància de la celebració: "Avui celebrem amb tota l'Església el diumenge quart del temps de durant l'any. I a la nostra diòcesi, avui ordenaré el primer diaca permanent. Benvolgut Antoni: per la imposició de les meves mans i l'oració consecratòria, el Senyor enviarà l'Esperit Sant sobre teu. Seràs en l'Església i en el món signe i instrument del Crist, que, recorda-ho sempre, no va venir a ser servit sinó a servir. Signe de Crist servent, que va ser obedient fins a la mort i una mort en creu per a la salvació de tots. "

Seguidament féu referència al ministeri diaconal, tot subratllant la importància d'anunciar la Paraula: "Un missatge que no s'ha d'imposar, sinó que hem de proposar respectant sempre la llibertat de les persones. Alhora, un missatge que hem de proclamar sense reduccionismes, sense por, sense complexos. Una proclamació que ha d'il·luminar el cor de les persones i també les situacions humanes, culturals i socials. "El ministeri diaconal també és el de santificar i el del servei".

Després de la celebració hi va haver una estona per compartir un refrigeri a l'atri del temple catedralici i poder saludar el nou diaca de l'Església de Terrassa.

COMUNICATS

Nota de premsa del Grup de Treball Estable de Religions (GTER)

Barcelona, 25-2-2008

La Directora General d'Afers Religiosos, Montserrat Coll, presideix l'acte de lliurament, que se celebra aquesta tarda a la seu d'Òmnium Cultural

El GTER atorga a Stella Maris el I Premi en Convivència i Diàleg Interreligiós

El guardó reconeix i promou la convivència, el coneixement i el diàleg entre les religions com a cultura de Pau i va dirigit a persones o entitats

Aquest vespre, a les 19h., a la seu d'Òmnium Cultural (Diputació, 276. Barcelona) es lliura el I Premi en Convivència i Diàleg Interreligiós, que atorga el Grup de Treball Estable de Religions (GTER) amb l'objectiu de reconèixer i promoure la convivència, el coneixement i el diàleg entre les religions com a cultura de Pau –dirigit a persones o a entitats catalanes. Aquesta primera edició ha resultat guardonada l'entitat: Delegació Diocesana de l'Apostolat del Mar de l'Arquebisbat de Barcelona Stella Maris –el recollirà en el

seu nom el delegat d'Apostolat del Mar de Barcelona, Ricard Rodríguez Martos.

El Grup de Treball Estable de Religions (GTER) és un grup de trobada de representants oficials de les confessions religioses majoritàries a Catalunya, amb la solvència de les seves comunitats: jueva, musulmana, catòlica, ortodoxa i protestant. El GTER ha considerat que la tasca de l'entitat premiada, l'objectiu de la qual és ser, per a la gent de la mar "la llar lluny de la llar", promou els valors com el suport i l'assistència a la gent de mar, de qual-sevol raça, creença, ideologia i nacionalitat, sense distincions. Els serveis d'Stella Maris –que és el nom que reben habitualment els centres d'Apostolat del Mar d'arreu del món- cobreixen tant l'aspecte merament humà –visites als vaixells, allotjament, transport, facilitats per a la comunicació amb les seves famílies, activitats d'esbarjo, assistència social i legal, entre d'altres-, com l'aspecte espiritual. Stella Maris ofereix assistència religiosa, inicialment catòlica, però també ecumènica i, fins i tot, interreligiosa; té una relació molt estreta amb tots els centres d'apostolat del mar de l'Església catòlica, i també amb els d'altres esglésies cristianes.

A l'acte de lliurament del premi està prevista la presència de la directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, Montserrat Coll, que estarà acompanyada del president del Port de Barcelona, Jordi Valls; i pels representants oficials de les confessions religioses que configuren el GTER.

Grup de Treball Estable de Religions (GTER)

El Grup de Treball Estable de Religions (GTER) és un grup de trobada de represen-

tants oficials de les confessions religioses majoritàries a Catalunya, a Barcelona, amb la solvència de les seves comunitats: comunitat jueva, comunitat musulmana, església catòlica, església ortodoxa i església protestant. La seva missió és recollir les necessitats actuals i posar-les en vocació de servei. Es tracta d'una xarxa creada a Barcelona l'any 2004 i autoconvocada des de les pròpies religions amb plena llibertat d'acció i de decisió, que s'ha convertit en una proposta pionera del treball interreligiós. Els membres del grup estan implicats en les seves comunitats corresponents i la veu particular de cada tradició religiosa crea, per consens, la veu conjunta.

Aquest Grup exerceix un tasca de pedagogia per a l'eliminació de prejudicis i estereotips, i treballa per a l'eradicació de la discriminació i de la ignorància. Aquesta xarxa promou la pau i l'harmonia entre les religions, i es converteix en un punt de referència del diàleg entre les religions. A la vegada, s'estableix per la seva característica desinteressada de servei, i com a responsables de les seves comunitats, com a grup natural de mediació religiosa per a la prevenció i resolució de qualsevol tipus de conflicte, ja sigui religiós o no. Finalment, aquest Grup estableix lligams amb organismes locals i internacionals relacionats amb el treball comú entre les religions, i informa i assessora sobre les diferents realitats confessionals que conformen el nostre país.

Necrològica: Mn. Lluís Ferret Altisench

Fem memòria d'aquest prevere de la diòcesi de Terrassa que fou rector de Santa Maria, d'Olesa de Montserrat des de 1975

fins al 1993 i que oferí també els seus serveis com a arxiprest de Montserrat durant 12 anys.

Va arribar a la Casa del Pare el 9 de gener a la residència de la Fundació Santa Oliva, d'Olesa de Montserrat, de la qual ell fou membre fundador.

Conferència Episcopal Tarraconense

COMUNICATS

Nota dels bisbes en relació a la pau a Terra Santa

ELS BISBES DEMANEN EL SUPORT DE LA COMUNITAT INTERNACIONAL PER ACONSEGUIR LA PAU ENTRE ISRAEL I PALESTINA

La coordinació de Conferències Episcopals per al suport de l'Església a Terra Santa destaquen la fe i el valor dels cristians a la zona i animen els catòlics al pelegrinatge

Els bisbes catòlics que formen la Coordinació de Conferències Episcopals per al suport de l'Església a Terra Santa han emès un comunicat després de la seva visita pastoral a la zona en el qual es mostren "convençuts que aquest és un moment crucial per a Israel, Palestina i la comunitat internacional. És temps, alhora, d'oportunitat i de perill. La nostra esperança i la nostra pregària sincera és que els dirigents i els pobles d'Israel i de Palestina, amb el total suport i ànim de les nostres pròpies nacions i de la comunitat internacional trobin el camí per a una pau justa".

Per a ells ha suposat "una alegria visitar i orar amb els catòlics locals" a les paròquies de Terra Santa. Admiren la seva fe i el seu valor i han animat els catòlics d'ar-

reu del món a anar en pelegrinatge visitant tant els llocs sagrats com les comunitats catòliques vives que donen testimoni de Crist a la terra on va néixer. En el seu viatge, els bisbes han visitat Betlem, Nablus, Rafidia, Jenin i Zababdeh i han mantingut contactes amb la comunitat cristiana que es manté a les poblacions tot i les importants dificultats en les quals viuen.

Preocupació pel manteniment de la presència cristiana

Malgrat que no han trobat massa motius per a l'optimisme, asseguren que "la gràcia de Déu ens dóna esperança". Amb tot, els preocupa de manera especial la dolorosa situació humanitària que es viu a Gaza, una situació que ha empitjorat en el darrer any. Entre els signes de desànim i de divisió citen el mur que els recorda "la profunda divisió entre els israelians i els palestins, que han perdut el contacte humà que els pot ajudar a fomentar la justícia i la reconciliació". Per als bisbes, el mur ha agreujat els patiments d'uns i altres i ha compromès la dignitat humana. En aquest sentit, Mons. Joan-Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, representant de la Conferència Episcopal Espanyola, s'ha mostrat preocupat per la situació que viuen en l'actualitat les persones vinculades en l'àmbit religiós que estan treballant a la zona: "***M'he adonat d'una situació de gran dificultat en l'obtenció de visats pels agents de pastoral i pels sacerdots***", cosa que dificulta molt la seva presència en els llocs sagrats amb continuïtat, i considera que és necessària "***una solució justa per aquest problema perquè està en joc la continuïtat de la presència de cristians***" en llocs sagrats emblemàtics com Betlem.

Valoració positiva del viatge

Mons. Vives també ha fet una valoració positiva del conjunt del viatge i dels contactes que s'hi ha fet. Els prelats han mantingut converses amb el president i el primer ministre de Palestina, Mahmoud Abbas i Ismail Haniye, i també amb el Ministre de l'Interior d'Israel Roni Bar-On.

Els bisbes han posat de manifest la necessitat d'examinar "quins elements de les actituds i les polítiques dels nostres països contribueixen a la divisió en comptes de cercar la pau i la justícia per a tots dos pobles". "Les nostres nacions poden ser part del problema però també de la solució".

El viatge dels bisbes s'ha tancat a Roma amb l'entrevista que han mantingut amb representants de la Secretaria d'Estat del Vaticà, amb la presència del patriarca de Jerusalem. Han format part de la delegació Mons. Joan-Enric Vives i Sicília, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, representant de la Conferència Episcopal Espanyola; l'arquebisbe d'Armagh, el cardenal Seán Brady, representant de la Conferència Episcopal Irlandesa; Mons. Pierre Bürcher, bisbe de Reykjavik, Islàndia; Mons. Michel Dubost, bisbe d'Evry, representant de la Conferència Episcopal Francesa; Mons. Raymond Field, bisbe auxiliar de Dublín, membre de la Comissió Irlandesa per a la Justícia i els Assumptes Socials, de la Conferència Episcopal d'Irlanda; el cardenal Francis George OMI, arquebisbe de Chicago, representant de la Conferència dels Bisbes Catòlics d'EEUU; Mons. Patrick Kelly, arquebisbe de Liverpool, vicepresident de la Conferència Episcopal d'Anglaterra i Gal·les; Mons. William Kenney CP, bisbe auxiliar de Birmingham, Conferència Episcopal d'Anglaterra i Gal·les, repre-

sentant de la Comissió de Conferències Episcopals de la Unió Europea (COMECE); i Mons. V. James Weisgerber, arquebisbe de Winnipeg, president de la Conferència Canadenca de Bisbes Catòlics.

Delegació de Mitjans de Comunicació d'Urgell

La Seu d'Urgell, 16-1-2008

(Aquesta nota ha estat emesa per la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat d'Urgell i reemesa pel Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya)

Nota de premsa del Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió catòlica

Barcelona, 16-1-2008

En la reunió ordinària del Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió Catòlica, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i presents els delegats dels bisbats catalans, davant les notícies aparegudes avui als mitjans de comunicació sobre la possible impartició de l'assignatura de religió al batxillerat en hores no lectives, manifestem que, tot i la voluntarietat de la matèria, aquesta s'ha de cursar en horari lectiu, tal com prescriu la normativa. Esperem que la redacció definitiva del Decret s'ajusti a l'ordenament legal vigent.

Comunicat de la reunió n. 186

Vic, 1-2-2008

Els dies 31 de gener i 1 de febrer de 2008 ha tingut lloc la reunió n. 186 de la Confe-

rència Episcopal Tarraconense (CET), a la Casa d'Exercicis Sant Antoni Maria Claret, a Vic. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, i hi han assistit tots els seus membres.

En començar, i després de la pregària inicial, Mons. Pujol ha renovat la felicitació, en nom dels bisbes, a l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, creat cardenal el proppassat mes de novembre per S.S. el papa Benet XVI. El senyor cardenal ha agraït cordialment la felicitació i ha dit que la deferència del Sant Pare envers ell ho és també per a l'Arxidiòcesi de Barcelona i per a l'Església a Catalunya.

1. Amb motiu de les properes eleccions generals, i després de considerar la Nota de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola del dia 30 de gener de 2008, els bisbes de Catalunya desitgen que l'esmentada Nota no sigui interpretada com una limitació de la llibertat d'opció política sinó com uns principis orientatius que ajudin el discerniment moral perquè els ciutadans puguin votar en consciència.

2. Els bisbes manifesten la seva preocupació pel projecte de llei de la Generalitat de Catalunya sobre els centres de culte o de reunió amb fins religiosos, perquè pretén regular l'exercici d'un dret fonamental molt important, el de la llibertat religiosa, i per referir-se a realitats i situacions molt diferents entre elles, donada la distinta naturalesa i finalitats que tenen els centres de culte o de reunió en les diferents religions.

L'esmentat projecte hauria d'explicitar les condicions tècniques en base a les quals els ajuntaments atorgaran la pre-

tesa nova llicència municipal d'activitats d'ús de centres de culte o de reunió amb fins religiosos. Els bisbes consideren que la possible llei no ha de tenir efectes retroactius en cap cas.

3. En relació a l'ensenyament, els bisbes han estudiat el fet que en el projecte de Decret sobre el Batxillerat, la Religió queda fora de l'horari lectiu. Els bisbes han estat informats de les diferents gestions que s'estan fent amb el Departament d'Educació de la Generalitat per trobar una solució satisfactòria i recorden que, en totes les lleis orgàniques d'educació i també en la LOE, la Religió Catòlica -que des de fa més de trenta anys no és obligatòria, sinó de lliure elecció per als pares o per als alumnes- ha de ser inclosa en condicions equiparables a les altres matèries fonamentals. Si queda fora de l'horari lectiu no es compleix en absolut aquesta condició. Els bisbes confien, per tant, que, en el Decret definitiu de Batxillerat, la Religió es cursi en l'horari lectiu, tal com prescriu la normativa.

Els bisbes manifesten, a la vegada, el seu desig de continuar col·laborant amb l'Administració per a assolir cada cop més l'excel·lència i l'equitat en l'educació en el nostre país, ja que ajudar a millorar el sistema educatiu és una missió de totes les institucions.

4. Mons. Pujol ha informat els bisbes de la bona acollida que ha tingut l'inici -el proppassat diumenge 20 de gener, a Tarragona- de l'Any Jubilar dedicat al sant bisbe Fructuós i als seus diaques Auguri i Eulogi, en el 1750 aniversari del seu martiri, les Actes del qual són el document històric més antic de l'Església a Catalunya.

5. Els bisbes han nomenat Mn. Salvador Batalla Gardella, de Girona, per un nou

trienni, com a coordinador del Secretariat Interdiocesà de Santuaris, Turisme i Pelegrinatge.

6. Així mateix, els bisbes han nomenat Mn. Josep Rodado León, de Barcelona, nou director del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera.

7. A proposta de Mons. Vives, els bisbes han estudiat i aprovat el balanç de l'any 2007 i el pressupost del 2008 del Fons Comú Interdiocesà.

8. XVIII reunió conjunta bisbes-religiosos.

El matí del divendres 1 de febrer els bisbes han mantingut una nova reunió conjunta amb representants de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), entorn del document de la CET *Creure en l'Evangelí i anunciar-lo amb nou ardor*. Per part dels religiosos hi han assistit la Gna. Cristina Martínez, teresiana, presidenta de la URC, els altres membres de la Comissió Permanent de la URC i altres religiosos invitats.

La Gna. Cristina Martínez i el P. Màxim Muñoz, provincial dels claretians i vicepresident de la URC, han exposat el favorable ressò que ha tingut entre els religiosos l'esmentada Carta pastoral dels bisbes de Catalunya i han analitzat el seu contingut, subratllant aquells aspectes que fan referència a la vida consagrada i a l'acció evangelitzadora en la nostra societat.

En el diàleg posterior entre els bisbes i els religiosos s'ha aprofundit en els diferents aspectes de la missió de l'Església, en la necessària unitat i comunió entre tots els que la duen a terme i en la confiança en l'acció pacient i amorosa de l'Esperit de Déu.

Els bisbes i religiosos han venerat i pregat davant el sepulcre de Sant Antoni Maria Claret i, a la tarda, s'han desplaçat

a Sallent, la vila nadiua del sant, per commemorar, en una Eucaristia presidida per l'arquebisbe de Tarragona, el dos-cents aniversari del naixement del sant, model d'apòstol i missioner.

CRÒNICAS

Conclusions del Congrés Internacional "La parròquia, comunitat missionera"

Barcelona, 19-1-2008

Congrés organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya i el Centre d'Estudis Pastorals de les Diòcesis Catalanes amb motiu del Quarantè Aniversari d'aquestes dues institucions.

1. El nombre de congressistes inscrits fou de quasi tres-cents, amb representants de les deu diòcesis catalanes i d'altres diòcesis espanyoles. Cal subratllar no tan sols la quantitat, sinó també la qualitat dels assistents i la seva representativitat (cinc bisbes, vicaris generals, vicaris de pastoral, arxiprestos, i professors de la Facultat de Teologia). Per això es pot dir que ha estat un Congrés important per a l'Església catalana en el seu conjunt, ja que ha treballat i reflexionat sobre les seves opcions pastorals al voltant de la Parròquia desenvolupades ran del Concili Tarraconense del 1995. Ha estat, doncs, un esdeveniment dut a terme amb ple esperit sinodal.
2. El Congrés ha estat un exercici de diàleg. S'ha pres seriosament la invitació dels bisbes de Catalunya en

la seva recent carta pastoral *Creure en l'evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*: «Nosaltres, com a pastors, us oferim planerament, des de la nostra responsabilitat episcopal, unes pautes d'orientació. Ens agradaria que també vosaltres en féssiu tema de meditació i de pregària – personalment o en comunitat – i que poguéssiu, eventualment fer-nos arribar també els vostres suggeriments ...»

3. La Facultat de Teologia i el Centre d'Estudis Pastorals es comprometen a donar continuïtat al treball començat en aquest Congrés, i també les diverses diòcesis han estat invitades a treballar en aquest sentit. Per tal de facilitar-ho, es publicaran de forma completa les ponències, comunicacions, taules rodones i debats del Congrés.
4. El Centre d'Estudis Pastorals continuarà aquest treball amb les modalitats presencial i virtual. Així, després de quaranta anys de treball presencial, no solament promourà els seus propis seminaris interns sinó que, amb l'ajut de les noves tecnologies, crearà un espai d'intercanvi i de reflexió sobre temes de pastoral aplicada al servei de les diòcesis catalanes.
5. El Congrés Internacional sobre la Parròquia ha constatat «la mala salut de ferro de la parròquia». És a dir, s'ha verificat que calen noves formes, un nou estil, un nou llenguatge, l'adopció del treball en xarxa, la reflexió sobre les agrupacions de parròquies, la irrupció del model de parròquia «multicampanar», però també s'ha comprovat la vitalitat de la Parròquia com

- a «Església que habita entre les cases dels homes», oberta a tots i a totes. La Parròquia visibilitza la universalitat i el caràcter no elitista de l'Església. Pertànyer a una parròquia és la manera concreta, si bé no única, de pertànyer a l'Església.
6. Es constata la necessitat d'una indispensable participació dels laics/es i la compartició de la responsabilitat i la missió. Es tracta d'emprendre una etapa sense monopoli clerical. El futur passa pels equips d'animació pastoral, en els quals s'ha de treballar en règim de *partenariat*. Més que de poder i de govern, cal parlar de «governança», és a dir, de la funció de guiatge al servei i la missió de la Parròquia.
 7. Cal una formació integral dels membres de la Parròquia, sobretot d'aquells que hi exerceixen funcions de responsabilitat. Val la pena recordar en aquest sentit la resolució 47 del Concili Provincial Tarraconense del 1995, vinculant i prioritària, que implicava el Centre d'Estudis Pastoral.
 8. La Parròquia referma la seva atenció preferent i permanent als preferits del Senyor, la seva opció preferent pels pobres, la sol·licitud per la nova immigració, la seva preocupació pels qui viuen als marges de la societat. La Parròquia és l'Església en un lloc, per a tot i per a tots.
 9. L'acolliment s'erigeix en una categoria que passa pel damunt de rigideses i normatives estereotipades. Cal, com a element prioritari, una atenció a les persones. Parròquies plenes de maduresa i saviesa humana i cristiana estaran atentes a les situa-

cions de la vida i als esdeveniments: qualsevol proïme és important. Diu Jesús: «El dissabte és per a l'home, i no l'home per al dissabte» (Mc 2,27).

10. Les nostres parròquies s'han empobrit, són menys fortes que en altres temps, i aquest fet no deixa de ser una bona notícia. Continuen, doncs, cridades a anunciar Jesucrist, Senyor i Salvador del món. Ara, la Parròquia està més a prop de l'esperit de les benaurances. No té ni or ni plata, però, com Pere i Joan, pot dir: «En nom de Jesucrist, aixeca't i camina.» I també pot dir-se a si mateixa que li cal aixecar-se i caminar en nom de l'Evangeli. En paraules del Concili Tarraconense del 1995, que va suposar la recepció pastoral del Concili Vaticà II en les esglésies de Catalunya, podem afirmar: «El Concili urgeix la revitalització, la vertebració i l'articulació de totes les comunitats cristianes, les quals tenen com a centre la persona de Jesucrist, per tal que siguin evangelitzadores i evangelitzades: acollidores, fidels a la missió d'ajudar gent molt diversa a refer la seva experiència de Déu, humils, fraternes i obertes a les altres comunitats» (Resolució 1).

La Facultat de Teologia de Catalunya commemora el 40è aniversari. Nota de premsa

Barcelona, 25-2-2008

Aquest migdia s'ha celebrat l'acte acadèmic commemoratiu dels 40 anys de la FTC, presidit pel cardenal de Barcelona,

*Lluís Martínez Sistach, i per José Montilla,
President de la Generalitat*

*La Facultat de Teologia reivindica la seva
presència en la Universitat*

*Reconeixement públic a la tasca històrica
d'un centre que aglutina més de 2.000
alumnes i que des del seu origen té el
català com a llengua oficial*

El cardenal de Barcelona, Lluís Martí-
nez Sistach, ha presidit l'acte acadèmic
commemoratiu del 40è aniversari de la
Facultat de Teologia de Catalunya (FTC),
que s'ha celebrat aquest migdia a l'Aula
Magna del Seminari Conciliar de Barce-
lona, i que ha comptat amb la presència,
entre d'altres, del president de la Generali-
tat de Catalunya, José Montilla, i del nunci
apostòlic a Espanya, Manuel Monteiro de
Castro. La lliçó de l'acte, que porta per
títol *Parlar de Déu en el Global Village. La
teologia entre postmodernitat, revers de
la història i trobament de les religions*, ha
anat a càrrec del Dr. Bruno Forte, arquebis-
be de Chieti-Vasto.

Intervenció del degà, Dr. Armand Puig

Durant la seva intervenció, el degà de
la FTC, el Dr. Armand Puig, ha destacat
que, després dels primers quaranta anys,
la Facultat "és respectada i valorada", ha
estat capaç de crear "un veritable sentit
de pertinença, ha col·laborat a aixecar el
nivell intel·lectual de les diòcesis cata-
lanes, n'ha format el clergat i ha produït
obres d'alta recerca que han contribuït a
la cultura –i no tans sols eclesiàstica- del
país". El Dr. Puig ha recordat que la FTC
s'ha guanyat un lloc propi en el conjunt de
l'Església catalana: va saber cohesionar

en quatre anys (1996-2000) una xarxa
d'institucions acadèmiques –els Instituts
Superiors de Ciències Religioses- que han
esdevingut autèntiques institucions de
referència en relació a les universitats de
les ciutats on es troben ubicades, com
són Barcelona, Girona, Lleida, Mallorca,
Tarragona i Vic.

El degà de la FTC ha parlat també de la
inserció progressiva de la Facultat i de la
seva xarxa d'instituts superiors en el siste-
ma universitari i ha remarcat que el diàleg
amb la Universitat és una de les tasques
que més el preocupen. "La teologia ha de
tornar a entrar a la Universitat, s'hi ha de
fer present, no solament amb la proposta
clàssica de la creació de càtedres de teo-
logia al seu interior, sinó sobretot amb la
posada en marxa de projectes conjunts
en l'ordre de la recerca i en l'ordre de la
docència", ha dit, quan també ha recordat
que aquest centre, l'any de la seva crea-
ció, el 1968, l'única institució universitària
que en els seus estatuts tenia com a llen-
gua oficial el català. El Dr. Armand Puig ha
remarcat finalment la projecció interna-
cional de la FTC –que, juntament amb la
xarxa d'Instituts filials, compta amb més
de 2.000 alumnes- i que manté lligams
institucionals amb diverses institucions
teològiques europees –Roma, Lió, Tolosa
de Llenguadoc o Tubingen- i un bon nom-
bre d'universitats llatinoamericanes.

La ponència del Dr. Bruno Forte

El Dr. Salvador Pié-Ninot, professor de
la FTC i de la Pontifícia Universitat Gregori-
ana de Roma, ha presentat el ponent de la
lliçó acadèmica, el Dr. Bruno Forte, arque-
bisbe de Chieti-Vasto (Itàlia) i un dels teò-
legs-escriptors contemporanis més atents
al diàleg amb el moment cultural actual,

particularment amb la postmodernitat. La conferència, que ha titulat *Parlar de Déu en el Global Village. La teologia entre la postmodernitat, revers de la història i trobament de les religions*, sobre la tasca de la teologia, ha fet visible la dimensió eclesial de la reflexió teològica.

L'agraïment del president de la Generalitat

El president de la Generalitat, José Montilla, ha volgut aprofitar la commemoració del 40è aniversari de la FTC per "rememorar l'aportació valuosa que el pensament cristià ha fet, durant segles, a la cultura del nostre país". "La cultura cristiana ha estat present en la societat catalana i reconèixer aquestes arrels, lluny de fer-nos presoners de res, ens permet mirar al futur amb esperança –ha dit el president Montilla-. Amb l'esperança que sabrem trobar les respostes adequades als interrogants que ens planteja el món d'avui". Per tant, José Montilla ha afirmat que el Govern "comparteix amb l'Església catalana la necessitat de treballar plegats per la cohesió social i per fer front a aquests nous reptes".

La cloenda, a càrrec del cardenal de Barcelona

El cardenal de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, ha apuntat durant la seva intervenció que "l'articulació del magisteri i de la reflexió teològica esdevé essencial en un temps en què les idees corren d'un lloc a l'altre a gran velocitat, i cal un discerniment ponderat per anar resituant i renovant el discurs creient i evangelitzador". La FTC ha de "mantenir un diàleg intel·lectual seriós amb la cultura"; "la societat catalana és permeable a moltes

coses: per què no ho ha de ser a una teologia catòlica oberta i cordial, rigorosa i dialogant, en plena comunió de fe però alhora plena d'amor pel món que l'envolta". El cardenal de Barcelona ha dit que la FTC "ha d'aspirar a articular projectes acadèmics solvents en el marc del sistema universitari català, espanyol i europeu"; i ha conclòs amb aquesta afirmació: "la teologia, humil i no orgullosa, serventa abans que mestressa, dòcil a la Paraula de Déu, en comunió amb la Tradició de l'Església i els seus pastors, té un gran camí a fer en un segle global, el segle XXI".

Durant el curs del 40è aniversari ja s'han celebrat tres simposis internacionals, sobre teologia, teologia i cinema, i teologia pastoral. El darrer dels actes programats per a aquest any acadèmic 2007-2008, i que té una clara repercussió internacional, és el Simposi de Sagrada Escripura, els dies 15, 16 i 17 de maig de 2008. La recerca del Jesús històric n'és el títol. El tema de l'accés al Jesús històric s'ha revitalitzat gràcies a l'ús de l'ampli ventall de fonts, que es llegeixen amb amplitud crítica i rigorosa. L'objectiu d'aquest Simposi és fer el punt del moment actual de la recerca exegètica, tant a Europa com a Amèrica. Pretén entrar a fons en dues de les qüestions –les fonts i la judaïtat de Jesús– més debatudes actualment, per acabar sospesant la disjuntiva entre lectura profètica i lectura sapiencial com a claus d'interpretació de la figura de Jesús. A més del Dr. Armand Puig, biblista i estudiós de la figura de Jesucrist, hi participaran Giuseppe Segalla (Milà-Pàdua), Rafael Aguirre (Bilbao-Deusto), Tom Holmén (Hèlsinki), Richard Bauckham (St. Andrews), Daniel Marguerat (Lausanne), James Charlesworth (Princeton) i Sean Freyne (Dublín).

Estructura de la FTC

La Facultat de Teologia de Catalunya (FTC) té sis departaments: Teologia Sistemàtica, Sagrada Escripura, Teologia Moral, Litúrgia, Dret Canònic i Història de l'Església. Incorporat a la FTC hi ha l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona (ISLB) i l'Institut de Teologia Fonamental (ITF), que atorga els títols de llicència especialitzada en Teologia Fonamental i el doctorat –i que té la seu al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès-. Algunes altres estructures acadèmiques són una Escola de llengües bíbliques i teològiques –llatí, grec i hebreu-; el Seminari de Teologia dels Escriptors Pre-nicens; el Seminari de Doctrina Social de l'Església, i el Seminari de Teologia als Països Catalans.

Conferencia Episcopal Española

DOCUMENTS

Mensaje de monseñor Jesús Sanz Montes, ofm, presidente de la Comisión de la Conferencia Episcopal Española para la Vida Consagrada con motivo de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada (2-2-2008)

Madrid, 26-1-2008

Dios nos lo dijo todo en su Hijo bienamado. Era la Palabra por antonomasia en la que todo fue hecho (Col 1, 16) y en quien todo fue dicho (Jn 1, 1-3). Aquella Palabra aparentemente enmudeció en una muerte no fingida, en una muerte de cruz (Filp 2, 8). Pero esa Palabra vive y habla para siempre tras la resurrección.

Jesús mismo nos pidió que guardásemos sus palabras, aunque la pequeñez frágil y vulnerable de nuestra vida hace que no siempre las entendamos o que fácilmente lleguemos a olvidar lo que a duras penas hemos entendido alguna vez. Por eso Él prometió el envío de un Consolador que viniese precisamente a enseñar y recordar cuanto el Maestro dijo: "el Consolador, el Espíritu Santo, que el Padre enviará en mi nombre, os enseñará todas las cosas, y os recordará todas las cosas que os he dicho" (Jn 14, 26).

La historia de la Iglesia es el lugar en

donde esta promesa se ha venido cumpliendo como en un Pentecostés de y para cada generación cristiana. Siempre hay una palabra de Jesús que hay que entender en cada época, siempre hay una palabra suya que volver a recordar. Y esto es lo que hace el Espíritu Santo que Jesús nos prometió: enseñarnos lo que no acabamos de entender y recuperar lo que habiéndolo entendido se ha podido olvidar. Así se han suscitado los diversos carismas que han dado lugar a las distintas familias religiosas, como una actuación en el tiempo de la promesa de Jesús con el envío del Espíritu Santo.

La Vida Consagrada en todas sus formas tiene esa estrecha relación con la Palabra de Dios, porque representa el corazón de la Iglesia que acoge incesantemente a quien incesantemente nos regala su hablar. Detrás de cada fundador y fundadora, detrás de cada fundación consagrada, hay una Palabra de Jesús que es preciso saber guardar en el corazón como María.

El doble relato de la anunciación del Bautista y de Cristo nos presenta las dos maneras de situarnos ante lo que Dios dice: Zacarías escuchó con un escepticismo asustado lo que le desbordaba en el mensaje de Gabriel, y se quedó mudo. María escuchó conmovida el mensaje similar de aquel mismo mensajero, pero pidió ayuda para acoger tan desbordante propuesta, y la Palabra se hizo carne de su ser. Ser mudéz sórdida porque no escucha o ser eco e icono de la Palabra y la Belleza del mismo Dios. A esto se le llama a la Vida Consagrada: acoger el Evangelio de Cristo en el corazón, guardando en él lo que Dios dice y lo que Dios calla, como aprendemos en María de una manera dulce y fecunda.

El pasado año, el Santo Padre invitaba a los miembros de la Vida Consagrada a que acogieran la luz del Señor como la Virgen Santa y San José al presentar al Niño en el Templo. Esa luz que resulta ser el más luminoso eco de lo que el Señor dice: "queridos consagrados y consagradas, haced que esta llama arda en vosotros, que resplandezca en vuestra vida, para que por doquier brille un rayo del fulgor irradiado por Jesús, esplendor de verdad. Dedicándoos exclusivamente a él (cf. Vita consecrata, 15), testimoniáis la fascinación de la verdad de Cristo y la alegría que brota del amor a él. En la contemplación y en la actividad, en la soledad y en la fraternidad, en el servicio a los pobres y a los últimos, en el acompañamiento personal y en los areópagos modernos, estad dispuestos a proclamar y testimoniar que Dios es Amor, que es dulce amarlo" (Benedicto XVI, Discurso al final de la concelebración eucarística, 2 febrero 2007).

Esta luz elocuente la deseamos poner en el candelero de nuestra vida, dejando que con ella Dios siga narrando su buena noticia para la salvación de los hombres.

*+ Jesús Sanz Montes, ofm
Obispo de Huesca y de Jaca
Presidente de la C.E. para la Vida Consagrada*

[Santa Seu]

DOCUMENTS

Homilía del Papa en la solemnidad de la Madre de Dios

Ciudad del Vaticano, 1-1-2008

Queridos hermanos y hermanas:

Hoy comenzamos un año nuevo y nos lleva de la mano la esperanza cristiana. Lo comenzamos invocando sobre él la bendición divina e implorando, por intercesión de María, Madre de Dios, el don de la paz para nuestras familias, para nuestras ciudades y para el mundo entero.

Con este deseo os saludo a todos vosotros, aquí presentes, comenzando por los ilustres embajadores del Cuerpo diplomático acreditado ante la Santa Sede, que han venido para participar en esta celebración con ocasión de la Jornada mundial de la paz. Saludo al cardenal Tarcisio Bertone, mi secretario de Estado, al cardenal Renato Raffaele Martino y a todos los componentes del Consejo pontificio Justicia y paz. A ellos, en particular, les expreso mi gratitud por su compromiso de difundir el Mensaje para la Jornada mundial de la paz, que este año tiene como tema: "Familia humana, comunidad de paz".

La paz. En la primera lectura, tomada del libro de los Números, hemos escuchado la invocación: "El Señor te conceda la

paz" (Nm 6, 26). El Señor conceda la paz a cada uno de vosotros, a vuestras familias y al mundo entero. Todos aspiramos a vivir en paz, pero la paz verdadera, la que anunciaron los ángeles en la noche de Navidad, no es conquista del hombre o fruto de acuerdos políticos; es ante todo don divino, que es preciso implorar constantemente y, al mismo tiempo, compromiso que es necesario realizar con paciencia, siempre dóciles a los mandatos del Señor.

Este año, en el Mensaje para esta Jornada mundial de la paz puse de relieve la íntima relación que existe entre la familia y la construcción de la paz en el mundo. La familia natural, fundada en el matrimonio entre un hombre y una mujer, es "cuna de la vida y del amor" y "la primera e insustituible educadora de la paz". Precisamente por eso la familia es "la principal "agencia" de paz" y "la negación o restricción de los derechos de la familia, al oscurecer la verdad sobre el hombre, amenaza los fundamentos mismos de la paz" (cf. nn. 1-5). Dado que la humanidad es una "gran familia", si quiere vivir en paz, no puede por menos de inspirarse en esos valores, sobre los cuales se funda y se apoya la comunidad familiar.

La providencial coincidencia de varias celebraciones nos impulsa este año a un esfuerzo aún mayor para realizar la paz en el mundo. Hace sesenta años, en 1948, la Asamblea general de las Naciones Unidas hizo pública la "Declaración universal de derechos humanos". Hace cuarenta años, mi venerado predecesor Pablo VI celebró la primera Jornada mundial de la paz. Este año, además, recordaremos el 25º aniversario de la adopción por parte de la Santa Sede de la "Carta de los derechos de la familia". "A la luz de estas significativas

efemérides -cito aquí lo que escribí precisamente al concluir el Mensaje-, invito a todos los hombres y mujeres a tomar una conciencia más clara de la pertenencia común a la única familia humana y a comprometerse para que la convivencia en la tierra refleje cada vez más esta convicción, de la cual depende la instauración de una paz verdadera y duradera" (L'Osservatore Romano, edición en lengua española, 14 de diciembre de 2007, p. 5).

Nuestro pensamiento se dirige ahora, naturalmente, a la Virgen María, a la que hoy invocamos como Madre de Dios. Fue el Papa Pablo VI quien trasladó al día 1 de enero la fiesta de la Maternidad divina de María, que antes caía el 11 de octubre. En efecto, antes de la reforma litúrgica realizada después del concilio Vaticano II, en el primer día del año se celebraba la memoria de la circuncisión de Jesús en el octavo día después de su nacimiento -como signo de sumisión a la ley, su inserción oficial en el pueblo elegido- y el domingo siguiente se celebraba la fiesta del nombre de Jesús.

De esas celebraciones encontramos algunas huellas en la página evangélica que acabamos de proclamar, en la que san Lucas refiere que, ocho días después de su nacimiento, el Niño fue circuncidado y le pusieron el nombre de Jesús, "el que le dio el ángel antes de ser concebido en el seno de su madre" (Lc 2, 21). Por tanto, esta solemnidad, además de ser una fiesta mariana muy significativa, conserva también un fuerte contenido cristológico, porque, podríamos decir, antes que a la Madre, atañe precisamente al Hijo, a Jesús, verdadero Dios y verdadero hombre.

Al misterio de la maternidad divina de María, la Theotokos, hace referencia el apóstol san Pablo en la carta a los Gála-

tas. "Al llegar la plenitud de los tiempos -escribe- envió Dios a su Hijo, nacido de mujer, nacido bajo la ley" (Ga 4, 4). En pocas palabras se encuentran sintetizados el misterio de la encarnación del Verbo eterno y la maternidad divina de María: el gran privilegio de la Virgen consiste precisamente en ser Madre del Hijo, que es Dios.

Así pues, ocho días después de la Navidad, esta fiesta mariana encuentra su lugar más lógico y adecuado. En efecto, en la noche de Belén, cuando "dio a luz a su hijo primogénito" (Lc 2, 7), se cumplieron las profecías relativas al Mesías. "Una virgen concebirá y dará a luz un hijo", había anunciado Isaías (Is 7, 14). "Concebirás en tu seno y darás a luz un hijo" (Lc 1, 31), dijo a María el ángel Gabriel. Y también un ángel del Señor -narra el evangelista san Mateo-, apareciéndose en sueños a José, lo tranquilizó diciéndole: "No temas tomar contigo a María tu mujer, porque lo engendrado en ella es del Espíritu Santo. Dará a luz un hijo" (Mt 1, 20-21).

El título de Madre de Dios es, juntamente con el de Virgen santa, el más antiguo y constituye el fundamento de todos los demás títulos con los que María ha sido venerada y sigue siendo invocada de generación en generación, tanto en Oriente como en Occidente. Al misterio de su maternidad divina hacen referencia muchos himnos y numerosas oraciones de la tradición cristiana, como por ejemplo una antifona mariana del tiempo navideño, el Alma Redemptoris Mater, con la que oramos así: "Tu quae genuisti, natura mirante, tuum sanctum Genitorem, Virgo prius ac posterius", "Tú, ante el asombro de toda la creación, engendraste a tu Creador, Madre siempre virgen".

Queridos hermanos y hermanas, contemplemos hoy a María, Madre siempre virgen del Hijo unigénito del Padre. Aprendamos de ella a acoger al Niño que por nosotros nació en Belén. Si en el Niño nacido de ella reconocemos al Hijo eterno de Dios y lo acogemos como nuestro único Salvador, podemos ser llamados, y seremos realmente, hijos de Dios: hijos en el Hijo. El Apóstol escribe: "Envió Dios a su Hijo, nacido de mujer, nacido bajo la ley, para rescatar a los que se hallaban bajo la ley, y para que recibiéramos la filiación adoptiva" (Ga 4, 4-5). El evangelista san Lucas repite varias veces que la Virgen meditaba silenciosamente esos acontecimientos extraordinarios en los que Dios la había implicado. Lo hemos escuchado también en el breve pasaje evangélico que la liturgia nos vuelve a proponer hoy. "María conservaba todas estas cosas meditándolas en su corazón" (Lc 2, 19). El verbo griego usado, *sumbællousa* ????, en su sentido literal significa "poner juntamente", y hace pensar en un gran misterio que es preciso descubrir poco a poco.

El Niño que emite vagidos en el pesebre, aun siendo en apariencia semejante a todos los niños del mundo, al mismo tiempo es totalmente diferente: es el Hijo de Dios, es Dios, verdadero Dios y verdadero hombre. Este misterio -la encarnación del Verbo y la maternidad divina de María- es grande y ciertamente no es fácil de comprender con la sola inteligencia humana. Sin embargo, en la escuela de María podemos captar con el corazón lo que los ojos y la mente por sí solos no logran percibir ni pueden contener. En efecto, se trata de un don tan grande que sólo con la fe podemos acoger, aun sin comprenderlo

todo. Y es precisamente en este camino de fe donde María nos sale al encuentro, nos ayuda y nos guía. Ella es madre porque engendró en la carne a Jesús; y lo es porque se adhirió totalmente a la voluntad del Padre. San Agustín escribe: "Ningún valor hubiera tenido para ella la misma maternidad divina, si no hubiera llevado a Cristo en su corazón, con una suerte mayor que cuando lo concibió en la carne" (De sancta Virginitate 3, 3). Y en su corazón María siguió conservando, "poniendo juntamente", los acontecimientos sucesivos de los que fue testigo y protagonista, hasta la muerte en la cruz y la resurrección de su Hijo Jesús.

Queridos hermanos y hermanas, sólo conservando en el corazón, es decir, poniendo juntamente y encontrando una unidad de todo lo que vivimos, podemos entrar, siguiendo a María, en el misterio de un Dios que por amor se hizo hombre y nos llama a seguirlo por la senda del amor, un amor que es preciso traducir cada día en un servicio generoso a los hermanos.

Ojalá que el nuevo año, que hoy comenzamos con confianza, sea un tiempo en el que progreseemos en ese conocimiento del corazón, que es la sabiduría de los santos. Oremos para que, como hemos escuchado en la primera lectura, el Señor "ilumine su rostro sobre nosotros" y nos "sea propicio" (cf. Nm 6, 25) y nos bendiga.

Podemos estar seguros de que, si buscamos sin descanso su rostro, si no cedemos a la tentación del desaliento y de la duda, si incluso en medio de las numerosas dificultades que encontramos permanecemos siempre anclados en él, experimentaremos la fuerza de su amor y de su misericordia. El frágil Niño que la Virgen muestra hoy al mundo nos haga

agentes de paz, testigos de él, Príncipe de la paz. Amén.

Missatge del papa amb motiu de la Jornada Mundial del Malalt 2008

Vaticà, 11 de gener de 2008

Estimats germans i germanes,

1. L'11 de febrer, commemoració de la Mare de Déu de Lourdes, se celebra la Jornada Mundial del Malalt, ocasió idònia per a reflexionar entorn del sentit del dolor cristià i del deure cristià d'ocupar-nos-en sigui quina sigui la situació en què es presenti. Aquesta significativa celebració està relacionada aquest any amb dos esdeveniments importants per a la vida de l'Església, com ho manifesta clarament el tema escollit: «L'eucaristia, Lourdes i l'atenció pastoral dels malalts»; el 150è aniversari de les aparicions de la Immaculada a Lourdes i la celebració del Congrés Eucarístic Internacional al Quebec (Canadà). D'aquesta manera s'ofereix una oportunitat especial per a considerar l'estreta relació que hi ha entre el misteri eucarístic, el paper de Maria en el projecte salvador i la realitat del dolor i del sofriment humà.

Els 150 anys de les aparicions de Lourdes ens conviden a adreçar la nostra mirada vers la Mare de Déu Santíssima, la immaculada concepció de la qual constitueix el do sublim i gratuït de Déu a una dona a fi que s'adherís totalment als dissenys divins amb una fe ferma i indesestructible malgrat les proves i els sofriments que hauria d'afrontar. Per aquesta raó, Maria és model d'abandó total a la

voluntat de Déu: va acollir en el seu cor el Verb etern i el va concebre en el seu si virginal; es va fiar de Déu i, amb l'ànima traspasada per l'espasa del dolor (cf. Lc 2,35), no va dubtar a compartir la passió del seu Fill renovant al Calvari, als peus de la creu, el «sí» de l'Anunciació. Meditar sobre la Immaculada Concepció de Maria és, doncs, deixar-se atreure pel «sí» que la va unir admirablement a la missió de Crist, redemptor de la humanitat, i deixar-se agafar de la mà i guiar per ella, per pronunciar també nosaltres el fiat a la voluntat de Déu amb tota la nostra existència entreteixida d'alegries i tristeses, d'esperances i desil·lusions, amb la convicció que les proves, el dolor i el sofriment enriqueixen de sentit el nostre pelegrinatge per la terra.

2. No es pot contemplar Maria sense ser atrets per Crist, i no es pot mirar Crist sense advertir immediatament la presència de Maria. Hi ha un vincle inseparable entre la Mare i el Fill generat en el seu si per obra de l'Esperit Sant, i aquest vincle l'advertim, de manera misteriosa, en el sagrament de l'eucaristia, tal com ho han posat de relleu els pares de l'Església i els teòlegs. «La carn nascuda de Maria, que ve de l'Esperit Sant, és el pa que ha baixat del cel», afirma sant Hilari de Poitiers, mentre que en el Sacramentarium Bergomense, del segle IX, llegim: «El seu si ha fet florir un fruit, un pa que ens ha omplert d'un do angelical. Maria ha restituit a la salvació el que Eva havia destruït amb la seva culpa.» De la mateixa manera, Pier Damiani observa: «El cos que la Santíssima Mare de Déu va generar i va nodrir al seu si amb atenció maternal, aquest cos, dic, sens dubte i no un altre, ara el rebem de l'altar sagrat, i bevem la sang com a sagrament de la nostra redempció. Això creu la fe

catòlica, això ensenya fidelment la santa Església.» El vincle de la santa Mare de Déu amb el seu Fill, anyell immolat que lleva els pecats del món, s'estén a l'Església, cos místic de Crist. Maria —afirma el servent de Déu Joan Pau II— és «dona eucarística» amb tota la seva vida, per la qual cosa l'Església, contemplant-la com a model seu, «està cridada a imitar-la també en la seva relació amb aquest Misteri santíssim» (encíclica *Ecclesia de Eucharistia*, 53). Des d'aquesta òptica s'entén encara més, per què a Lourdes s'uneix al culte de la Mare de Déu una forta i constant crida a l'eucaristia mitjançant celebracions eucarístiques quotidianes, amb l'adoració del Santíssim Sagrament i la benedicció dels malalts, que constitueix un dels moments més forts quan els pelegrins s'aturen a la gruta de Massabielle.

La presència a Lourdes de nombrosos pelegrins malalts i de voluntaris que els acompanyen ens ajuda a reflexionar sobre la sol·licitud maternal i tendra que la Mare de Déu manifesta pel dolor i el sofriment de l'home. Associada al sacrifici de Crist, Maria, Mater dolorosa, que als peus de la creu pateix amb el seu Fill diví, és sentida propera especialment per la comunitat cristiana que es reuneix al voltant dels seus membres sofrents, els mateixos que porten amb ells els signes de la passió del Senyor. Maria pateix amb els qui estan en la prova, amb ells espera i és el seu consol sostenint-los amb la seva ajuda maternal. ¿No és veritat, potser, que l'experiència espiritual de molts malalts anima a comprendre cada cop més que «el Redemptor diví vol penetrar en l'ànim de tot pacient a través del cor de la seva Mare Santíssima, primícia i vèrtex de tots els redimits?» (Joan Pau II, Carta apostòlica *Salvifici doloris*, 26).

3. Si Lourdes ens porta a meditar sobre l'amor maternal de la Mare de Déu Immaculada pels seus fills malalts i els que pateixen, el proper Congrés Eucarístic Internacional serà ocasió per a adorar Jesucrist present en el sagrament de l'altar i a ell confiar-nos com a esperança que no defrauda, ell que acull com a medicament de la immortalitat que guareix el cos físic i l'esperit. Jesucrist ha redimit el món amb el seu sofriment, amb la seva mort i resurrecció, i ha volgut restar amb nosaltres com a «pa de vida» en el nostre pelegrinatge terrenal. «L'eucaristia, do de Déu per a la vida del món»: aquest és el tema del Congrés Eucarístic, un tema que subratlla que l'eucaristia és el do que el Pare fa al món del seu Fill unigènit, encarnat i crucificat. És ell qui ens reuneix al voltant de la taula eucarística, suscitant en els seus deixebles una amorosa sol·licitud pels qui sofreixen i pels malalts, en els quals la comunitat cristiana reconeix el rostre del seu Senyor. Com he manifestat en l'exhortació apostòlica postsinodal *Sacramentum caritatis*, «les nostres comunitats, quan celebren l'eucaristia, han de ser cada vegada més conscients que el sacrifici de Crist és per a tots, i que, per això, l'eucaristia impulsa tothom qui cregui en ell a fer-se "pa partit" per als altres» (n. 88). D'aquesta manera estem animats a comprometre'ns en primera persona per servir els germans, especialment els qui es troben en dificultat, ja que la vocació de cada cristià és ser realment, amb Jesús, pa partit per la vida del món.

4. Per consegüent, és clar que la pastoral de la salut ha d'obtenir precisament de l'eucaristia la força espiritual que necessita per a socórrer eficaçment l'home i ajudar-lo a comprendre el valor salvador

del seu sofriment. Com va escriure el servent de Déu Joan Pau II a la carta apostòlica *Salvifici doloris*, l'Església veu en els germans i germanes que pateixen com un subjecte múltiple de la força sobrenatural de Crist (cf. n. 27). Unit misteriosament a Crist, l'home que sofreix amb amor i s'abandona dòcilment a la voluntat divina es converteix en ofrena vivent per a la salvació del món. El meu estimat predecessor afirmava també que «com més se sent amenaçat pel pecat, com més pesades són les estructures del pecat que porta en ell el món d'avui, més gran és l'eloqüència que té en ell el sofriment humà. I més l'Església sent la necessitat de recórrer al valor dels sofriments humans per a la salvació del món» (ibid.). Per tant, si al Quebec es contempla el misteri de l'eucaristia, do de Déu per a la vida del món, en la Jornada Mundial del Malalt, en un paral·lelisme espiritual ideal, no sols se celebra la participació efectiva del sofriment humà en l'obra salvadora de Déu, sinó que en cert sentit es pot gaudir dels fruits preciosos promesos als qui creuen, de manera que el dolor, acollit amb fe, es converteix en porta per entrar en el misteri del sofriment redemptor de Jesús i per arribar amb ell a la pau i a la felicitat de la seva resurrecció.

5. Al mateix temps que adreço la meua salutació cordial a tots els malalts i als qui de moltes maners se n'ocupen, invito les comunitats diocesanes i parroquials a celebrar la propera Jornada Mundial del Malalt valorant plenament la felicitat coincidència entre el 150è aniversari de les aparicions de la Mare de Déu a Lourdes i el Congrés Eucarístic Internacional. Que sigui una ocasió per a subratllar la importància de la santa missa, de l'adoració eucarís-

tica i del culte a l'eucaristia, de manera que les capelles dels centres sanitaris es converteixin en el cor que batega on Jesús s'ofereix incessantment al Pare per la vida de la humanitat. També la distribució de l'eucaristia als malalts, feta amb decòrum i esperit de pregària, és un veritable consol per al qui sofreix per les afliccions de la malaltia.

Que la propera Jornada Mundial del Malalt constitueixi també una circumstància propícia per a invocar de manera especial la protecció maternal de Maria als qui estan provats per la malaltia, als agents sanitaris i als agents de la pastoral de la salut. Penso de manera especial en els preveres compromesos en aquest camp, en les religioses i en els religiosos, en els voluntaris i en tots els qui amb lliurament eficaç serveixen, en el cos i en l'ànima, els malalts i els necessitats. Us confio a Maria, Mare de Déu i mare nostra, Immaculada Concepció. Que ella ajudi perquè cadascú testifiqui que l'única resposta vàlida al dolor i al sofriment humà és Crist, el qual, ressuscitant ha vençut la mort i ens ha donat la vida que no coneix fi. Amb aquests sentiments, de cor us imparteixo una especial benedicció apostòlica.

Benedictus pp XVI

Missatge de Benet XVI per a la XLII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

Vaticà, 24-1-2008,
festa de Sant Francesc de Sales

Estimats germans i germanes,

1. El tema de la propera Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, «Els

mitjans: a la cruïlla entre protagonisme i servei. Cercar la Veritat per compartirla», indica la importància del paper que aquests instruments tenen en la vida de les persones i de la societat. En efecte, no hi ha àmbit de l'experiència humana —encara més si considerem l'ampli fenomen de la globalització— en què els mitjans no s'hagin convertit en part constitutiva de les relacions interpersonals i dels processos socials, econòmics, polítics i religiosos. Pel que fa a això escrivia en el meu Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau del passat 1 de gener: «Els mitjans de comunicació social, per les potencialitats educatives de què disposen, tenen una responsabilitat especial en la promoció del respecte per la família, a il·lustrar les seves esperances i drets, a ressaltar la seva bellesa» (n. 5).

2. Gràcies a una vertiginosa evolució tecnològica, aquests mitjans han aconseguit potencialitats extraordinàries, la qual cosa planteja al mateix temps interrogants nous i inèdits. És innegable l'aportació que poden donar al flux de notícies, al coneixement dels fets i a la difusió del saber. Han contribuït de manera decisiva, per exemple, a l'alfabetització i a la socialització, així com també al desenvolupament de la democràcia i al diàleg entre els pobles. Sense la seva aportació seria realment difícil afavorir i millorar la comprensió entre les nacions, donar abast universal als diàlegs de pau, garantir a l'home el bé primari de la informació, assegurant alhora la lliure circulació del pensament, tenint en compte sobretot els ideals de solidaritat i de justícia social. Certament, els mitjans en el seu conjunt no sols són mitjans per a la difusió de les idees, sinó que poden ser i han de ser

també instruments al servei d'un món més just i solidari. Això no obstant, hi ha el risc que en comptes d'això es transformin en sistemes dedicats a sotmetre l'home a lògiques dictades pels interessos dominants del moment. Aquest és el cas d'una comunicació emprada per a fins ideològics o per a la venda de béns de consum mitjançant una publicitat obsessiva. Amb el pretext de representar la realitat, es tendeix de fet a legitimar i imposar models distorsionats de vida personal, familiar o social. A més, per ampliar l'audiència, l'anomenada audience, a vegades no es dubta a recórrer a la transgressió, a la vulgaritat i a la violència. Pot passar també que a través dels mitjans es proposin i sostinguin models de desenvolupament que, en comptes de disminuir l'abisme tecnològic entre els països pobres i els rics, l'augmentin.

3. La humanitat es troba avui davant una cruïlla. També per als mitjans és vàlid el que vaig escriure en l'encíclica Spe salvi sobre l'ambigüitat del progrés, que ofereix possibilitats inèdites per al bé, però obre al mateix temps enormes possibilitats de mal que abans no existien (cf. n. 22). Per tant, cal preguntar-se si és sensat deixar que els mitjans de comunicació se subordinin a un protagonisme indiscriminat o que acabin en mans de qui se'n val per a manipular les consciències. ¿No valdria més, potser, fer esforços perquè estiguin al servei de la persona i del bé comú, i afavoreixin «la formació ètica de l'home, el creixement de l'home interior»? (cf. *ibid.*). La seva extraordinària incidència en la vida de les persones i de la societat és una dada àmpliament reconeguda, però cal prendre consciència del viratge, diria fins i tot del canvi de rol que els mitjans

estan afrontant. Avui, de manera cada vegada més marcada, la comunicació sembla tenir a vegades la pretensió no sols de representar la realitat, sinó de determinar-la gràcies al poder i la força de suggestió que té. Es constata, per exemple, que sobre alguns esdeveniments els mitjans no s'utilitzen per a una adequada funció d'informació, sinó per a «crear» els esdeveniments mateixos. Aquest arriscat canvi en el seu paper és percebut amb preocupació per molts Pastors. Justament perquè es tracta de realitats que incideixen profundament en totes les dimensions de la vida humana (moral, intel·lectual, religiosa, relacional, afectiva, cultural), posant en joc el bé de la persona, cal reafirmar que no tot el que és tècnicament possible és també èticament realitzable. L'impacte dels mitjans de comunicació en la vida de les persones contemporànies planteja, per tant, interrogants ineludibles i espera decisions i respostes inajornables.

4. El paper que els mitjans de comunicació han adquirit en la societat ha de ser considerat com a part integrant de la qüestió antropològica, que es planteja com un desafiament crucial del tercer mil·lenni. De manera similar al que passa en el camp de la vida humana, del matrimoni i la família, i en l'àmbit dels grans temes contemporanis sobre la pau, la justícia i la tutela de la creació, també en el sector de la comunicació social estan en joc dimensions constitutives de l'ésser humà i de la seva veritat. Quan la comunicació perd les arrels ètiques i eludeix el control social, acaba per oblidar la centralitat i la dignitat inviolable de l'ésser humà i corre el risc d'incidir negativament sobre la seva consciència i les seves opcions, condicionant així la llibertat i la vida mateixa de les per-

sones. Precisament per això és indispensable que els mitjans defensin zelosament la persona i respectin plenament la seva dignitat. Més d'un pensa que és necessària en aquest àmbit una «infoètica», de la mateixa manera que hi ha la bioètica en el camp de la medicina i de la investigació científica sobre la vida.

5. S'ha d'evitar que els mitjans es converteixin en megàfon del materialisme econòmic i del relativisme ètic, veritables plagues del nostre temps. Al contrari, poden i han de contribuir a donar a conèixer la veritat sobre l'home defensant-la davant dels qui tendeixen a negar-la o a destruir-la. Es pot dir fins i tot que la recerca i la presentació de la veritat sobre l'home són la més alta vocació de la comunicació social. Utilitzar per a aquest fi tots els llenguatges que tenen els mitjans, cada cop més bonics i refinats, és una tasca entusiasmant confiada, en primer lloc, als responsables i operadors del sector. És una tasca, però, que ens correspon d'alguna manera a tots, perquè en aquesta època de globalització tots som usuaris i alhora operadors de la comunicació social. Els nous mitjans, en particular la telefonia i Internet, estan modificant el rostre de la comunicació, i potser aquesta és una meravellosa ocasió per a redissenyar-lo i fer més visibles, com deia el meu venerat predecessor Joan Pau II, les línies essencials i irrenunciabls de la veritat sobre la persona humana (cf. Carta apostòlica *El ràpid desenvolupament*, 14).

6. L'home té set de debò, cerca la veritat; així ho demostren també l'atenció i l'èxit que tenen tants productes editorials i programes de ficció de qualitat en què es reconeixen i són adequadament representades la veritat, la bellesa i la grandesa de

la persona, incloent-hi la seva dimensió religiosa. Jesús va dir: «Coneixereu la veritat i la veritat us farà lliures» (Jn 8,32). La veritat que ens fa lliures és Crist, perquè només ell pot respondre plenament a la set de vida i d'amor que hi ha en el cor humà. Qui l'ha trobada i s'apassiona pel seu missatge, experimenta el desig inconcebible de compartir i comunicar aquesta veritat: «Us anunciem allò que existia des del principi, allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls» -escriu sant Joan—, «que hem contemplat, que hem tocat amb les nostres mans. Us parlem del qui és la Paraula de la vida [...], us anunciem allò que hem vist i sentit, perquè també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres, que estem en comunió amb el Pare i amb el seu Fill Jesucrist. Us escrivim tot això perquè la vostra joia sigui completa» (1Jn 1,1-4).

Invoquem l'Esperit Sant perquè no faltin comunicadors valerosos i testimonis autèntics de la veritat que, fidels al manament de Crist i apassionats pel missatge de la fe, «es facin intèrprets de les actuals exigències culturals, comproment-se a viure aquesta època de la comunicació no com un temps d'alienació i de pèrdua, sinó com un temps oportú per a la recerca de la veritat i el desenvolupament de la comunió entre les persones i els pobles» (Joan Pau II, *Discurs al Congrés Nacional Italià d'agents de la cultura i de la comunicació Paràboles Mediàtiques*, 9 de novembre de 2002, 2).

Amb aquests desitjos us imparteixo amb afecte la meva benedicció.

Benedictus pp. XVI

Missatge del sant pare Benet XVI per a la Quaresma 2008

«Nostre Senyor Jesucrist [...], essent ric, es va fer pobre per vosaltres» (2Co 8,9)

Estimats germans i germanes,

1. Cada any, la Quaresma ens ofereix una ocasió providencial per a aprofundir en el sentit i el valor de ser cristians, i ens estimula a descobrir novament la misericòrdia de Déu perquè també nosaltres arribem a ser més misericordiosos amb els nostres germans. En el temps quaresmal l'Església es preocupa de proposar alguns compromisos específics que acompanyin concretament els fidels en aquest procés de renovació interior: aquests compromisos són la pregària, el dejuni i l'almoïna. Aquest any, en el meu acostumat missatge quaresmal, vull reflexionar sobre la pràctica de l'*almoïna*, que representa una manera concreta d'ajudar els necessitats i, al mateix temps, un exercici ascètic per alliberar-se de l'afició als béns terrenals. Com n'és, de forta, la seducció de les riqueses materials, i com n'ha de ser, de contundent, la nostra decisió de no idolatrar-les. Ho afirma Jesús de manera peremptòria: «No podeu servir alhora Déu i el diner» (Lc 16,13).

L'almoïna ens ajuda a vèncer aquesta temptació constant, educant-nos a socórrer el proïme en les seves necessitats i a compartir amb els altres el que tenim gràcies a la bondat divina. Les col·lectes especials en favor dels pobres, que per Quaresma es fan a moltes parts del món, tenen aquesta finalitat. D'aquesta manera, a la purificació interior s'hi afegeix un gest de comunió eclesial, com passava en l'Església primitiva. Sant Pau en parla en

les seves cartes sobre la col·lecta en favor de la comunitat de Jerusalem (cf. 2Co 8,4-7; Rm 15,25-27).

2. Segons els ensenyaments evangèlics, no som propietaris dels béns que poseïm, sinó administradors: per tant, no hem de considerar-los una propietat exclusiva, sinó mitjans a través dels quals el Senyor ens crida, a cadascun de nosaltres, a ser un mitjà de la seva providència envers el proïsme. Com ho recorda el *Catecisme de l'Església catòlica*, els béns materials tenen un valor social, segons el principi del seu destí universal (cf. n. 2404).

A l'evangeli és clara l'amonestació de Jesús als qui tenen les riqueses terrenals i les utilitzen només per a ells mateixos. Davant la multitud que, mancada de tot, pateix la fam, adquireixen el to d'un fort retret les paraules de sant Joan: «Si algú que posseeix béns en aquest món veu el seu germà que passa necessitat i li tanca les entranyes, com pot habitar dintre d'ell l'amor de Déu?» (1Jn 3,17). La crida a compartir els béns ressona amb més eloqüència encara als països en què la majoria de la població és cristiana, ja que la seva responsabilitat davant la multitud que pateix en la indigència i en l'abandó és encara més greu. Socórrer els necessitats és un deure de justícia més que no pas un acte de caritat.

3. L'evangeli indica una característica típica de l'almoïna cristiana: s'ha de fer en secret. «Mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la dreta», diu Jesús, «perquè el teu gest quedi amagat» (Mt 6,3-4). I poc abans havia afirmat que no cal presumir de les pròpies bones accions, per no córrer el risc de quedar-se sense la recompensa dels cels (cf. Mt 6,1-2). La preocupació del deixeble és que tot vagi per a major glòria

de Déu. Jesús ens ensenya: «Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel» (Mt 5,16). Per tant, cal fer-ho tot per a la glòria de Déu i no per a la nostra. Estimats germans i germanes, que aquesta intenció acompanyi cada gest d'ajuda al proïsme, evitant que es transformi en una manera de cridar l'atenció. Si en complir una bona acció no tenim com a finalitat la glòria de Déu i el bé real dels nostres germans, sinó que més aviat aspirem a satisfer un interès personal o simplement a obtenir l'aprovació dels altres, ens situem fora de l'òptica evangèlica. En la societat moderna de la imatge cal estar molt atents, ja que aquesta temptació es planteja contínuament. L'almoïna evangèlica no és simple filantropia: és més aviat una expressió concreta de la caritat, la virtut teològica que exigeix la conversió interior a l'amor de Déu i dels germans, a imitació de Jesucrist, que morint a la creu es va entregar a si mateix per nosaltres. És impossible no donar gràcies a Déu per tantes persones que en el silenci, lluny dels reflectors de la societat mediàtica, duen a terme amb aquest esperit accions generoses de sosteniment al proïsme necessitat. Serveix de ben poc donar els propis béns als altres si el cor s'omple de vanaglòria per això. Per aquest motiu, qui sap que «Déu hi veu, en el secret» i que en el secret donarà la seva recompensa, no cerca un reconeixement humà per les obres de misericòrdia que fa.

4. Invitant-nos a considerar l'almoïna amb una mirada més profunda, que transcendeixi la dimensió purament material, l'Esclatua ens ensenya que hi ha més felicitat a donar que a rebre (Ac 20,35). Quan actuem amb amor expressem la veritat

del nostre ésser: en efecte, no hem estat creats per a nosaltres mateixos, sinó per a Déu i per als germans (cf. 2Co 5,15). Cada vegada que per amor a Déu compartim els nostres béns amb el proïsme necessitat experimentem que la plenitud de vida ve de l'amor i ho recuperem tot com a benedicció en forma de pau, de satisfacció interior i d'alegria. El Pare celestial recompensa les nostres almoines amb la seva alegria. I encara més: sant Pere cita entre els fruits espirituals de l'almoina el perdó dels pecats. «L'amor» —escriu— «cobreix una multitud de pecats» (1Pe 4,8). Com sovint ho repeteix la litúrgia quaresmal, Déu ens ofereix, als pecadors, la possibilitat de ser perdonats. El fet de compartir amb els pobres el que tenim ens disposa a rebre aquest do. En aquest moment penso en els qui senten el pes del mal que han fet i, precisament per això, se senten lluny de Déu, temorosos i gairebé incapaços de recórrer a ell. L'almoina, pel fet d'acostar-nos als altres, ens acosta a Déu i pot convertir-se en un instrument d'autèntica conversió i reconciliació amb ell i amb els germans.

5. L'almoina educa en la generositat de l'amor. Sant Josep Benet Cottolengo acostumava a recomanar: «Mai no compe-teu les monedes que doneu, perquè jo dic sempre: si quan fem almoina la mà esquerra no ha de saber el que fa la dreta, tampoc la dreta no ha de saber-ho» (*Detti e pensieri*, Edilibri, n. 201). Pel que fa a això és significatiu l'episodi evangèlic de la vídua que, en la seva misèria, tira al tresor del temple «tot el que tenia per a viure» (Mc 12,44). La seva moneda petita i insignificant es converteix en un símbol eloqüent: aquesta vídua no dóna a Déu el que li sobra, no dóna el que té, sinó el que és: tota la seva persona.

Aquest episodi commovedor es troba dins la descripció dels dies immediatament precedents a la passió i mort de Jesús, el qual, com indica sant Pau, s'ha fet pobre perquè ens enriquéssim amb la seva pobresa (cf. 2Co 8,9); s'ha lliurat a si mateix per nosaltres. La Quaresma ens empeny a seguir el seu exemple, també a través de la pràctica de l'almoina. Seguint els seus ensenyaments podem aprendre a fer de la nostra vida un do total; imitant-lo aconseguim estar disposats a donar, no tant alguna cosa del que tenim, sinó a nosaltres mateixos. Que potser no es resumeix tot l'evangeli en l'únic manament de l'amor? Per tant, la pràctica quaresmal de l'almoina es converteix en un mitjà per a aprofundir la nostra vocació cristiana. El cristià, quan gratuïtament s'ofereix a si mateix, dóna testimoniatge que no és la riquesa material la que dicta les lleis de l'existència, sinó l'amor. Per tant, allò que dóna valor a l'almoina és l'amor, que inspira formes diferents de do, segons les possibilitats i les condicions de cadascú.

6. Estimats germans i germanes, la Quaresma ens invita a «entrenar-nos» espiritualment, també mitjançant la pràctica de l'almoina, per créixer en la caritat i reconèixer Crist mateix en els pobres. Els Fets dels Apòstols expliquen que l'apòstol sant Pere va dir a l'home invàlid que li va demanar una almoina a l'entrada del temple: «De plata i d'or no en tinc, però el que tinc, t'ho dono: en el nom de Jesucrist, el Natzarè, aixeca't i camina!» (Ac 3,6). Amb l'almoina regalem quelcom material, signe del do més gran que podem oferir als altres amb l'anunci i el testimoni de Crist, en el nom del qual hi ha la vida veritable. Per tant, que aquest temps estigui caracteritzat per un esforç personal i comunitari

d'adhesió a Crist per a ser testimonis del seu amor. Que Maria, mare i serventa fidel del Senyor, ajudi els creients a portar endavant la «batalla espiritual» de la Quaresma armats amb la pregària, el dejuni i la pràctica de l'almoïna, per arribar a les celebracions de les festes de Pasqua renovats en l'esperit. Amb aquest desig, us imparteixo a tots una especial benedicció apostòlica.

Benedictus pp XVI
Vaticà, 30-10-2007
(publicat el 29-1-2008)

Altres informacions

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Estadístiques Sacramentals corresponents a l'any 2007

* Dades aproximades de l'any anterior, 2006.

** Dades aproximades de dos anys abans, 2005.

Arxiprestat	Parròquia	Baptismes							conf. catòlics mixtes	catequistes
		1 any	1a 7	7a	7a	7a	7a	7a		
Anoia	Sant Jaume (Sant Jaume Sesoliveres)	7	4		8			1	2	
Anoia	Sant Joan (Mediona)	4	1		5		3		2	
Anoia	Sant Llorenç (Sant Llorenç d'Hortons)	14			4		2		2	
Anoia	Sant Pere (Lavern)	6	3		10		10		3 *	
Anoia	Sant Pere (Sant Pere de Riudebitlles)	13	5	1	5		13	1	9	
Anoia	Sant Pere (Subirats)	9					9		**	
Anoia	Sant Quintí (Sant Quintí de Mediona)	4	6		12		2		5	
Anoia	Sant Sadurní (Sant Sadurní d'Anoia)	50	21	2	31		88	21	52	
Anoia	Santa Maria (Monistrol d'Anoia)	5	3		4					
Anoia	Santa Maria de Lavit (Torrelavit)	7			1		3	4	2	
Anoia	Santa Maria de Mediona (Mediona)	5	2		1		1			
TOTAL ANOIA		124	45	3	37		148	53	77	
El Prat de Llobregat	Mare de Déu de la Mercè (El Prat de Llobregat)	111	37	3	92		5		14 *	
El Prat de Llobregat	Sant Climent (Sant Climent de Llobregat)	68	19	1	20		23		4 *	
El Prat de Llobregat	Sant Cosme i Sant Damià	45	15		42		9		5 **	
El Prat de Llobregat	Sant Cristòfol (Begues)	32	12		50		7		8	
El Prat de Llobregat	Sant Joan (Viladecans)	254	3	14	18		192	49	1	
El Prat de Llobregat	Sant Nicasí (Gavà)	36	6		12		25	1	2	
El Prat de Llobregat	Sant Pere (Gavà)	157	33	6	11		120	68	2	
El Prat de Llobregat	Sant Pere i Sant Pau (El Prat de Llobregat)	138	20	1	25		58	1	30	

Arxiprestat	Parròquia	Baptismes							conf. comun.	matrim.	catequistes
		1any	1a 7	7a	14	21	28	35			
El Prat de Llobregat	Santa Maria (Castelldefels)	294	55	21	14	220	67	1	36		
El Prat de Llobregat	Santa Maria de Salas (Viladecans)	101	9			33	14		19		
El Prat de Llobregat	Santa Maria Magdalena (Viladecans)	19	10	4		33	1		6		
El Prat de Llobregat	Santa Teresa de Jesús (Gavà)	21	12	3		35	2		12		
TOTAL EL PRAT DE LLOBREGAT		1276	231	53	55	887	304	5	186		
Garraf	Immaculada (Vilanova i la Geltrú)	54	17			45	23	1	18		
Garraf	Sant Antoni Abat (Vilanova i la Geltrú)	66	19	4	7	70	41	2	30 *		
Garraf	Sant Bartomeu i Santa Tecla (Sitges)	86	20	2	7	112	139	7	21 *		
Garraf	Sant Joan Baptista (Vilanova i la Geltrú)	110	22	7	7	112	16	3	26		
Garraf	Sant Pere (St. Pere de Ribes)	31	10	1		56	24	1	16		
Garraf	Sant Pere Apòstol (Castellet i la Gornal)	11	2			4	10		1 *		
Garraf	Sant Pere i Sant Fèlix (Olivella i Jafrà)	83	14	1		10	9		1		
Garraf	Sant Eulàlia de les Roquetes (St. Pere de Rib.)	53	22			51	8		18		
Garraf	Santa Magdalena (Canyelles)	30	6	1		14	7		2		
Garraf	Santa Maria (Cubelles)	86	26	3		55	23		12		
Garraf	Santa Maria de Garraf (Sitges)	5							*		
Garraf	Santa Maria de la Geltrú (Vilanova i la Geltrú)	39	21			46	29	3	25 *		
TOTAL GARRAF		654	179	19	21	575	329	17	170		
Montserrat	Montserrat**	20	4	4		11	75	2	*		
Montserrat	Sant Esteve (Sant Esteve Sesrovires)	40	12	1	1		21	1	5 *		
Montserrat	Immaculada Concepció (La Beguda Alta)	3				6			1		
Montserrat	Sant Andreu (Sant Andreu de la Barca)	48	96	3		98	19	1	14		
Montserrat	Sant Corneli (Collbató)	42	15	2		15	13	2	5		
Montserrat	Sant Miquel (Castellví de Rosanes)	8			4		1		2		
Montserrat	Sant Pau de la Guàrdia (El Bruc)		1			1					

Arxiprestat	Parròquia	Baptismes				conf. comun.	matrim.	catequistes
		1a	7	7a	catòlics mixtes			
Montserrat	Sant Pere (Gelida)	38	7	1	24	4	9	
Montserrat	Sant Pere (Monistrol de Montserrat)	9	4	18	19	38	4	
Montserrat	Sant Pere (Abreia)	80	10	4	5	23	10	
Montserrat	Sant Pere (Masquefa)	50	11	1	25	9	8	
Montserrat	Santa Cecília (Marganell)	3		1	1			
Montserrat	Santa Eulàlia (Esparreguera)	123	30	7	5	42	3	
Montserrat	Santa Maria de Vilalba de Llobregat	4	1		6		1	
Montserrat	Santa Maria (Martorell)	120	42	2	10	74	2	
Montserrat	Santa Maria (El Bruc)	9	6		3	4	2	
Montserrat	Santa Maria (Olesa de Montserrat)	104	31	6	17	120	18	
	TOTAL MONTSERRAT	701	270	25	62	431	11	
Piera-Capellades	Sant Bartomeu (Vallbona d'Anoia)	7	10	2	12		4	
Piera-Capellades	Sant Joan Baptista (La Torre de Claramunt)	7	1		12	6	6	
Piera-Capellades	Sant Martí (Carme)	7	2		1	2	1	
Piera-Capellades	Sant Miquel (Orpi)	2				2		
Piera-Capellades	Sant Pere (Màger)	6				1		
Piera-Capellades	Sant Pere de Pierola (Els Hostalets de Pierola)	13	5	3	14	1	4	
Piera-Capellades	Sant Salvador (Cabrera d'Anoia)							
Piera-Capellades	Sant Salvador (Vilanova d'Espoia)	2			3	2		
Piera-Capellades	Santa Maria (La Llacuna)	15			7	4	1	
Piera-Capellades	Santa Maria (Capellades)	41	4	1	13	43	2	
Piera-Capellades	Santa Maria (Piera)	66	11	7	45	21	1	
Piera-Capellades	Santa Maria (Santa Maria de Miralles)	1				1		
	TOTAL PIERA-CAPELLADES	167	33	13	137	51	3	

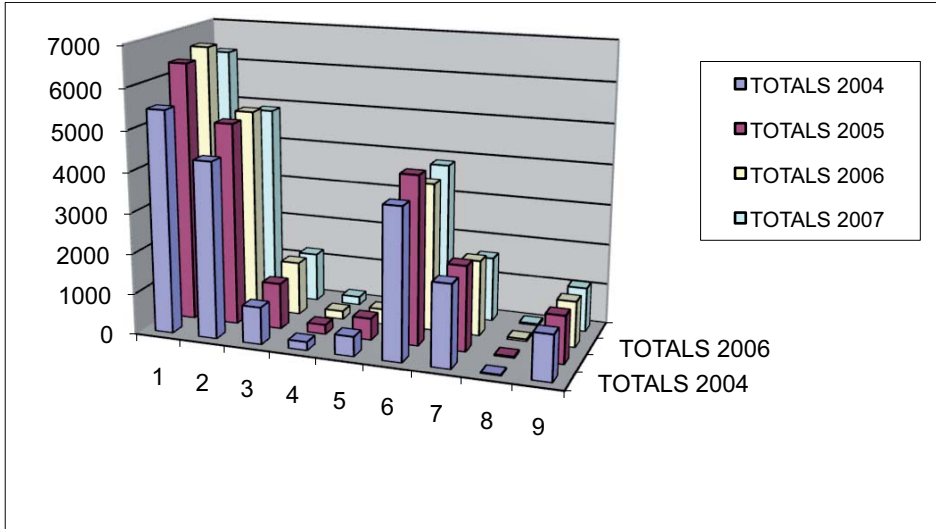
Arxiprestat	Parròquia	Baptismes							conf. comun.	matrim.	catequistes
		1any	1a	7	7a	catòlics	mixtes				
Sant Boi de Llobregat	Mare de Déu de Montserrat	13	7	3	34	3				6	
Sant Boi de Llobregat	Maria Auxiliadora	49	26		112	2				23 *	
Sant Boi de Llobregat	Sagrat Cor (Col. Güell, Sta Coloma de Cervelló)	29	2		16	54	3			3	
Sant Boi de Llobregat	Sant Antoni Maria Claret	18	9	1	49	4				14 *	
Sant Boi de Llobregat	Sant Baldiri	109	2	5	63	66	2			11	
Sant Boi de Llobregat	Sant Josep Obrer	73	22	2	80	12				30	
Sant Boi de Llobregat	Sant Pere Apòtol	36	16	3	42	10				13	
Sant Boi de Llobregat	Santa Coloma (Santa Coloma de Cervelló)	31	7		24	4				7	
TOTAL SANT BOI DE LLOBREGAT		358	91	14	420	155	5	0	420	107	
Sant Feliu de Llobregat	Catedral-Parroquia de Sant Llorenç	137	43	19	154	56	1			35 *	
Sant Feliu de Llobregat	Sant Bartomeu de la Quadra (Molins de Rei)	5			3	2				1 *	
Sant Feliu de Llobregat	Sant Joan Baptista (Sant Joan Despí)	197	20	6	42	8				13 *	
Sant Feliu de Llobregat	Sant Joan Baptista (Sant Feliu de Llobregat)	99	19	5	48	12				11	
Sant Feliu de Llobregat	Sant Mateu (Esplugues de Llobregat)	14	15	6	42	1				12 *	
Sant Feliu de Llobregat	Sant Miquel (Molins de Rei)	126	15	9	67	44	2			18 *	
Sant Feliu de Llobregat	Sant Vicenç (Castellbisbal)	62	28	5	51	14	3			12	
Sant Feliu de Llobregat	Santa Eulàlia (El Papiol)	17	5	1	12	5				7	
Sant Feliu de Llobregat	Santa Maria Magdalena (Esplugues de Ll.)	89	21		45	45	2			9 *	
Sant Feliu de Llobregat	Sants Just i Pastor (Sant Just Desvern)	99	11	2	45	25	1			13 *	
TOTAL SANT FELIU DE LLOBREGAT		845	177	47	509	212	9	54	212	131	
Sant Vicenç dels Horts	Sant Antoni Abat (Corbera de Llobregat)	36	17	3	68	4				12	
Sant Vicenç dels Horts	Sant Antoni de Pàdua (Sant Vicenç dels Horts)	35	9	3	42	3				35	
Sant Vicenç dels Horts	Sant Esteve (Cervelló)	72	20	3	35	14	1			10	
Sant Vicenç dels Horts	Sant Josep (Sant Vicenç dels Horts)	16	5	3	21	1				5	
Sant Vicenç dels Horts	Sant Martí (Torrelles de Llobregat)	18	3		12	8				5	

Arxiprestat	Parròquia	Baptismes							conf. comun.	matrim.	catequistes
		1 any	1 a 7	7 a	catòlics mixtes						
Sant Vicenç dels Horts	Sant Mateu (Vallirana)	65	12	4	54	6				10	
Sant Vicenç dels Horts	Sant Vicenç Màrtir (Sant Vicenç dels Horts)	100	37	15	89	38				12	
Sant Vicenç dels Horts	Santa Eulàlia (Pallejà)	58	21	5	41	10				10	
Sant Vicenç dels Horts	Santa Maria (La Palma de Cervelló)	23	7	2	15	3				9	
Sant Vicenç dels Horts	Santa Maria (Corbera de Llobregat)	26	8	2	15	19				2	
TOTAL SANT VICENÇ DELS HORTS		449	139	22	18	106	392	2	2	110	
Vilafranca	Basilica de Santa Maria	77	6	12	40	213	18			75 *	
Vilafranca	Sant Andreu (Puigdàlber)									**	
Vilafranca	Sant Cristòfol (La Granada)	8	4		15	4				6 *	
Vilafranca	Sant Cugat (Sant Cugat Seggarrigues)			1						5 *	
Vilafranca	Sant Esteve (Ordal)	11			4	1				5 **	
Vilafranca	Sant Genís (Torrelles de Foix)	12	2		10					2 *	
Vilafranca	Sant Genís (Pacs del Penedès)	4	16		8	2				3 *	
Vilafranca	Sant Jaume (Moja - Olèrdola)	14	2		9	3				2 *	
Vilafranca	Sant Joan (Olesa de les Bonesvalls)									**	
Vilafranca	Sant Marçal (Sant Marçal - Castellet i la Gornal)	6				3					
Vilafranca	Sant Miquel (Olèrdola)	12			1					1 *	
Vilafranca	Sant Pau d'Ordal (Subirats)	2	1	5	3	1				4	
Vilafranca	Sant Pere (Cantallops, Avinyonet del Penedès)			7	1	1				2 **	
Vilafranca	Sant Pere (Lavern)	4	2		8	6				3	
Vilafranca	Sant Pere de la Gornal (Castellet i la Gornal)	30	4	1	6	15				1 **	
Vilafranca	Sant Pere i Sant Fèlix (Font-Rubí)				1					*	
Vilafranca	Sant Pere (Sant Pere Molanta - Olèrdola)	8	4		6	2				1 *	
Vilafranca	Sant Sadurní (Castellví de la Marca)	9	1		2						
Vilafranca	Sant Salvador (Les Guinyoles-Avinyonet del P.)	16			4					4 *	

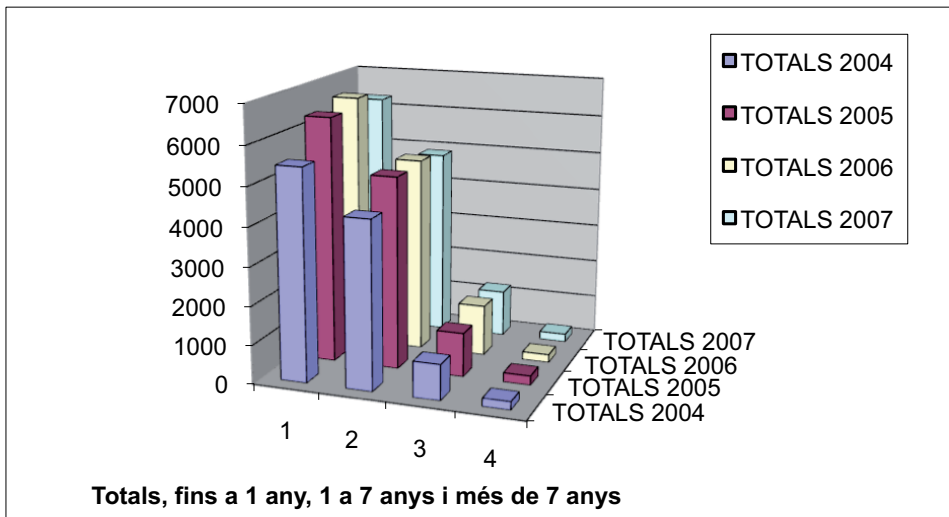
Arxiprestat	Parròquia	Baptismes				conf. comun. catòlics mixtes	catequistes		
		1 any	1 a 7	7 a					
Vilafranca	Sant Sebastià (Sant Sebastià dels Gorgs)			1		1	1 *		
Vilafranca	Sant Valentí (Les Cabanyes)	7		11	1		2 *		
Vilafranca	Santa Fe (Santa Fe del Penedès)	2		5	1		1 *		
Vilafranca	Santa Magdalena (El Pla del Penedès)	5	1	4			6 *		
Vilafranca	Santa Magdalena (Pontons)	6		1			*		
Vilafranca	Santa Margarida del Penedès						**		
Vilafranca	Santa Maria (La Múnia - Castellví de la Marca)	13	2	5	1		2		
Vilafranca	Santa Maria (Sant Martí Sarroca)	8	3	9	16		4 *		
Vilafranca	Santa Maria de Bellver (Guardiola de Font-Rubi)	10		8			5 *		
Vilafranca	Santa Maria de Foix (El Terme - Torrelles de Foix)	5			5		*		
Vilafranca	Santa Maria de Vallformosa (Vilobí del Penedès)	2	4	4	3		4 *		
Vilafranca	Santíssima Trinitat (t)	27			25		*		
TOTALS 2007	TOTAL VILAFRANCA	298	51	14	53	339	108	0	139
	6298	4872	1216	210	313	3838	1602	53	1095
	TOTAL BAPTISMES	6298							
	TOTAL MATRIMONIS	1655							

(t) Confirmacions, comunions i catequistes, amb Santa Maria de Vilafranca.

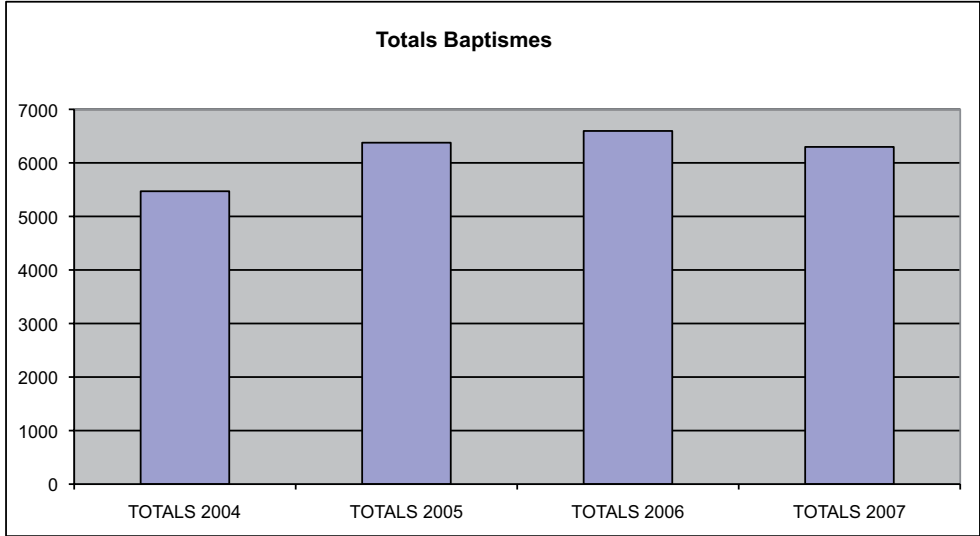
Bisbat de Sant Feliu de Llobregat
Estadístiques Sacramentals 2004-2007

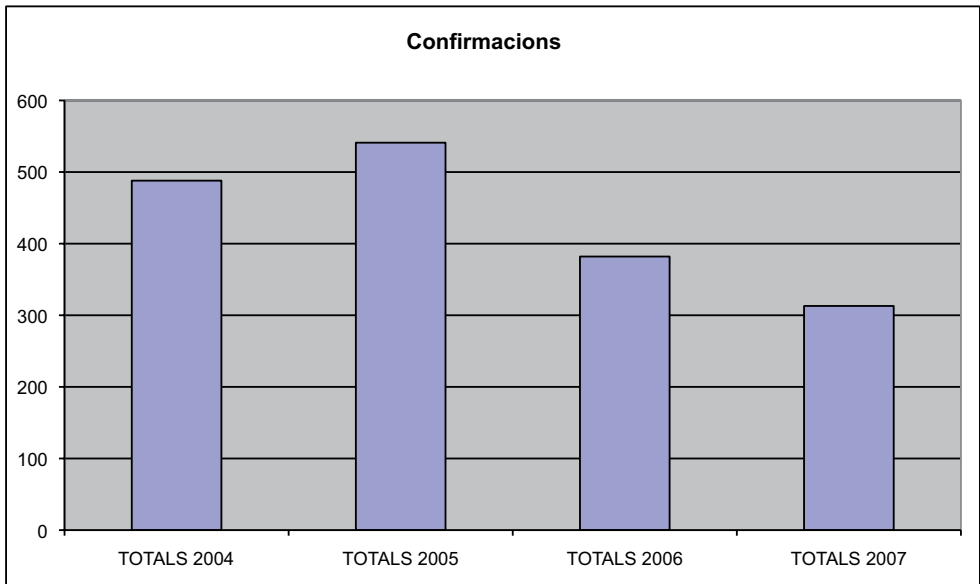
Bisbat de Sant Feliu de Llobregat
Baptismes 2004-2007

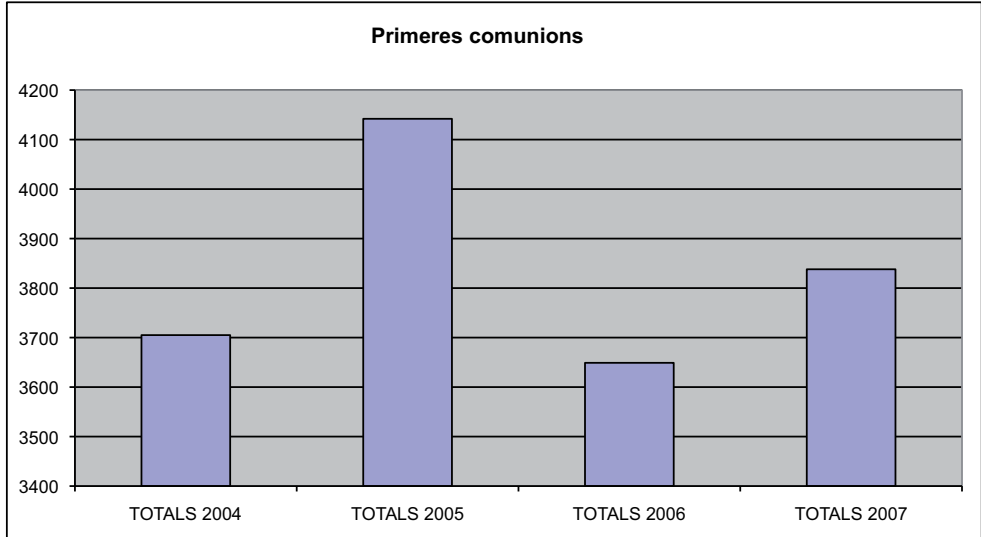
Bisbat de Sant Feliu de Llobregat
Totals Baptismes 2004-2007

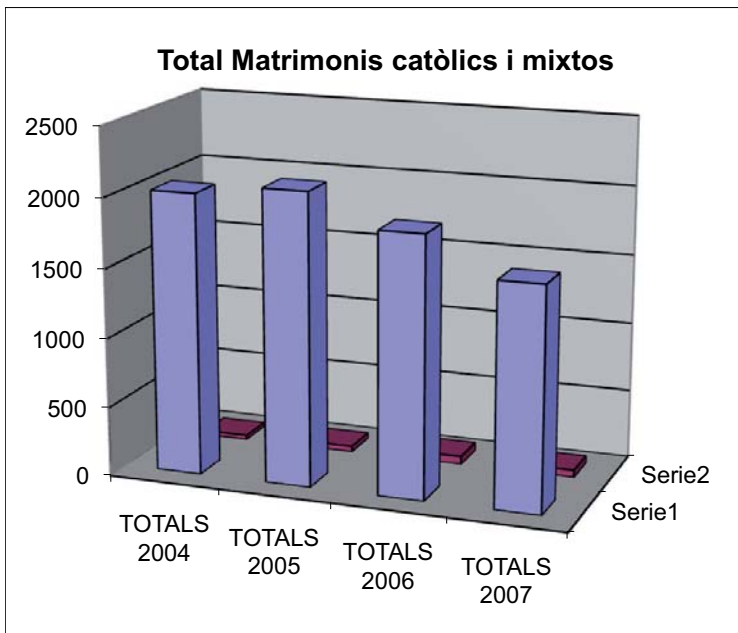
Bisbat de Sant Feliu de Llobregat
Confirmacions 2004-2007

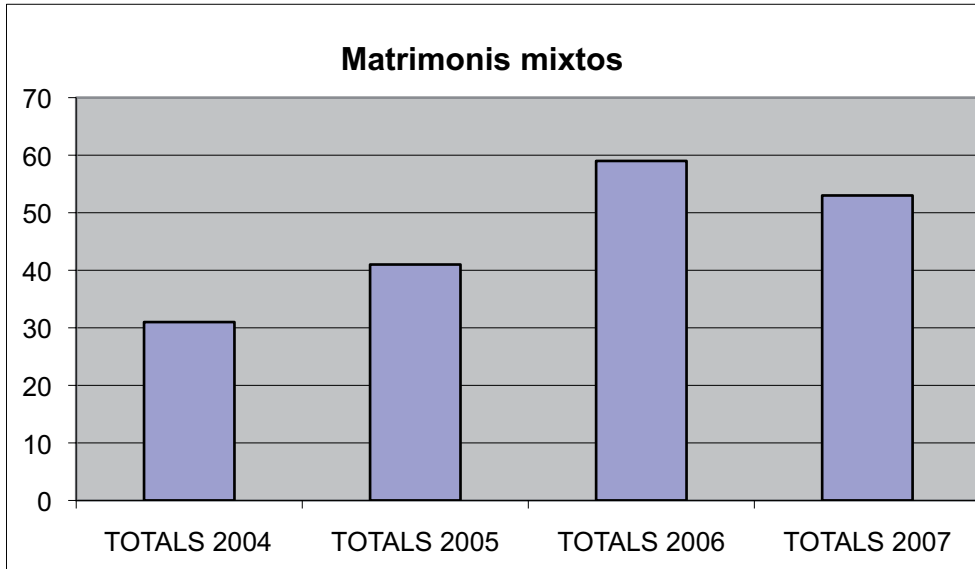
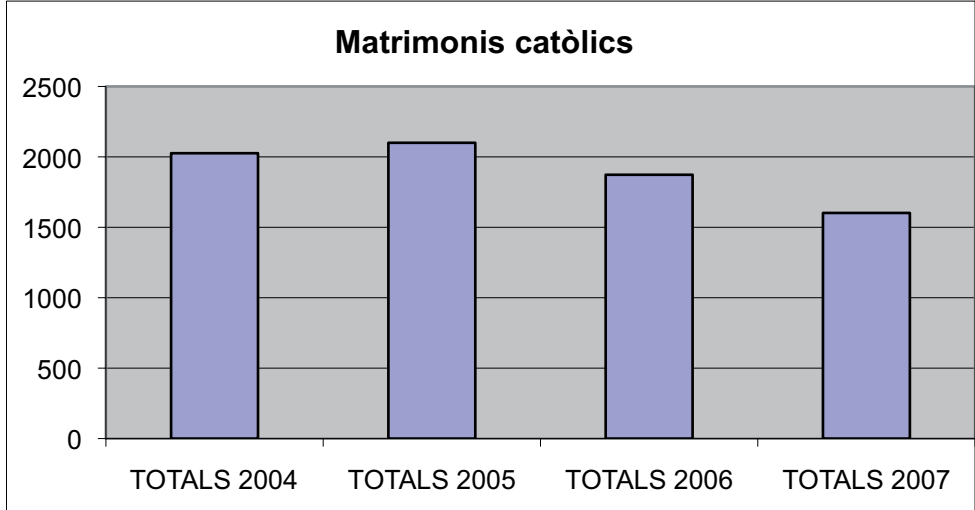
Bisbat de Sant Feliu de Llobregat
Primeres comunions 2004-2007

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat
Matrimonis 2004-2007

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat
Matrimonis 2004-2007

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat
Matrimonis 2004-2007

